KOMMUNISTI

№ 8 Elokuun 23 p:nä № 8

SISÄLTÖ:

1 9 3 4
L E N I N G R A D
VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD 24, Harkovskaja 7. V/K KIRJA

№ 8 (133) ELOKUUN 23 p. 1934

Kaksikymmentä vuotta imperialistisen maailmansodan alkamisesta

KAKSIKYMMENTÄ vuotta sitten, elokuussa v. 1914 alkoi imperialistinen maailmansota, joka muodostui historialliseksi käännekohdaksi niin imperialistisen kapitalismin kuin myöskin maailman vallankumouksellisen ja sosialistisen liikkeen kehityksessä.

Vv. 1914-18 sota oli kapitalismin historiallinen tuote, kapitalismin, joka XIX ja XX vuosisatain vaihteessa siirtyi kehityksensä korkeimmalle ja viimeiselle asteelle, imperialismin asteelle. Se merkitsi kymmenvuotiskautena ennen sotaa kasaantuneiden imperialististen kilpailijoiden välisten perusristiriitojen räjähtämistä. Päiväjärjestykseen tuli koko maailman uudelleen jakaminen, maailman herruudesta taistelevain kilpailijain välisten ristiriitojen ratkaiseminen väkivaltaisesti, sodan avulla. Tämän sodan, joka heti vei veriseen kurimoonsa kaikki maat ja kaikki maanosat, piti ratkaista imperialististen maiden herruuden ja kilpailun vastainen kehitys. Herrat imperialistit ja sosialishovinistit pyrkivät vain „voitokkaaseen“ sotaan. Mutta historia meni huomattavasti kauemmaksi näitä rajoja. Vaikka imperialistit ja „sosialistit“ uskottelivat sodan johtavan „kansan yhtymiseen“, niin luokkataistelu sotaa käyvissä maissa ei sodan aikana lakannut, vaan voimistui. Hallitsevain luokkien sotaan syöksemät työtätekevät joukot antoivat sodalle toisenlaisen lopun kuin mitä imperialistit halusivat. Sota joudutti tavattomasti vallankumouksen tuloa. Maailma tuli näkemään ei ainoastaan sellaisen *kansain taistelun,* mitä historia ei aikaisemmin tuntenut, vaan myöskin sellaisen *luokkien taistelun,* jonka vertaista laajuudeltaan ja syvyydeltään ei ollut ennen ollut. Imperialististen sotien ensimäinen kausi muuttui vallankumouksien ensimmäiseksi kaudeksi.

Imperialismin ketju katkesi ja proletaarinen vallankumous voitti vain Venäjällä. Mutta tämä voitto riitti jakamaan maailman kahteen osaan: kapitalismin maailmaan ja sosialismin maailmaan. Se muodostui käännekohdaksi koko imperialistisen kapitalismin kehityksessä. Sota ja Lokakuun vallankumous synnyttivät kapitalismin yleisen kriisin.

Mutta sotien ja vallankumousten ensimmäinen kausi ei muodostunut käännekohdaksi vain kapitalismin kehityksessä, vaan se antoi myöskin uuden suunnan maailman työväenliikkeen, sosialistisen liikkeen kehitykselle. Maailmansodan v. 1914 alkaman historiallisen kauden tärkeimpinä tuloksina olivat maailman proletaarisen vallankumouksen tukikohdan muodostuminen Neuvostoliiton muodossa ja Kommunistisen internationalen syntym inen II internationalen raunioille.

*

Tällä hetkellä, kahdenkymmenen vuoden kuluttua ensimmäisen maailmansodan puhkeamisesta, maailma on uudelleen välittömän sodanvaaran edessä. Toinen maailmansota kolkuttaa ovelle.

Sotaan johtavien ristiriitojen jännittyneisyys ilmenee kaikkien imperialististen maiden varustelujen kasvussa, kuumeisessa sotaan valmistautumisessa. Armeijoiden miesvahvuus on v. 1914 verrattuna huomattavasti kasvanut. Kun esim. Englannissa armeijan miesmäärä oli v. 1914 884 tuh., niin v. 1934 se oli 1 milj. 27 tuh. Japanissa olivat vastaavat luvut samoina vuosina 236 tuh. ja 320 tuh. Kaikissa maissa on myös fasististen sotilaallisten järjestöjen muodossa luotu opetetut reservit sotaa varten (yksistään Saksassa oli kesäk. 30 p:n tapauksiin saakka 3 milj. ryntäysmiestä), joita maailman porvaristolla ei ollut ennen v. 1914 sotaa. Useissa kapitalistisissa maissa ja erikoisesti avoimen fasistisen diktatuurin maissa on muodostettu n.s. työvelvollisuusleirit, joiden tosiasiallisena tarkoituksena on nuorison valmentaminen sotaa varten.

Huomattavana sotaan valmistautumisen osoittimena on myös armeijoiden teknillisen lujittamisen poikkeuksellinen jouduttaminen, „selkäpuolen" järjestäminen sotaa varten ja ensi kädessä koko teollisuuden järjestäminen siten, että sodan probleemin menestyksellinen ratkaiseminen kävisi mahdolliseksi. Puhumattakaan laajasta sodan ideologisesta valmistamisesta, laajasta shovinismin ja natsionalismin aallosta, mikä kohoaa kaikissa kapitalistisissa maissa ja ensi kädessä Japanissa ja Saksassa.

Porvariston siirtyminen diktatuurin fasistisiin metoodeihin osoittaa kaikkein parhaiten, että porvaristo on asettanut päiväjärjestykseen sodan: „omassa" maassaan kansalaissodan proletariaattia vastaan ja „ulkona" imperialistisen sodan ja vastavallankumouksellisen sodan Neuvostoliittoa vastaan.

Fasismi asettaa tehtäväkseen hillittömän terrorin ja kaikkien työväenjärjestöjen tuhoamisen kautta, natsionalistisen ja shovinistisen agitation avulla, sekä, ensi kädessä, yrittämällä tuhota proletariaatin kommunistisen etujoukon, valmentaa selkäpuolen sotaa varten, nujertaa sotaa vastaan nousevat voimat. Sodan avulla kapitalismi haluaa vapautua ristiriitojensa umpikujasta.

Minkälaiset sitten ovat tällä hetkellä sotaan johtavat perusristiriidat? Mitkä imperialistiset maat ovat tänään sodan pääjärjestäjinä ja lietsojina?

V. 1914 sodan edellä oli imperialististen kilpailijain perusristiriitana Englannin ja Saksan välinen ristiriita. Nämä ristiriidat vaikuttivat määräävästi imperialististen maiden ryhmittymiseen sodassa, ryhmittymiseen, joka oli alkanut muovaantua jo kauan ennen maailmansotaa. Kolmiliiton muodostuminen (siihen yhtyivät Itävalta ja Saksa v. 1879 ja Italia v. 1882) toisaalta ja Venäjän — Ranskan liiton muodostuminen v. 1891 toisaalta tapahtuivat jo ennen imperialismin kauden alkua. Saksan imperialismin nopea kehitys aikoi yhä enemmän uhata Englannin asemia. Lenin kirjoitti jo v. 1911: „Sekä Englanti että Saksa varustautuvat erittäin voimakkaasti. Näiden maiden kilpailu maailman markkinoilla kärjistyy yhä enemmän. Aseellinen yhteentörmäys lähenee yhä uhkaavampana."

Ristiriitojen kasvu Saksan ja Englannin imperialismin välillä yhtäältä ja ristiriitojen kasvu Saksan ja Ranskan välillä (Ranska etsi hyvitystä v. 1871 sodassa kärsimästään tappiosta) toisaalta johtaa „sydämelliseen sopimukseen" v. 1904, n.s. englantilais-ranskalaiseen liittoon. Voimien perusasettelu tapahtui siis jo kauan ennen sotaa.

Nyt, uuden sodan aattona, on ristiriitojen ketju ja voimien sijoittelu toinen. Eroitukseksi v. 1914 sodasta on sotien toisen vuoron edellä perusristiriitana sosialismin maailman ja kapitalismin maailman välinen ristiriita. Tämä tosiasia lyö ratkaisevan leiman sotien toiseen kauteen.

Näin ollen saa sotien toisella kaudella tärkeimmän sijan vastavallankumouksellisen sodan valmistaminen Neuvostoliittoa vastaan. Tässä sodassa imperialistit haluaisivat ratkaista yhdellä kertaa kaksi tehtävää: maailman vallankumouksen tukikohdan hävittämisen ja imperialististen ristiriitojen ratkaisemisen Neuvostoliiton kustan-

nuksella. Sosialismin rakentamisessa Neuvostoliitossa saavutetut menestykset, kapitalismin yleisen kriisin syveneminen ja maailman talouskriisin jatkuminen erikoisesti työntävät kapitalismia sotaan ja ensi kädessä sotaan Neuvostoliittoa vastaan.

Imperialistien leirissä on perusristiriitana Englannin ja Amerikan välinen ristiriita, niiden välinen taistelu maailman herruudesta. Toisena suurena ristiriitana imperialistien välillä on Japanin ja Amerikan välinen taistelu herruudesta Tyynellä merellä. Euroopassa on perusristiriitana kysymys Versaillesin sopimuksesta, sen kannattamisesta tai vastustamisesta (toisaalla Ranska liittolaisineen—Pikku entente y.m.—toisaalla Saksa, Italia y.m.).

Uuden maailmansodan pääsytyttäjinä ja järjestäjinä ovat Japanin imperialismi ja Saksan fasismi. Japanin imperialismi idässä ja Saksan fasismi lännessä ovat alotteentekijöitä Neuvostoliitto-vastaiseen sotaan, uuteen imperialistiseen sotaan. Se ei tietenkään merkitse, että ne yksinään valmistautuvat sotaan. Sotaan valmistautuvat kaikki imperialistiset maat: niin Ranskan imperialismi, kuin Puolan, Tshekin, Amerikan y.m. maiden imperialistit valmistautuvat sotaan fasismin ja työtätekevien entistä tehostetumman rosvoamisen avulla.

Japanin sota Kiinaa vastaan, sen suorittama Mandshurian ja pohjois-Kiinan huomattavan osan valtaus on alkusoittona sotaan Neuvostoliittoa vastaan, se on johdantona uuteen imperialistiseen sotaan.

Alkamassaan sodassa Japani pyrkii välttämättömän tukikohdan luomiseen hyökkäystä varten Neuvostoliittoa vastaan, kasvavan neuvostoliikkeen murskaamiseen Kiinassa ja tukikohdan valmistamiseen tulevaa sotaa varten Amerikkaa vastaan. Samalla Japanin fasismi pitää sotaa Kiinassa ja vastavallankumouksellista sotaa Neuvostoliittoa vastaan vallankumouksen ehkäisykeinona itse Japanissa.

Japanin imperialismi on saanut Kiinan alueilla suorittamissaan valtauksissa, sotavalmisteluissa Neuvostoliittoa vastaan huomattavaa apua Englannin imperialismin taholta. (Mandshurian puolittainen tunnustaminen, intialais-japanilainen kauppasopimus j.n.e.). Se pakoittaa olettamaan, että huolimatta useista Japanin ja Englannin välisistä huomattavista ristiriidoista (taistelu Kiinan jaosta, taistelu kaukaisen idän markkinoista, kilpailu merillä y.m.) muodostuu japanilais-englantilainen Neuvostoliitto-vastainen sotilaallinen liitto. Japanin imperialismi etsii myöskin, eikä ilman tulosta, sotilaallista „yhteistyöskentelyä“ Saksan fasismin kanssa.

Neuvostoliiton johdonmukainen rauhanpolitiikka ja sen Punaisen armeijan voimat, useat heikot kohdat Japanin imperialismissa (luokkaristiriitojen kärjistymisestä ja kommunistisen puolueen aktiivisuudesta johtuva „selkäpuolen“ heikentyminen, finanssiasiain epävakaisuus y.m.) ja, vihdoin, ristiriidat imperialistien välillä vaikeuttavat sodan viipymättä alottamista Neuvostoliittoa vastaan. Mutta kaikki tämä ei vähennä sodan vaaraa. Päinvastoin kaikki nämä „vaikeudet“ toisaalta jouduttavat Japanin syöksymistä uusiin seikkailuihin.

Kaksikymmentä vuotta sitten Saksan imperialismi syöksyi maailmansotaan lujasti päättäen varmistaa herruutensa Euroopassa. Mutta sota päättyi sille tappiolla. Koko Weimarin tasavallan ajan Saksan imperialismi haaveili—sosialidemokratian osanotolla—menetettyjen asemiensa palauttamisesta ja keräsi voimia sitä varten. Fasismin valtaantulo Saksassa joudutti suuresti maailmanjakoon valmistautumista ja ensi kädessä yrityksiä ratkaista imperialistiset ristiriidat Neuvostoliiton kustannuksella. On selvää, että sota Neuvostoliittoa vastaan ei ole Saksan fasismille yksistään ulkopoliittinen teko, jonka tarkoituksena on uusien alueiden valtaaminen, vaan se asettaa tässä sodassa tehtäväksi bolshevismin tukikohdan hävittämisen. Nyt, niinkuin aikaisemminkin, Saksan fasismin peruspyrkimyksenä on neuvostovastaisen sodan valmistelun kautta päästä aktiiviseen ulkopolitiikkaan.

Jos kaksikymmentä vuotta sitten Englannin päävihollisena oli Saksa, niin nyt Englannin imperialismi pitää päävihollisenaan Neuvostoliittoa, jonka pelkkä olemassaolo jo on uhkana rappeutuvalle siirtomaavaltiolle. Siitä johtuu se aktiivinen osa, jota Englanti on koko sodanjälkeisen ajan esittänyt sodan järjestäjänä Neuvostoliittoa vastaan. Ei ole satunnainen myöskään se osa, mitä Englanti on esittänyt Japanin ja Saksan neuvostovastaisissa suunnitelmissa. Ilman Englannin näille maille antamaa tukea eivät ne olisi voineet esiintyä niin agressiivisesti kuin ne ovat esiintyneet. Englannin esiintyminen itä-Euroopan sopimusta koskevassa kysymyksessä ei anna perustetta olettaa, että Englannin asenne Neuvostoliittoon nähden olisi jyrkästi muuttunut. Tuo Englannin esiintyminen tietysti osoittaa, että Lontoon neuvotteluista oli tuloksena Ranskan aseman vississä määrässä lujittuminen ja samalla niiden ainesten lujittuminen itse Englannissa, jotka syystä tai toisesta ovat tällä kertaa kiinnostettuja rauhan säilymisestä. On ilmeistä, että kaikessa tässä vaikuttavat Neuvostoliiton rauhanpolitiikan menestykset ja sen merkityksen valtava kasvu kansainvälisessä politiikassa.

Imperialistien voimien asettelu ensimmäisen maailmansodan edellä oli suurin piirtein selvä jo kauan ennen sodan alkua. Ja nytkin, uuden maailmansodan aattona, tulevaan sotaan osallistuvien valtojen ryhmityksen ääripiirteet ja niiden väliset perusristiriidat ovat melko selvät, vaikkakin diplomaattiset konjunktuurit vaihtelevat nopeasti. Imperialistien epävakaiset, ristiriitaiset, nopeasti vaihtuvat sopimukset eivät voi peittää heidän välisiään perusristiriitoja, jotka johtavat määrättyyn voimain asetteluun tulevassa sodassa.

Miksi ei kuitenkaan vielä ole tapahtunut imperialistisen sodan ja Neuvostoliitto-vastaisen vallankumouksellisen sodan avointa purkausta? Minkälaisia voimia on sitä estämässä?

Sotaan johtavien ristiriitojen jännittyneisyys on huomattavasti suurempi kuin v. 1914 sodan edellä. Mutta toisaalta myös ne tekijät, jotka pidättävät sodan puhkeamista ja ehkäisevät sitä, ovat paljon voimakkaammat kuin v. 1914. Ratkaisevina ovat Neuvostoliiton olemassaolo ja sen rauhanpolitiikka sekä proletariaatin johtama laajeneva sodanvastainen liike ja porvariston pelko siitä, että sodan mukana puhkeaa proletaarinen vallankumous. Vallankumouksellisen liikkeen kasvu kaikissa maissa osoittaa havainnollisesti, millainen „selkäpuoli" porvaristolla tulee olemaan sodan sattuessa.

Kaikista provokatioista huolimatta Neuvostoliitto horjumatta noudattaa rauhanpolitiikkaa, proletaarisen internationalismin politiikkaa. Samaan aikaan, kun koko maailmassa on käynnissä kuumeinen varustelukilpailu, samaan aikaan, kun aseistariisumiskonferenssi on kärsinyt vararikon, vain Neuvostoliitto on todella taistellut ja taistelee yleisen aseistariisumisen, varustelujen supistamisen, kansojen turvallisuuden puolesta. Nyt maailmansodan kaksikymmenvuotispäivänä, koko ihmiskunta näkee Neuvostoliitossa sodanvaaraa vastaan käytävän taistelun keskuksen. Kapitalistien leiri ja sen apurit, II internationalen puolueiden johtajat, sanovat kommunistien väitteen, että uusi maailmansota synnyttää vallankumouksen, ja Neuvostoliiton rauhanpolitiikan olevan ristiriidassa keskenään. Mutta itse asiassa tässä ei ole mitään ristiriitaa muille kuin niille, joille koko työväenliikkeen historia on seitsemällä sinetillä suljettu kirja.

Maailmansota ehdottomasti johtaa maailmanvallankumouksen uuden aallon kohoamiseen. Mutta kommunistit kykenevät johtamaan tätä aaltoa ja kehittämään sen voitokkaaseen lopputulokseen vain siinä tapauksessa, että he tinkimättömästi taistelevat uuden sodan vaaraa vastaan, mikä uhkaa tuhota kymmeniä miljoonia ihmisiä ja valtavia aineellisia arvoja. Neuvostoliitto on jo todistanut, että sosialismin valmiiksirakentaminen on sille mahdollinen. Sosialismin voiton mahdollisuus yhdessä maassa on Leninin nerokkaasta teoriasta, jota Stalin on edel-

leen kehittänyt ja syventänyt, muuttunut puolueemme johdolla käytännölliseksi todellisuudeksi, reaaliseksi tosiasiaksi, jonka vahvistaa ei vain teollisuutemme valtava rakentaminen, vaan myöskin kollektiivitalouksien voitto. Sota voi vain vaatia maan puolustukseen käytettäväksi valtavan määrän aineellisia voimia ja varoja, jotka ovat tarpeellisia sosialismin valmiiksi rakentamiselle, mutta se ei voi estää meitä valmiiksi rakentamasta sosialismia. „Mutta“, väittävät sosialidemokraatit, „kommunistien mielipiteen mukaanhan sota lähentää vallankumouksen voittoa muissa maissa“. Tähän me vastaamme, että se on kyllä aivan epäilemätöntä, mutta rauha ja sosialismin valmiiksi rakentamisen jouduttaminen Neuvostoliitossa jouduttaa vallankumousta meidän luokallemme edullisemmalla tavalla. Neuvostoliitolle sota ei ole tarpeen miltään näkökannalta: ei sosialismin rakentamisen kannalta SNTL:ssa eikä maailman sosialistisen vallankumouksen kannalta. Sota on tarpeen vain kapitalismille. Sen takia Neuvostoliitto taisteleekin niin tarmokkaasti ja päättävästi sodanvaaraa vastaan.

*

Aivan maailmansodan alusta lähtien kansainvälinen sosialidemokratia avoimesti siirtyi porvariston leiriin, „oman“ porvarillisen isänmaansa puolelle. Ilman tätä siirtymistä, ilman II internationalen tukea porvaristo ei olisi voinut käydä vv. 1914—18 maailmansotaa.

Sota vain paljasti sen, mikä oli tapahtunut edellisien vuosien kuluessa: toisen internationalen puolueiden opportunistisen toiseksi muuttumisen. Mutta koko maailman sosialistiselle liikkeelle sota muodostui elähdyttäväksi ukkosmyrskyksi. Opportunistinen, reformistinen II internationale teki vararikon. Leninin johdolla alkoi muodostua kansainvälisen proletariaatin todellinen etujoukko, Kommunistinen internationale. Kansainvälisen sosialidemokratian kapitulatio sodassa v. 1914 antoi ensimmäisen poliittis-moraalisen iskun II internationalelle. Kaksikymmentä vuotta myöhemmin sosialidemokratian avoin alistuminen fasismin edessä antoi sosialidemokratialle toisen iskun, ei vain poliittis-moraalisen, vaan myöskin organisatoorisen.

V. 1914 sodasta lähtien II internationale on aina käyttänyt erilaisia sofismeja joukkojen sotaan valmentamista varten. Sodan aikana se kehoitti „puolustamaan isänmaata“ „hyökkäävää“ vihollista vastaan. Välittömästi sodan jälkeen, kun sodan kauhut ja kärsimykset katkeroittivat työtätekeviä joukkoja, sosialidemokraatit esiintyivät „pasifismin“ saarnaajina, esittivät tunnuksen: „Toista sotaa ei tule!“ Kansainliitto julistettiin „rauhan takeeksi“. Samaan aikaan Neuvostoliitto kuvattiin punaisen imperialismin maaksi, sen uskoteltiin olevan ainoan maan, joka häiritsee sodanjälkeistä pasifismin idyllia.

Mutta sodanvaara kävi yhä ilmeisemmäksi. Alkoi kommunististen puolueiden organisoima voimakas sodanvastainen liike. II internationale, pelätten menettävänsä vaikutuksensa joukkoihin, alkoi valmistella erilaisia sodanvastaisia päätöslauselmia. Yhä useammin alkoi ilmaantua tunnus: „Sotaan on vastattava yleislakolla!“ Mutta välittömän sodanvaaran läheneminen on samalla johtanut siihen, että II internationalen puolueet ovat yhä enemmän alkaneet avoimesti valmistella avointa siirtymistä porvaristonsa puolelle edessäolevassa sodassa. Vaihdetaan vain agitation muotoja, vaihdetaan sofismeja. Ensi tilalle työntyy nyt „demokraattisen“ isänmaan puolustamisen tunnus fasististen maiden sotilaallista hyökkäystä vastaan. Ranskan, Belgian, Sveitsin, Hollannin y.m. maiden sosialistit katsovat välttämättömäksi ottaa „demokraattisen“ isänmaan puolustuksen tunnuksen, „kansallisen puolustuksen“ tunnuksen ohjelmaansa. Puolustuskysymystä koskevissa teeseissään Sveitsin sosialidemokraatit avoimesti ilmoittavat, että tulevat äänestämään sotaluottojen ja taistelemaan armeijan voimistamisen puolesta, julistavat, että „Sveitsin sosialidemokraattinen puolue pitää oikeudenmukaisena puolustamisen organisoinnin myöskin sotilaallisen

voiman avulla, eikä tule kieltäytymään sen vahvistamisesta proletaarisen luokkapuolustuksen nimessä". Ja Englannin „työväenpuolue" äsken tekemässään päätöksessä ilmoittaa kieltäytyvänsä yleislakosta sodan sattuessa sillä verukkeella, että fasististen maiden työläiset eivät kykene sen mielestä käymään yleislakkoon sodan aikana. Japanin sosialidemokratia taas osoittaa, miten kansainvälinen sosialidemokratia tulee menettelemään *käytännössä* uuden sodan aikana. Se on julkilausumissaan avoimesti selittänyt kannattavansa hallituksensa valtauspolitiikkaa Mandshuriassa, koska „Mandshurian konflikti on tullut tärkeäksi probleemiksi, jonka ratkaisu määrää Japanin tulevaisuuden" ja koska, niinkuin reformististen ammattiliittojen johtajat selittävät, „Mandshurian ja Mongolian rikkaudet on käytettävä onnelan luomiseksi proletaarisille joukoille". Ei ole epäilemistäkään, etteivätkö toistenkin maiden sosialifasistit tule uudessa sodassa motiveeraamaan sodan käynnin välttämättömyyttä „onnelan luomisella proletaarisille joukoille" t.m.s.

Nykyisin, sotien uuden kauden aattona, kansainvälisen sosialidemokratian vaikutus on laskenut ei vain rivityöläisten, vaan myös alempien toimitsijain vissien kerrosten keskuudessa. Proletaariset joukot alkavat kääntää selkänsä kansainväliselle sosialidemokratialle. Kommunistien menestyksellisen taistelun avulla voidaan nyt kokonaan hävittää II internationalen puolueiden joukkovaikutus. Kaikki se tietenkin tuo porvaristolle vaikeuksia sotasuunnitelmiensa täytäntöönpanossa ja tekee helpommaksi vallankumousten toisen kauden voiton sodan yhteydessä tai ilman sotia. Siksi on tärkeätä voimistaa taistelua sosialidemokratiaa, taistelua II internationalea vastaan. On ymmärrettävä, että taistelu sosialidemokratiaa vastaan on elimellinen osa taistelussa sotaa vastaan.

Tärkeimpänä ehtona menestyksellisessä taistelussa sotaa vastaan on kommunististen puolueiden aktiivisuus, niiden taito tuon taistelun järjestämisessä. Mutta tehtävän toteuttamista varten on itse kommunististen puolueiden vastaavalla tavalla valmistauduttava. Sotatilanteessa tehtävää työtä varten, armeijassa tehtävää työtä varten ei tarvita „tavallisia" työväenjärjestöjä, vaan nimenomaan sellaisia, jotka ovat harjaantuneet taisteluun armeijassa sodan aikana ja osaavat käydä tätä taistelua. Bolshevikit, joilla oli hyvin rakennettu illegaalinen järjestö, olivat ainoa puolue, joka saattoi jatkaa vallankumouksellista taistelua myös sodan aikana. Illegaalinen järjestö (ja samalla erikoiskoneisto armeijassa tehtävän työn alalla) on välttämätön myöskin sotaa vastaan käytävää taistelua varten jo ennen sodan alkua. Kommunististen puolueiden tehtävänä on mobilisoida laajat joukot sotaa vastaan jo ennen sodan alkua. Delegatiolle Haagin konferenssissa antamissaan ohjeissa Lenin erikoisesti merkitsi, että taistelu sotaa vastaan on sangen vaikea tehtävä, että ei voida kädenviittauksella estää proletariaattia siirtymästä porvarillisen „isänmaan" puolustuksen kannalle ja että ei voida yhtäkkiä „estää" sotaa silloin, kun se on jo alkanut. Sen takia kommunistit eivät sosialidemokraattien ja anarkistien tavoin jaarittelekaan, että he „vastaavat sotaan yleislakolla", vaan käytännöllisesti valmistavat yleislakkoa jokapäiväisellä vallankumouksellisella taistelulla. Aivan samoin kommunistit eivät jaarittele, että he „vastaavat sotaan vallankumouksella", vaan organisoivat vallankumousta.

Lenin ja venäläiset bolshevikit taistelivat tunnuksia „Boikotti sodalle!" ja „On kieltäydyttävä menemästä sotaan!" vastaan. Lenin oli oikeassa, kun hän v. 1922, maailmansodan kokemusten perustalla, kirjoitti: „Boikotti sodalle" on tyhmä fraasi. Kommunistien on mentävä mihin tahansa taantumukselliseen sotaan". Mutta meneminen „mihin tahansa taantumukselliseen sotaan" merkitsee, että mennään tekemään vallankumouksellista työtä armeijassa, että käydään päättävää taistelua sotaa vastaan, että kieltäydytään puolustamasta imperialistista isänmaata,

että järjestetään „oman" imperialistisen hallituksen tappiota, että taistellaan shovinismia vastaan proletaarisen internationalismin puolesta, että taistellaan imperialistisen sodan kansalaissodaksi muuttamisen puolesta.

Menestyksellisen taistelun järjestäminen sotaa ja fasismia vastaan ei ole ajateltavissa ilman laajan yhteisrintaman järjestämistä kaupungeissa ja maaseudulla. Nykyinen tilanne on erittäin suotuisa tällaisen taistelun järjestämiselle. Sosialidemokraattisten, reformististen ja muiden työläisten keskuudessa ilmenee voimakas pyrkimys yhteiseen toimintaan taistelussa kapitalismia, sotaa ja fasismia vastaan. Tuo pyrkimys yhteiseen toimintaan on tulos siitä koulusta, jonka laajat joukot ovat käyneet kuluneiden kahdenkymmenen vuoden aikana.

Yhteisrintaman pohjalla on nostettava joukkojen suuttumus sosialidemokraattisen johdon petturipolitiikkaa vastaan. On osoitettava joukoille, kuinka II internationalen puolueet avoimesti siirtyvät „isänmaan puolustuksen" asenteisiin jo ennen sotaa, kuinka ne kieltäytyvät lakon käyttämisestä taistelukeinona sodan aikana j.n.e.

*

Maailma kulkee sotaa kohti. Mutta joskin kapitalismi kiertämättömästi johtaa sotaan, niin siitä ei suinkaan voida tehdä johtopäätöstä, että vallankumouksellinen proletariaatti ei voi estää imperialistista sotaa voitokkaan proletaarisen vallankumouksen avulla ennen sotaa tai voimakkaan vallankumouksellisen sodanvastaisen liikkeen avulla siirtää sotaa toistaiseksi. Mutta jos sota tulee ennen vallankumousta, niin uuden sodan yhteydessä vallankumous on kiertämätön. Kommunistit käyttävät hyväkseen sodan aiheuttamaa kriisiä ja muuttavat imperialistisen sodan tai Neuvostoliittoa vastaan käytävän vastavallankumouksellisen sodan kansalaissodaksi, ratkaisevaksi taisteluksi vallasta, proletariaatin diktatuurista. Meidän on muistettava tov. Stalinin NKP(b):n XVII edustajakokouksessa lausumat sanat siitä, mikä odottaa porvaristoa, jos se pakoittaa meidät sotaan.

„Tuskinpa voidaan epäillä, että tämä sota tulee olemaan porvaristolle kaikkein vaarallisin sota. Se tulee olemaan kaikkein vaarallisin ei vain sen takia, että SNTL:n kansat tulevat taistelemaan elämästä ja kuolemasta vallankumouksen valtausten puolesta. Se tulee olemaan kaikkein vaarallisin porvaristolle vielä siksi, että se tulee tapahtumaan ei vain rintamilla, mutta myöskin rintaman selkäpuolella. Porvariston ei tarvitse epäillä, että SNTL:n työväenluokan monilukuiset ystävät Euroopassa ja Aasiassa pitävät huolen siitä, että iskevät selkäpuolelta sortajiansa, jotka puuhasivat rikollisen sodan kaikkien maiden työväenluokan isänmaata vastaan."

Kuluneiden kahdenkymmenen vuoden aikana ovat muuttuneet luokkien väliset suhteet. Tämän muutoksen valossa on tarkastettava sotien uuden kauden perspektiivejä. Porvaristo ei ole enää tekemisissä samanlaisen proletariaatin kanssa kuin v. 1914, sillä tällä proletariaatilla on nyt Neuvostoliitto, sillä on Kommunistinen internationale. Kansainvälinen sosialidemokratia on syvässä kriisissä. Sotien uuden kauden aattona on tapahtunut II internationalen toinen vararikko.

V. 1914—18 sota herätti idän siirtomaa- ja puolisiirtomaakansat. Kiinassa kasvaa mahtava neuvostoliike, muodostuu maailmanvallankumouksen toinen tukikohta. Uusi sota johtaa siihen, mitä ei onnistuttu täydessä laajuudessaan toteuttamaan sotien ja vallankumousten ensimmäisen kauden aikana— vallankumoukseen lännessä yhtyy ja sitä tukee vallankumous idässä.

Maailma on sotien uuden kauden kynnyksellä hetkellä, jolloin kypsyy maailman vallankumouksellinen kriisi, jolloin „rynnäkön aatos kypsyy joukkojen tietoisuudessa". Vallankumouksen jatkuva kehittyminen Kiinassa ja Espanjassa, aseellinen taistelu Itävallassa, laajuudeltaan ennennäkemätön yleislakko Ranskassa helmikuun päivinä, laaja lakkoliike Amerikassa ja

kommunististen puolueiden ja ensi kädessä Saksan kommunistisen puolueen sankarillinen taistelu — kaikki se on takeena siitä että sota tavattomasti jouduttaa vallankumouksellisen tilanteen muodostumista. Sodan- ja fasisminvastaisen taistelumme laajuudesta, taistelustamme vallankumouksen puolesta ennen sotaa tulee riippumaan vallankumousten menestys sodan yhteydessä.

Kaikkien maiden proletaarien, kaikkien maiden työtätekevien asiana on pitää mielessään menneen suursodan opetukset ja kaikin voimin taistella uutta sotaa vastaan.

Saksan fasismin kriisin alku

Kirjoittanut

KARL RADEK

KESÄKUUN 30 päivän tapahtumat — Saksan fasismin poliittisten johtajien toimeenpanemat ryntäysjoukkojen johtajien ampumiset — arvioi koko kansainvälinen sanomalehdistö merkitykseltään sangen tärkeäksi poliittiseksi tapahtumaksi. Kaikki muut tapahtumat katosivat sanomalehtien palstoilta, joilla käytiin kuvailemaan ja selittelemään vain Saksan tapahtumia. Jo yksistään se riittää osoittamaan mitättömiksi Saksan sanomalehtien yritykset selittää nämä tapahtumat seuraukseksi muutamien henkilöiden moraalisesta pulasta, ryntäysjoukkojen johtajan Röhmin henkilökohtaiseksi kavallukseksi. Ryntäysjoukkojen johtohenkilöiden moraalinen rappeutuminen oli vain osa koko fasistisen koplakunnan, jonka monopolistinen pääoma oli päästänyt valtaan, moraalisesta rappeutumisesta. Taistelun kohteena Saksan fasismin leirissä ei ollut moraalinen rappeutuminen, v a a n r y n t ä y s j o u k o t Saksan fasismin pikkuporvarillisten ainesten joukkojärjestönä. K y s y m y s f a s i s t i s e n h a l l i t u k s e n s i s ä- j a u l k o p o l i t i i k a n y l e i s e s t ä s u u n n a s t a kytkeytyi ryntäysjoukkoja koskevan kysymyksen kanssa yhdeksi solmuksi, joka leikattiin auki fasismin poliittisten johtajien miekalla eli täsmällisemmin sanoen ammuttiin auki. Sattuneiden tapahtumien tarkkaajan ensimmäisenä tehtävänä on analysoida Saksan sisä- ja ulkopolitiikka, tutkia sitä seikkaa, miten tämä kehitys johti kesäkuun 30 päivän dramaattiseen ratkaisuun.

SAKSAN TALOUDELLINEN TILANNE

Saksan fasistit ovat kerskuneet sillä, että heidän taitavuutensa vuoksi Saksa selviytyi pulasta ja alkoi taas taloudellisesti kohota. Mutta maailman porvariston taloudellinen lehdistö on juuri viime aikoina ollut täynnä mitä synkimpiä arvosteluja Saksan taloudellisesta tilanteesta ja ennustuksia lähenevästä taloudellisesta romahduksesta. Lontoolainen pörssilehti F i n a n c h i e l N e w s julkaisi kesäkuun 7 päivänä kirjeen New-Yorkista, jossa sanottiin:

"Eräät täkäläiset piirit ovat sitä mieltä, että Saksan poliittiset ja yhteiskunnalliset olosuhteet kulkevat kohti romahdusta. Saksa on tehnyt muulle maailmalle mahdottomaksi olla liikeasioissa sen kanssa, mutta ilman ulkomaankauppaa poliittinen ja finanssiromahdus on kiertämätön. Wall-stretin piirit, jotka tuntevat tilanteen, julistavat, että ennemmin tai myöhemmin käy herra Hitlerille pakolliseksi suorittaa oman puolueensa itsemurha alkamalla sodan Ranskaa vastaan. Se on ainoa keino, jonka avulla hän voi pelastaa oman persoonansa. Ja se selittääkin Ranskan päätöksen olla riisumatta aseita sekä olla valmiina kaikkien tapausten varalle."

Tällaisia synkkiä ennustuksia voidaan esittää kymmenittäin. Ne ovat vastakkaisia sille ulkonaiselle hyvinvoinnille,

josta kertoilevat Saksan sanomalehdet, jotka kerskailevat sillä, että pula voitettiin fasismin talouspolitiikan avulla. On mainittava, että Saksassa pulan kehitys saavutti alimman pisteensä syyskuussa v 1932, jolloin valuraudan tuotanto aleni 268 000 tonniin ja teräksen tuotanto 392 000 tonniin. Mutta jo tammikuun 1 päivänä v 1933, eli ennen Hitlerin valtaanpääsyä, oli valuraudan tuotanto kohonnut 403 000 tonniin, teräksen tuotanto 542 000 tonniin ja kevyt teollisuus oli kohonnut vielä nopeammin. Kokenut amerikkalainen kirjeenvaihtaja Berchel kirjoitti Saksan taloudellisen tilanteen arvioinnissaan, mikä kirjoitus julkaistiin New-York Timesissä kesäkuun 17 päivänä v. 1934:

"Voidaan pitää todistettuna, että Saksan tervehtymisprosessi oli automaattista ja elementaarista. Mikäli siihen vaikutti hallituksen politiikka, niin sen teki nyt halveksitun Brünningin hallituksen politiikka. Tämä hallitus sai aikaan järjestyksen ja avasi taas v. 1931 pankit ja pörssin, säännösteli ulkomaisen kauppavaihdon, antoi yllykettä viennille, alentaen tavarain hintatason, sekä hyväksyi lain, joka edisti trustien uudelleen järjestämistä. Ennen Brünningin hallituksen kukistumista alkoivat teollisuusarvopaperit nopeasti kohota. Vararikkojen luku väheni 75 %:lla ja luottamus kasvoi yleisesti. Kaikki tämä on unohdettu fasistisen propagandan vaikutuksesta, mutta tosiasioita seuraa loogillinen johtopäätös, että Saksan taloudellinen tervehtyminen ei ole tulos minkään hallituksen politiikasta... Se oli tulos koko maailman talouden tervehtymisestä eikä politiikasta, joka auttoi Saksan astumaan elpymisen tielle."

Tosiasia pysyy kuitenkin tosiasiana: fasistien herruuden aikana on Saksan taloudellisen elämän elpyminen jatkunut. Autotuotanto on lisääntynyt kolminkertaisesti, raskaan teollisuuden sekä kutoma- ja nahkateollisuuden enemmän kuin 2½-kertaisesti, Saksan teollisuuden kuormitus on kaikkialla lisääntynyt 50% sen tuotantokyvystä, rautateiden tulot ovat lisäytyneet ja työttömyys vähentynyt, vaikkakaan ei niin suuresti, kuin fasistit kerskuvat. Kysymyksen ytimen herra Berchel esitti kuitenkin kirjoituksessaan seuraavasti:

"Mutta tässä alkaa mysteerio. Minne joutui tämä metallin tuotannon lisäys? Se ei mennyt rakennustöihin, sillä tiedot kiskojen ja palkkien tuotannosta osoittavat vain vähäistä lisäystä. Se ei mennyt laivojen rakentamiseen, mikä vähän lisäytyi, ei autojen rakentamiseen, mikä vaatii vähän terästä ja rautaa. Se ei mennyt yleiseen kulutukseen, sitä ei viety maasta pois, sillä Saksan puhdas vienti väheni 800.000 tonnilla, mutta se tuli tuotetuksi ja käytetyksi. Missä se on?"

Herra Berchel, joka mielistelee Saksan fasistista hallitusta, ei selitä esittämäänsä mysteeriota. Ennenkuin käymme hänen asemastaan antamaan selitystä, on mainittava, että herra Berchelin esittämät tosiasiat eivät tyhjentävästi esitä tätä mysteeriota, sillä tuntematonta ei ole ainoastaan se, minne joutui Saksan raskaan teollisuuden tuotanto, vaan myöskin se, mistä se oli saatu ja mikä sille oli antanut yllykkeen. Yksityisten tuotantolaitosten osakkeiden liikkeellelasku, joka oli alentunut v. 1929 kuukaudessa 80 miljoonasta markasta 12 miljoonaan markkaan kuukaudessa v 1932, fasistien herruuden aikana ei lisääntynyt, vaan aleni 7 miljoonaan v. 1933. Yksityisten tuotantolaitosten obligatioiden liikkeellelasku lakkasi melkein kokonaan, pankkiluottojen kokonaissumma, vekselien diskonttaus ja tavarakantaiset luotot vähenivät ja yksityisluoton diskonttikorko suureni. Mistä saatiin varat antamaan yllykettä teollisuuden „nousulle", se on yhtä suuri mysteerio kuin sekin, minne joutui tuotanto. Tämän mysteerion salaisuuden tuntee koko maailma. Se on siinä, että fasistinen hallitus antoi kiihokkeita armeijan asestamis- ja varustelutuotannolle ja strateegisten autoteiden rakentamiselle. Niiden rahoittaminen ei tapahtunut avoimen inflation, vaan monien finanssioperatioiden avulla, joiden kokonaismäärä nousi 7 miljardiin, jotka valtionpankki antoi teollisuudelle hallituksen luottotakuilla tulevien verojen ja erilaisten apurahojen laskuun. Kriisin kehittymistä depressioksi Saksassa samoin kuin Japanis-

sakin ja toisin kuin muissa maissa suuressa määrin luonnehti valtion rahoittama sotakonjunktuuri.

Tätä varten piti lisätä tavattomiin määriin raaka-aineiden ulkomailta tuontia. Mutta nämä raaka-aineet menivät kokonaan sotatarvetuotantoon, niitä oli riittämättömästi viennin lisäämiseen, ja seurauksena oli Saksan viennin väheneminen: kun koneiden vienti Englannista ja Amerikasta lisääntyi v. 1933 (Amerikassa 92:sta 162 miljoonaan), niin Saksassa se vv. 1932—33 väheni 251 miljoonasta 155 miljoonaan. Kun Saksa viennistä ei saanut ulkomaalaista valuuttaa, kulutti se kultavarastoansa, mikä väheni melkein olemattomiin. Mutta se asetti Saksalle näköalaksi töiden keskeyttämisen mobilisoidussa teollisuudessa, siis uuden työttömyysaallon näköalan. Eräillä Saksan teollisuuden aloilla onnistuttiin kasaamaan melkoisen suuret raaka-ainevarastot, mutta toisilla aloillla nämä varastot ovat jo kulumaisillaan loppuun.

Selvää on, että tämä tosiasia vaikutti painostaen Saksan fasismiin taloudelliselta, yhteiskunnalliselta, poliittiselta ja kansainväliseltä näkökannalta. Rahan kiertokulku Saksassa ei lisääntynyt, mutta tuhannet miljoonat valtion vekselit ja kaikenlaiset arvopaperit, jotka diskonttoivat tulevan kehityksen, ovat täyttäneet kiertokulun kaikki kanavat ja asettavat kysymyksen inflatiosta tai devalvatiosta, jotka antavat iskun ensi sijassa pikkuporvaristolle. Työttömyys, joka taas on alkanut lisääntyä, uhkaa yhteiskunnallisilla vaikeuksilla. Monopolistinen porvaristo ja tilanherrat kun näkivät nämä mahdollisuudet, lakkasivat he olemasta väkuutetut Saksan fasismin kyvystä hallita maata, jolla on ennenkuulumattoman mutkall nen taloudellinen organismi. Lopulta kävi selville, että Saksan asestetun fasismin ohjelma, mikä piti toteuttaa mitä pikaisimmin, ei vastannut Saksan taloudellisia mahdollisuuksia.

Saksan fasismin politiikan keskeisenä pyrkimyksenä oli työväenliikkeen hävittäminen ja Saksan varustaminen sotaan valmistautumista varten maailman uudestijakamisesta. Kun Saksan fasismi asetti kysymyksen maailman uudestijaosta, kohtasi se sen tosiasian, että sitä uhkasi romahdus, ellei se saanut taloudellista apua osalta ulkomaita. Kun se kieltäytyi maksamasta yksityisille velkojansa, asetti se kapitalistisen maailman eteen vaihtoehdon: joko maksujen lakkauttaminen tai uusien lainojen myöntäminen ja viennin helpottaminen Saksasta, jotta se näillä varoilla voisi saada raaka-aineita laajentaakseen edelleen tuotantoansa, joka palvelisi sodan valmistelua. Mutta imperialistinen maailma ei ole taipuvainen ilmaiseksi tekemään sellaista palvelusta kilpailijallensa ja Saksa on Englannille kilpailija, joka on asettanut Saksan fasismille omat vastaehtonsa.

ULKOPOLIITTINEN UMPIKUJA

Saksan fasismilla oli valtaan tullessaan yksityiskohtainen ulkopoliittinen ohjelma. Se sisälsi kieltäytymisen valtaamasta merentakaisia siirtomaita mikä vaati voimakkaan ja sangen kalliin laivaston, sekä pyrkimyksen tehdä valtauksia itä- ja kaakkois-Euroopassa. Tämä tarkoitusperä piti saavutettaman sodalla ensi sijassa Puolaa ja Neuvostoliittoa vastaan sekä sodalla Ranskaa vastaan siinä tapauksessa, että se tällaisesssa Saksan ohjelmassa näkisi asemansa huonontajan mannermaalla. Tämä sota piti käytämän liitossa Englannin ja Italian kanssa. Näin kehittelivät Saksan fasismin ohjelmaa herra Hitler kirjassaan Taisteluni ja herra Rosenberg kirjassaan Saksan ulkopolitiikasta. Tämän ohjelman Saksan fasismin ulkopolitiikan ohjaaja, herra Rosenberg, vahvisti täydelleen kirjassaan XX vuosisadan taru, joka julkaistiin juuri ennen Saksan fasistien valtaan pääsyä ja joka on koko tämän suunnan ohjelmakirjana.

Juuri ennen fasistien valtaanpääsyä täsmällistytti herra Hitler niiden valmistelevien askelten taktiikan, joi-

den piti ratkaista peruskysymys, kysymys tämän ohjelman toteuttamiskeinoista, se on, Saksan asestautumisesta. Papenille osoittamassaan avoimessa kirjeessä (joka on julkaistu Völkischer beobachterissa lokakuun 21 päivänä), asiakirjassa, jolla on poikkeuksellisen suuri poliittinen merkitys, hän lausui, että ei ollut odotettavissa, että Ranska suostuisi Saksan lisäasestautumiseen tai siihen, että Ranska itse suostui i riisumaan aseensa Saksan asestuksen tasolle, minkä tähden oli osallistauduttava aseistariisumiskonferenssiin vain siihen hetkeen asti, kunnes Saksan olisi onnistunut osoittaa koko maailmalle Ranskan haluttomuus riisua aseensa. Sen jälkeen piti Saksan erota kansainliitosta, saada kädet vapaiksi ja asestautua, nojautuen tällöin Englantiin ja Italiaan.

Hitlerin päästessä valtaan oli jo selvinnyt että Japanin toimittama Mandshurian valtaus oli alkuna Japanin taistelulle alueittensa laajentamisesta Aasian mantereella. Sen tähden Saksan fasismi perusti strateegiset suunnitelmansa yhteistoimintaan Japanin kanssa. Se toivoo, että Japanin hyökkäys Neuvostoliiton kimppuun luo sellaisen tilanteen, jossa Saksa voi toteuttaa pienellä häviönvaaralla oman strateegisen suunnitelmansa, sillä Englannin ja Yhdysvaltain, jos vaikkapa ne eivät anna vetääkään itseään taisteluun kaukaisessa idässä, on pakko puolueettomuutensa säilyttämiseksi keskittää huomionsa kaukaisen idän prosessiin. Ranska tulee eristetyksi.

Sellainen oli kansainvälinen tilanne Saksan fasismin päästessä valtaan. Koko maailma kyseli: eikö sen valtaanpääsy ennemmin tai myöhemmin johda sotaan? Toukokuun 17 päivänä vastasi valtakunnan kansleri Hitler tähän kysymykseen valtiopäivillä pitämässään puheessa, jossa hän ei ainoastaan julistanut Saksan kannattavan yleensä rauhaa, vaan myöskin erikoisesti rauhaa Puolan ja Ranskan kanssa. Mitä piili tämän rintamamuutoksen takana? Vastauksen — ja sangen selvän — tähän kysymykseen antaa fasistinen sanomalehdistö. Tunnetun sanomalehtimiehen ja historioitsijan Herman Stegemannin kirjassa Die Weltwende (Stuttgart-Berlini, v. 1934), joka ilmestyi toukokuussa ja jota suositteli Saksan propagandaministeri yhdessä herra Göbbelsin teosten kanssa, on luettavana:

"Näytti siltä, että Ranska voi vielä kerran pakoittaa polvilleen Saksan, jonka kansallis-sosialismi vastikään oli nostanut polviltaan pystyyn. Näin oli keväällä 1933, jolloin Saksan kansallinen liike päättyi kansallis-sosialistiseen vallankumoukseen. Silloin Parisissa käsiteltiin Ylä-Reinin vyöhykkeen valtaamiskysymystä uutena turvallisuustoimenpiteenä. Mutta miekka jäi putoamatta, sillä ennenkuin Ranska teki päätöksensä, riisti valtakunnan kansleri Adolf Hitler näiltä suunnitelmilta ajatuksen ja voiman pitämällä suurenmoisen puheen Saksan valmeudesta kunnialliseen rauhaan ja sovintoon toisten kansojen kanssa. Tämä oli **kaikkein kriitillisin hetki sen jälkeen**, kun ranskalaiset valtasivat Ruhrin ja se oli uudelle valtakunnalle ensimmäinen vaarallinen koetin. Tästä hetkestä lähtien Ranska lopullisesti siirtyi **puolustuksen** kannalle" (sivu 56).

Deutsche Allgemeine Zeitungin kirjeenvaihtaja herra Otto Kriek, joka on ollut saapuvilla melkein kaikissa kansainvälisissä konferensseissa sodan jälkeen, kirjassaan Das Ende von Versailles (Berliini, v 1934. Stallingin julkaisema) selittää seikkaperäisesti näiden Stegemannin viittausten ajatuksen:

"Ulkomailla on oleillut emigrantteja, jotka ovat ilkeämielisesti ahdistelleet meitä kirjoituksillaan. Mutta me emme ole huomanneet, että ulkomailla olisi hallituksia, jotka tahtoivat tuhota meidät ja joilla on sitä tarkoitusta varten kaikki nykyaikaiset hävitysaseet. Mutta meidän hallituksemme on nähnyt, kuinka tammikuun 30 päivän jälkeen näitä sotilaallisia voimia on kasattu. Yhä tiheämmin on tullut tietoja siitä, että yleisesikunta Pariisissa arvelee hetkensä tulleen. Tänä päivänä ei vielä voi sellaisten arkistollisten ja historiallisten lähteiden perusteella, jotka eivät herätä epäilystä, todistaa, että vuoden 1933 toukokuussa Parisissa vakavasti harkittiin kysymystä siitä, että Ranskan sotajoukot uudelleen valtaisivat Länsi-Saksan. Mutta epäilemätöntä on, että nämä valmistelutoimenpiteet olivat valmiina. . .

Suunnitelma vastasi Ranskan tavallista taktiikkaa. Aluksi oli todettava, että Saksa oli rikkonut joitakin kansainliiton sääntöjen tai Versaillesin sopimuksen pykäliä, minkä piti antaa aiheen väittää, että Saksa oli osoittanut siltä "puuttuvan hyvää tahtoa". Tämän perusteella olisi voitu esittää kysymys Saksan valvonnasta, mikä olisi johtanut esiintymiseen sitä vastaan...

Tällä kannalla oli kysymys toukokuun 16 päivänä 1933, jolloin Saksa seisoi silmä silmää vasten Versaillesin rauhan kanssa.

Adolf Hitler kutsui toukokuun 17 päiväksi koolle valtiopäivät ja piti ainoan puheen, jossa esitti rauhan ohjelman" (sivut 17—20—22).

Kysymys ei ollut kuitenkaan ainoastaan rauhan ohjelmasta. Hitler kannatti Macdonaldin aseistariisumissuunnitelmaa rakentaen siten sillan Englantiin ja eristäen Ranskan. „Adolf Hitler osoittautui taktiikoksi, joka voitti Kedorseyn ja Foren Officin taktiikot... Saksa voitti aikaa" (sivu 22).

Näin siis fasistinen sanomalehdistö tunnustaa, että Hitlerin „pasifismin" lähteenä on Ranskan pelkääminen ja että tämän pasifismin tarkoituksena on ajan voittaminen.

Entä mihin tarvitsi Saksa tätä ajan voittamista? Selvää on, että pelkät rauhanjulistukset eivät voineet antaa sille aikaa, jota se tarvitsi niin suuresti varustautuakseen. Saksa asetti päämääräkseen murskata Ranskan liittojärjestelmän ja hajoittaa mahdollisten vastustajiensa rivit.

"Saksan pitää murskata se valtojen rengas, jolla Ranska on sen ympäröinyt. Mitä enemmän Saksa jännittää poliittista voimaansa, sitä suuremmaksi kasvaa sen Ranskan vasallivaltioita puoleensa vetävä voima ja sitä mahdollisemmaksi käy niiden ristiriitojen tasoittamisen politiikka, joka eroittaa Saksan niistä.

Nämä vasallivaltiot ymmärtävät, että tila Europan elämiselle pienenee, että Euroopan valtioiden välinen ulkopoliittinen jännitys kasvaa, jos ei lakata valmistelemasta hyökkäystä Saksan kimppuun" (Tohtori Friedrich Schaum, "National-sozialistische Aussenpolitik", sivu 28, Magdeburg, v. 1934).

Saksan ensimmäisenä askeleena, joka tarkoitti Ranskan liittojärjestelmän murtamista, oli yritys lähentyä Puolaa.

"Saksan ja Puolan välillä tehdyn sopimuksen ymmärtää vain silloin, jos sitä tarkastelee suhteessa Ranskan liittojärjestelmään" — kirjoittaa Stegemann. — Tämä sopimus vaikuttaa vastustavasti tähän järjestelmään Itä-Euroopassa, vaikka Puola onkin allekirjoittanut sopimuksia, jotka ovat tämän järjestelmän perustana. Toisin sanoen, tämä sopimus oli ensimmäinen onnellinen yritys tunkeutua jostakin kohdasta ketjun läpi ja tunkeutua niiden valtioiden sopimusten labyrinttiin, jotka ympäröivät Saksaa. Täytyi murtaa Versaillesin muodostama piiritys ja millä hinnalla tahansa vapautua Lännen riippuvaisuudesta. Se onnistui. Puola sai näin enemmän liikuntavapautta itään päin. Saksa sai mahdollisuuden liikkua etelään ja kaakkoon" (Stegemann, sivu 345).

Mitä etsi Saksa etelästä ja kaakosta?

"Eivät Rumania eikä Jugo-Slavia ole erikoisesti kiinnostuneita Ranskan tarjoomasta puolustuksesta. Ranskan ekssentrinen, epäkeskinen asema estää sen puolustamasta Rumaniaa. Jugo-Slaviaan nähden Ranskan vaikutus rajoittuu siihen, että se on Italian sivulla. Tshekko-Slovakiaa taas Ranska voi auttaa niin kauan, kuin se voi liikkua pitkin Mainjoen linjaa lännessä ja pitkin Tonavan linjaa Pragia kohti. Nämä mahdollisuudet häipyivät v. 1933 siinä määrin, että **ei Pikku entente kokonaisuudessaan eikä mikään niistä valtioista erikseen, jotka kuuluvat siihen, voi nojautua yksipuolisesti Ranskaan"** (sivu 337).

Hajoittaessaan Ranskan liittojärjestelmää Saksa luotti siihen, että Englanti ei haluaisi kannattaa Ranskaa, vaan että se tahtoisi esittää välittäjän osaa Ranskan ja Saksan välillä, sekä että Italia Mussolinin sanojen mukaan, jotka hän lausui kesäkuun 7 päivänä v. 1933, ei enää suvaitse Ranskan hegemoniaa ja että Saksa siis saisi mahdollisuuden edetä sekä kaakkoa että itää kohti. „Idässä ei yleensä ole kiinteitä rajoja" — puhui edelleen herra Stegemann.

"Venäjänmaa on monta kertaa nähnyt, kuinka sen tämä raja vaeltelee ja muuttuu eikä Venäjänmaalle enää ole niin tärkeätä, mihin tämä raja jollakin määrätyllä hetkellä pysähtyy. Se on jo ollut Uralilla, Donilla, varjagien teillä, Varsovan luona, Karpat-vuorilla, se on kul-

kenut poikki Tonavan, yli Kaukasuksen ja missäpä se ei olisikaan vaellellut. Aina se on ollut vako tai aita, mutta ei orgaani" (sivu 347).

On edessä itäisen Euroopan järjestäminen, sillä Neuvostoliittoa askaroittaa Kaukainen itä, ja „Saksan tehtävänä on vallata ratkaiseva asema („tragende Stellund") europpalais-aasialaisella alueella."

Edellä mainittu herra Kriek lupaa Puolalle, että se palkinnoksi siitä miehuudesta, jota se osoitti allekirjoittamalla sopimuksen, joka on „juhlallinen julistus siitä, että Saksa ja Puola eivät aio elää Versaillesin lakien pohjalla", saa „etuoikeuden yhdessä Saksan kanssa vastata niistä uusista toimenpiteistä, joihin Eurooppa ryhtyy Versaillesin jälkeen" (sivu 120).

Samaan aikaan, kun Saksan diplomatia puuhaili suuntaan, jonka niin selvästi ovat valaisseet edellä mainitut fasistiset sanomalehtimiehet, suoritti Saksan hallitus kiihdytetyin vauhdein varustautumista, ja nähdessään, että sen vastustajat eivät edes rohjenneet julkaista tuntemiansa tietoja Saksan varusteluista, vaan että päinvastoin Englannin imperialismi vaatii näiden varustelujen tunnustamista, ei Saksa pitänyt tarpeellisena edes salata tätä seikkaa, vaan julkaisi budjettinsa, joka sisälsi suunnattomia summia, mitkä oli varattu asestautumiseen.

Tämä Saksan paisuva sodan valmistelu sattui samaan aikaan kuin niiden valtioiden vastahyökkäykset, joita vastaan Saksan varustautuminen on suunnattu, ja samaan aikaan kuin Saksan kasvavat taloudelliset vaikeudet.

Neuvostoliitto esiintyi julkisesti alotteentekijänä Itä Euroopan aluesopimuksen aikaansaamiseksi, jonka piti, kun siihen oli määrä osallistua kaikkien valtioiden, joita asia kiinnosti, taata avunsaanti valtiolle, joka joutuisi hyökkäyksen alaiseksi. Saksan täytyi joko hylätä tämä sopimus ja silloin tunnustaa julkisesti, että se valmisteli hyökkäystä, taikka osallistua tähän sopimukseen ja siten hyväksyä asiaan kiinnostuneiden valtojen yhteiset toimenpiteet hyökkäyksen sattuessa. Ranskan osallistuminen sellaiseen sopimukseen varmentaisi sen ja Neuvostoliiton lähentymisen yhdessä puolustamaan rauhaa, mikä lähentyminen ilmeni siinä, että Ranska ehdotti Neuvostoliiton kutsuttavaksi osallistumaan kansainliittoon.

Samaan aikaan kärjistyi Englannissa porvariston eri ryhmien välinen taistelu Saksan asestautumiskysymyksessä. Samaan aikaan kun ulkoasiain ministeri sir John Simon, jota kannatti Macdonald, puolusti Saksan varustelujen tunnustamista pohjana asestautumisastetta koskevan sopimuksen solmiamiselle, ja samaan aikaan kun lordi Biwerbruckin ja lordi Lloidin ryhmät vastustavat sitä, että Englanti ottaisi täyttääkseen joitakin velvollisuuksia, jotka menevät Locarnon sopimuksen rajojen ulkopuolelle, samaan aikaan Englannin sotilasviranomaiset ovat sitä mieltä, että Saksan ilmailun kehitys on vaarana Englannille. Tämä ei johtanut ainoastaan kiihkeään agitatioon Englannin ilmailuvoimien valtavan lisäämisen puolesta, vaan myöskin vahvisti pyrkimyksiä uudistaa sotaliitto Ranskan kanssa. Ranskan armeijan ylipäällikön Veigandin matka Lontooseen, Englannin esikunnan päällikön vastavierailu Pariisissa, Barthoun matka Lontooseen yhdessä Ranskan merimi- nisterin kanssa merkitsevät epäilemättä keskustelujen alkamista Englannin ja Ranskan yhteistoiminnan mahdollisuuksista Saksan mahdollisesti hyökätessä. Sellainen vakava julkaisu kuin Daily Telegraph kesäkuun 25 päivän numerossaan julisti avoimesti, että Englannin sotaministerin mielestä Saksan ilmailuvoimien uhkaa vastaan voidaan puolustautua ainoastaan Maginon linjalla, se on, Ranskan alueelta.

Vihdoin eivät toteutuneet myöskään Saksan imperialismin toiveet Neuvostoliiton ja Japanin pikaisesta yhteenotosta. Sekaantuneena ulkoisten ja sisäisten ristiriitojensa verkkoihin ei Japanin sotilasvalta rohjennut vielä

käydä Neuvostoliiton kimppuun, vaikka äärimmäiset taantumukselliset piirit painostivatkin sitä.

Kykenemättä kehittämään hyökkäystään, diplomaattista valmistelua ja varustautumistaan entisin vauhdein täytyi Saksan ryhtyä ajattelemaan perääntymistä.

New-York Times julkaisi kesäkuun 19 päivänä v. 1934 Berliinistä (kesäkuun 18 päivältä) kirjeen, joka oli omistettu Saksan sisäisen ja ulkoisen tilanteen arvioinnille Papenin esiintymisen yhteydessä. Tässä kirjeessä, joka oli kulkenut Saksan sensuurin käsien kautta, sanottiin:

"Ei ole salaisuus, että presidentti von **Hindenburgin on asiain kehittyminen pelästyttänyt.** Kun hänelle ensi kerran ilmoitettiin **ranskalais-venäläisestä lähentymisestä,** ymmärsi sotamarsalkka heti vaaran. Hän kutsui luokseen ulkoasiain ministerin herra Neirathin ja valtakunnankansleri Hitlerin. Jos tiedot näistä keskusteluista ovat tosia, niin hän lausui suuren tyytymättömyytensä ja sen perusteella, että hän on vastuunalainen Saksan kohtaloista, vaatii jyrkkää käännettä politiikassa."

Kesäkuun 21 päivän numerossa ilmoitti sama kirjeenvaihtaja, että „tapahtumat vaativat ratkaisua, jota herra Hitler olisi tahtonut välttää..."

"On olemassa optimisteja, jotka uskovat, että valtakunnan kansleri Hitler äärimmäisessä tapauksessa päättää turvautua **maltilliseen suuntaan.** Tällaisen optimismin perustana ovat **Hitlerin ja Mussolinin väliset neuvottelut,** jotka eivät rajoittuneet ulkopolitiikan kysymyksiin, vaan johtivat mielipiteiden ja kokemusten vaihtoon diktaattoripolitiikan metodeista ja sen tuloksista. Näiden keskustelujen aikana herra Mussolini, kuten kerrotaan, lausui herra Hitlerille, että vallankumouksia tehdään yhdenlaisten henkilöiden avulla, mutta että valtakuntia hallitaan toisenlaisten avulla..."

Tiedot Hitlerin keskusteluista Mussolinin kanssa Saksan fasismin pikkuporvarillisesta siivestä ovat yhteydessä niitä keskusteluja koskevien tietojen kanssa, jotka koskevat Saksan ulkopolitiikkaa.

Ulkopoliittiset keskustelut koskivat kahta kysymystä: Saksan kieltäytymistä hyökkäyksestä Itävaltaa vastaan ja Saksan palaamista kansainliittoon. Ehtona sellaiselle palaamiselle olisi se, että ennakolta sovittaisiin Ranskan kanssa varusteluista. Se vaatisi vähintään ryntäysjoukkojen hävittämistä, mikä olisi kuitenkin sangen vaikeata tai mahdotonta iskemättä fasistien pikkuporvarillista sivustaa, jonka pääjärjestönä ovat ryntäysjoukot.

Kuten tiedetään, tapahtui melkein samaan aikaan, kun Hitler vieraili Venetsiassa, Pariisissa hitleriläisen varusteluagentin Jokima von Ribbertropin vierailu ja hänen keskustelunsa Barthoun ja Doumergen kanssa. Näistä keskusteluista on monia toisintokertomuksia, jotka pääasiassa ovat yhtäpitäviä. Julkaisemme tässä ne kirjoitukset Pariisista, jotka lontoolainen Daily Herald julkaisi heinäkuun 3 päivänä.

"Ribbentrop lausui Barthoulle, että jos Ranska suostuu niihin ehdotuksiin, jotka Saksan asestautumisesta on tehnyt Eden (Englannin ulkoasiain ministerin apulainen), niin herra Hitler ei ainoastaan suostu demilitarisoimaan ryntäysjoukkoja, kuten hän oli luvannut Edenille, vaan hän yleensä hajoittaa ne. Herra Barthou vastasi Ribbentropille, että Ranskan hallitus ei voi luottaa lupauksiin, vaan tarvitsee todisteita niiden luotettavaisuudesta. Herra Ribbentrop pyysi aikaa neuvotellakseen hallituksensa kanssa. Keskusteltuaan hallituksen kanssa hän palasi ja ilmoitti, että vaaditut todisteet annetaan pian. Hän uudisti tämän lupauksensa pääministeri Doumergelle."

Vihdoin Amerikan sanomalehdistö on täynnä tietoja siitä, että Brüningin samoin kuin monien muidenkin henkilöiden matka Englantiin palveli samaa tarkoitusperää — sopimuksen aikaansaamista Saksan palaamisesta kansainliittoon ja taloudellisen avun saantia. Näistä lähteistä saatujen tietojen mukaan Englannin johtavien kapitalististen piirien vastaus sisälsi vaatimuksen hajoittaa ryntäysjoukot, järjestää talous kuntoon ja luopua ilmalaivaston rakentamisesta.

Tietystikään ei voi taata kaikkien näiden eri tietojen paikkansapitäväi-

syyttä, vaikkakin ne ovat melkein yhtäpitäviä, mutta epäilystä ei ole siitä, että näiden tietojen pääajatus vastaa todellisuutta.

Saksan fasismi ei voi käydä katkomaan Saksan kapitalismin yleismaailmallisia taloudellisia yhteyksiä. Kaikki puheet Saksan talouden autarkiasta ovat sanahelinää. Saksan talous on vienyt ulkomaille neljänneksen, jopa kolmanneksenkin tuotannostansa, joten siis kolmannes Saksan teollisuudesta työskentelee vientiä varten. Saksan teollisuuden riippuvaisuus ulkomaisista raaka-aineista on niin suuri, että ilman niitä Saksan kapitalismi ei tule toimeen. Ne uhkaukset, jotka herra Hitler lausui haastattelussa lontoolaisen News Chroniclen toimittajalle, että Saksa tulee toimeen korvikkeilla, kuten sodankin aikana, ovat joutavaa lörpöttelyä. Korvikkeisiin perustuva talous oli maailmansodan aikana yhtenä syynä Saksan romahdukseen. Tämän kokeen uusimisyritys johtaisi nyt varastojen kasaamiseen, se on., surullisen kuuluisaan rahan vaihtamiseen reaaliarvoihin. Tästä pelottelu- ja kerskailupolitiikasta on luovuttava, mutta Saksa ei saa minkäänlaista luottoa eikä mitään lepoaikaa, ellei se höllennä jännittyneisyyttä suhteissaan toisiin imperialistisiin valtioihin. Englannin imperialismi ei ole valmis sotaan ja vaikkapa se tahtoisikin kannattaa Saksaa Ranskaa vastaan, mitä seikkaa Englannin porvariston johtavat piirit eivät ole lopullisesti ratkaisseet, niin olisi sodan irtipäästämispolitiikka itsemurhaa niin kauan, kunnes Englannin imperialismi ehtii lujittaa varustelujaan, mutta varustelusopimuksen eli -konvention puute johtaisi sellaiseen varustelukilpailun ja sodan jouduttamiseen, että mistään vakavista taloudellisista liiketoimista, jotka helpottaisivat Saksan fasismin asemaa, ei voi olla puhettakaan. Ensimmäisenä ehtona sille, että Ranska suostuisi Saksan lisävarusteluihin, on ryntäysjoukkojen hävittäminen, sillä niiden olemassaolo antaa Saksalle vakinaisten opetettujen reservien etevämmyyden. Myöskin niille kapitalistisille valtioille, joiden pitäisi taas antaa jotakin aineellista apua Saksan fasismille, merkitsevät ryntäysjoukot vaaraa, että pikkuporvarilliset joukot sekaantuvat hallituksen talouspolitiikkaan. Sentähden on varmaa, että välien katkaiseminen ryntäysjoukkojen kanssa on ollut kaupan esineenä Saksan fasismin ja imperialistisen maailma välillä.

Saksan vallitsevan luokan keskuudessa on ollut kylliksi sellaisia aineksia, jotka puolestaan myöskin ovat vaatineet omien välittömien etujensa vuoksi ryntäysjoukkojen likvidontia.

(Jatk.)

Karjanhoidon jatkuvan kohottamisen puolesta

Kirjoittanut

J. A. PETROV

SEITSEMÄNNENTOISTA puoluekokouksen, tov. Stalinin ohjeiden, NKP(b):n Karjalan aluekomitean, Karjalan TpKK:n ja KKN:n karjatalouden kehittämistä koskevien päätösten pohjalla on kohonnut kollektivistien ja työtätekevien yksityistalonpoikien aktiivisuus taistelussa karjatalouden määrällisen ja laadullisen kasvun puolesta ja on voimistunut kollektiivitalouksien ja yksityistalouksien ohjaus sekä käytännöllinen avunanto niille neuvosto-, puolue-, maaelinten ja yhteiskunnallisten järjestöjen taholta.

Kaiken tämän tuloksena on päästy määrättyihin saavutuksiin. Nuoren kar-

jan tuhoutuminen on laskenut kaksi kertaa siitä, mitä se oli v. 1933, karjanhoito on parannut, voimakkaammin taistellaan rehujen ja niiden säästäväisen käytön puolesta, laajemmin toteuletaan zooteknillisiä ja eläinlääkinnältisiä toimenpiteitä j.n.e.

Saavutetut tulokset ovat vielä kovin vähäiset eivätkä läheskään takaa puolueen ja hallituksen asettamien tehtävien täyttämistä karjatalouden alalla. On vielä olemassa paljon epäkohtia. jotka on poistettava aivan lähiaikana.

Uudestirakentamisen kaudella karjatalous Karjalassa laski räikeästi kaikissa eri karjalajeissa, sianhoitoa lukuunottamatta.

	Karjan pääluku vuosittain			
	1917	1931	1933	1/I 1934
Hevosia	35 150	40 544	27 791	25 762
Suurta sarvikarjaa	113 401	111 980	93 254	77 889
Niistä lehmiä	57 269	68 132	57 581	54 161
Lampaita	85 365	75 370	71 923	57 845
Sikoja	1 918	4 184	8 071	7 391

Perussyyt karjaluvun laskemiseen ovat seuraavat:

1. Karjaluvun tahallinen supistaminen kulakiston taholta, joka tätä tietä pyrki vahingoittamaan puolueen politiikkaa kollektiivitalouksien rakennustyössä ja halventamaan kollektiivitalouksia maatalouden tuotannollisina muotoina.

2. Karjaluvun supistaminen köyhissä ja keskivarakkaissa talouksissa, jotka jonkun aikaa olivat kulakkien vaikutuksen alaisina.

3. Eräiden talouksien likvidoiminen sen johdosta, että perheenjäsenet siirtyivät vakinaiseen teollisuustyöhön.

4. Kollektivistien riittämätön taistelu karjatalouden kohottamisen puolesta ja kulakkien tihutyö useissa kollektiivitalouksissa, joihin oli päässyt tunkeutumaan kulakkiaineksia karjanhoidon johtaville paikoille.

5. Riittämätön taistelu rehuperustan puolesta, heinämaiden niittämättä jättäminen, painorehusuunnitelmien täyttämättä jättäminen, rehujen epätaloudellinen käyttö ja kykenemättömyys säännöstellä rehuvaroja piirien ja kyläpiirien alueella.

6. Heikko ohjaus karjanhoidon alalla Maa-asiain kansankomissariaatin ja sen paikallisten elinten taholta, funktionalismi, karjanhoitokaatereiden hajottaminen ja yleensä karjatalouden siirtäminen toisarvoiselle tilalle.

Karjatalouden ohjaus puolue- ja neuvostoelimien taholta oli niinikään riittämätöntä.

Erikoisen kärkevänä näihin aikoihin asti on ollut *hevoshoitokysymys.* Kuluneiden kolmen vuoden aikana on työhevosten käyttö, varsinkin metsätöissä, tapahtunut kerrassaan kelvottomasti. Vieläpä v. 1933—34, jolloin hevoshoitoon NKP(b):n aluekomitean ja Karjalan TpKK:n sekä KKN:n taholta kiinnitettiin erikoista huomiota, oli laihtuneiden ja melkein työhön kykenemättömien hevosten prosenttimäärä vielä korkea. Esim. *Soutjärven* piirissä oli laihtuneita hevosia 63%, *Louhen* piirissä 50%, *Äänisen* piirissä 37%, *Kantalahden* p. 35% j.n.e.

Tällainen tilanne voi tuonnempana johtaa siihen, että suuri määrä työkarjaa joutuu työkyvyttömäksi, lisääntyvät sairastumistapaukset y.m, joten hevosten epänormaalinen käyttö merkitsee suorastaan rikosta.

NKP(b):n KK:n kesäkuun täysi-istunto asetti karjanhoidon alalla määrätyt tehtävät ja konkreettiset toimenpiteet, joiden suorittaminen takaa karjatalouden kasvun.

NKP(b):n KK:n täysi-istunnon päätösten perusteella Karjalan aluekomitea ja KKN määrittelivät karjatalouden kehittämistehtävät Karjalassa v. 1934—1935.

TOIMENPITEET KOLLEKTIIVITALOUKSIEN KARJANHOIDON KOHOTTAMISEKSI

Parhaana muotona kollektiivitalouksien karjanhoidon kehittämisessä on karjanhoito-tavarafarmi. NKP(b):n KK:n täysi-istunto päätti *„muodostaa v. 1934 kuluessa kaiken kollektiivitalouksien yhteistetyn karjan kollektiivisiksi karjanhoitofarmeiksi“*.

Neuvosto-Karjalassa on 802 kollektiivitaloutta, mutta maitotavarafarmeja on vain 261. Lähiaikana on suoritettava laaja työ kollektiivisen karjatalouden lujittamiseksi ja lujan rehuperustan muodostamiseksi. Maitotavarafarmien kehittäminen on lähiajaksi suunniteltu seuraavasti:

Maitotavarafarmien lukumäärä

	1/VI—1934	1/I—1935	1/I—1936
Yhteensä farmeja	261	802	802
Niissä suurta sarvikarjaa	15 888	33 000	42 050
Niistä lehmiä	8 124	16 550	17 798

V. 1934 kuluessa on kollektiivisten karjanhoitofarmien ostettava NKP(b):n aluekomitean ja Karjalan KKN:n päätöksiä vastaavasti kollektivisteilta ja yksityistalonpojilta ja vaihdettava sonnivasikoihin 2.000 lehmivasikkaa.

Vuodeksi 1935 ovat Karjalan maitotavarafarmit saaneet tehtäväksi säilyttää 12.000 vasikkaa sekä vaihtaa ja kontraktoida kollektivisteilta ja yksityistalonpojilta 3.500 vasikkaa.

V. 1935 maitotavarafarmit luovuttavat farmeista 600 vasikkaa lehmättömille kollektivisteille.

Sianhoito Karjalassa oli ennen perin vähäistä. Viime vuosina on sianhoito alkanut huomattavasti kehittyä, varsinkin kollektiivitalouksissa.

Sianhoidon tilanne ja sen kehittämissuunnitelma v. 1934—35 sektoreittain nähdään seuraavasta taulukosta:

Sikojen lukumäärä

	1/I—1934		1/I—1935		1/I—1936	
	Sikoja yhteensä	Niistä emakoita	Sikoja yhteensä	Niistä emakoita	Sikoja yhteensä	Niistä emakoita
Kollektiivitalouksissa	3 874	1 075	6 703	1 321	10 344	1 858
Kollektivisteilla	2 288	39	3 262	287	6 658	1 033
Yksityistalonpojilla	1 230	30	1 640	143	1 900	581
Yhteensä	7 392	1 144	11 605	1 751	18 902	3 472
Kasvu % :ssa	100	—	156,9	—	256	—

Kahden vuoden kuluessa sikojen lukumäärä kollektiivitalouksissa kohoaa 2,5 kertaa.

Määrällisen kasvun ohella suoritetaan ja tuonnempana tullaan suorittamaan vieläkin suuremmassa määrin eri toimenpiteitä sikojen laadun parantamiseksi, jota varten v. 1934 on tuotu tasavaltaan 200 rotusikaa ja v. 1935 tuodaan huomattavasti enemmän.

Lammashoito Karjalassa on pääasialisesti kollektivistien ja yksityistalouksien hallussa. Kollektiivitalouksissa 1/I—1934 oli lampaita 1.720 päätä ja 1/I—1936 tulee olemaan 2.500 päätä.

Paikallisten lammasrotujen parantamiseksi v. 1935 tuodaan 100 paria romanovilaisia lampaita, jotka kaikki joutuvat kollektiivitalouksiin, joista jalostettuja lampaita tullaan siirtämään kollektivistien aputalouksiin.

Suunnaton merkitys kollektiivitalouksien karjanhoidolle on uusien karjarakennusten rakentamisella ja entisten täyskorjauksella. NKP(b):n aluekomitea ja Karjalan KKN velvoittivat maa-asiain kansankomissariaattia, piirien tp.komiteoita, kyläneuvostoja ja kollektiivitalouksia päättämään kaikki uudet rakennustyöt lokakuun 1 päivään mennessä. Edessä ovat laajat työt. On lopetettava 57 karjapihan ja 10 tallin, 20 sikalan ja 30 vihannessäiliön rakennustyöt.

V:lle 1935 on suunniteltu seuraavat *rakennustyöt*: 51 karjapihaa 4.100 lehmälle, 31 sikalaa 650 emakolle, 46 painorehutornia 5000 tonnille j.n.e.

Kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisessa lujittamisessa on erikoinen merkitys oikealla työn järjestelyllä ja karjatalouden alalla työskentelevien kollektivistien ja kollektivistinaisten työn korvauksella.

Karjanhoitoon valitaan erikoisprikaatit, joiden kokoonpano on pysyvä vähintään kahden vuoden aikana. Prikaatin eri jäsenille kiinnitetään määrätty luku karjaa vakinaista hoitoa varten. Tätä tietä hävitetään kollektiivitalouksien karjanhoidon vihollinen — henkilövastuuttomuus.

Tasajako työn korvauksessa poistetaan siten, että työpäivät kollektivisteille merkitään ei hoidettavan karjaluvun, vaan saadun lypsymäärän mukaan, saadun lihamäärän, hyvin säilyneen nuoren karjan ja aikanaan sekä täydellisesti suoritetun astuntakamppailun mukaan.

Huolimattomuuden takia kollektivisteilta vähennetään työpäiviä. Esimerkin vuoksi julkaisemme tässä Karjalan maa-asiain kansankomissariaatin laatiman ja nykyään käytäntöönotetun *työnkorvaussysteemin*:

1. Lypsäjä ja karjanhoitaja, jonka hoidossa on 10 lehmää, saa työpäiviä seuraavasti: Jokaisesta 100 litrasta lypsettyä maitoa, vuotuisen keskilypsyn ollessa 1000—1200 litraa . . 3 työpäivää.
Jokaisesta astutetusta lehmästä . . . . 3 „
Jokaisesta syntyneestä vasikasta . . . . 4 „

Karjanhoitaja-lypsäjältä pidätetään työpäiviä:
Jokaisesta mahoksijääneestä lehmästä . . . . 10 työpäivää
Jokaisesta epäonnistuneesta poikimisesta . . . . 5 „
Vasikan kuolemisesta, ennenkuin se on annettu vasikkalan hoitajalle . . . . . . 15 „

2. Sianhoitajalle, jonka hoidettavana on 7 emakkoa, merkitään työpäiviä:
Jokaisen emakon astuttamisesta . . . . 3 työpäivää
Jokaisesta terveenä syntyneestä porsaasta . . . . . 2 „
Jokaisesta porsaasta, joka on kasvatettu 3 kuukauden ikäiseksi . . . . 3 „
Jokaisesta sentneristä elävää painoa 8 kk. iässä . . . . . 6 „

Sianhoitajalta pidätetään työpäiviä seuraavasti:
Jokaisesta astuttamatta jätetystä emakosta . . . . . 10 työpäivää
Jokaisesta kuolleesta porsaasta, jonka ikä oli alle 2 kk. 4 „
Jokaisesta kuolleesta porsaasta, jonka ikä oli yli 2 kk. 8 „

Siitä määrästä, joka tulee kasvatetuksi yli 75 vasikan jokaista 100 lehmää kohden, parhaat iskurit, jotka hoitavat suurta sarvikarjaa, palkitaan yhdellä vasikalla vuodessa, samoin sianhoitajat, jotka ovat kasvattaneet enemmän kuin 6 porsasta jokaista emakkoa kohden, palkitaan porsailla, mutta ei enemmällä kuin kolmella (korkeintaan 2 kk. ikäisillä) vuodessa yhtä sianhoitajaa kohden.

Samanlainen *työn korvauksen urakkajärjestelmä* on määritelty kaikille karjataloudessa työskenteleville kollektivisteille. Tämä järjestelmä on erittäin yksinkertainen, ymmärrettävä kaikille kollektivisteille ja kollektivistinaisille; se asettaa lujasti kysymyksen laadusta ja sen käytäntöönotto kollektiivitalouksissa on jo saanut aikaan huomattavaa parannusta.

Kollektiivinen karjatalous vaatii *hyvän valmistuksen saaneita, poliittisesti sekä teknillisesti päteviä kaatereita.*

Laajoista toimenpiteistä huolimatta, joita on tällä alalla suoritettu, on kaatereiden puute vielä erittäin tuntuva. Suurena epäkohtana kaatereiden valmistuksessa on mainittava opiskelutyön alhainen laatu ja opiskelun irrallisuus käytännöllisistä tehtävistä.

Piirijärjestöjen suhtautuminen kollektivistien ja kollektivistinaisten kursseille lähettämiseen on tähän saakka ollut aivan sietämätöntä. Kursseille lähetetään aivan satunnaisia henkilöitä eikä noudateta paikkamäärää, mikä on luovutettu. Usein on kursseja keskenaikaa laskettu hajalle ja kurssilaisia on lähetetty muihin töihin. Tällaisesta suhtautumisesta oli seurauksena, että v. 1934 suunnitelma on jäänyt täyttämättä. Suunnitelma edellyttää valmistettavaksi 160 maitotavarafarmin hoitajaa ja prikatiiria, mutta on valmistettu vain 67; eläinvälskäreitä tulee suunnitelman mukaan valmistaa 25, on valmistettu vain 13 j.n.e.

V. 1935 on suunniteltu järjestettäväksi kursseja paljon laajemmassa mitassa. Esim. prikatiireja on 3-kuukautisilla kursseilla valmistettava 500 henkeä, maitotavarafarmien hoitajia—350, eläinsanitaareja—50, hevoshoidon prikatiireja—50, seppiä (hevosen kengittäjiä) 90 j.n.e.

Irroittamatta tuotannosta on 2-kuukautisilla kursseilla valmistettava 2.000 karjanhoitajaa ja lypsäjää, 2.000 tallimiestä, 300 paimenta y.m.

Puolet, eli 50% nykyään toimivista keski- ja korkeimmasta zoo- ja eläinlääkintähenkilökunnasta käy läpi lisävalmennuskurssit.

KARJATALOUDEN KEHITYS KOLLEKTIVISTEILLA JA YKSITYISTALOUKSISSA

Karjatalouden kehityksen tila ja suunnitelmatehtävät v:lle 1935 kollektivistien ja yksityisten talonpoikien talouksissa nähdään seuraavasta taulukosta:

	Kollektivistien karjaluku			Yksityistalonpoikien karjaluku		
	1/I—1934	1/I - 1935	1/I—1936	1/I—1934	1/I—1935	1/I—1936
Yhteensä suurta sarvikarjaa	26 065	33 770	38 336	24 327	30 541	34 136
%%:ssa v:een 1934	100	129,5	147	100	125	140
Niistä lehmiä	21 098	20 570	20 403	18 463	18 320	18 493
%%:ssa v:een 1934	100	97,5	97	100	99	100
Sikoja	2 288	3 262	6 658	1 230	1 640	1 900
%%:ssa v:een 1934	100	142,5	291	100	133	154
Lampaita	32 142	37 513	43 777	22 731	25 848	30 346
%%:ssa v:een 1934	100	116,7	136	100	113	133

Suuren sarvikarjan yleensä huomattavasti kasvaessa, lehmien lukumäärä v. 1935 niin kollektivisteilla kuin myöskin yksityistalouksissa vähenee. Se johtuu siitä, että nuorta karjaa on kasvamassa kovin pieni määrä. Riittää, kun osoitamme, että kollektivistien karjaluvussa—20.570—on hiehoja vain 421 ja vasikoita 579, kun karjaluvun luonnollisen supistumisen korvausta varten tarvittaisiin 1050 päätä. Tuo seikka osoittaa, että kollektivistien ja yksityistalouksien karjanhoito on ollut unohduksissa aivan viime aikoihin asti.

Valtion vahvistama nuoren karjan kasvatussuunnitelma v:lle 1935 kollektivisteja ja yksityistalouksia varten on seuraava:

	Yhteensä säilytettävä ja kasv. vasikoita	Niistä kontraktoitava	Luovutettava farmeista lehmätt.kollekt.	Yhteensä vasikoita v. 1935 lopp. menn.
Kollektivisteilla	11.576	1.800	615	10.391
Yksityistalouksissa	10.413	1.700	—	8.713
Yhteensä	21.989	3.500	615	19.104

Sianhoidon kehittämiseksi kollektivistien yksityiskäytössä on suunniteltu luovutettavaksi heille sianhoitofarmeista 2.500 porsasta ja neuvostotiloilta 275 porsasta, joten kollektivistien yksityiskäytössä oleva sikaluku kohoaa yli kaksi kertaa.

Yksityistalouksien sikaluku kohoaa hitaammin, mutta sekin lisääntyy 1,5 kertaa.

Kaniinien lukumäärä — 4.050:stä (v. 1934) kohoaa tammikuun 1 päivään mennessä v. 1936—7.200:aan.

Erittäin suuri kasvu on suunniteltu *siipikarjan hoidon* alalla, jonka kehittämiselle ovat olemassa melko suotuisat olosuhteet. 70 tuhannesta, mitä siipikarjan lukumäärä oli v. 1934, tulee se kohoamaan 160 tuhanteen 1/I—1936, joten keskimäärin jokaista taloutta kohden tulee 4 päätä. NKP(b):n aluekomitean ja Karjalan KKN:n päätös siitä, että jokaisella kollektivistilla ja yksityistalonpojalla tulee olla 8—10 munivaa kanaa, voi tulla täysin realisoiduksi v. 1936.

V. 1935 suunnitelman numerot voidaan huomattavasti ylittää, jos tämä tärkeä talousala, joka tähän saakka on ollut kokonaan hylättynä, otetaan keskus- ja piirijärjestöjen lujan johdon alaiseksi.

KARJAN LAADULLINEN PARANTAMINEN

Työtätekevien kasvavien tarpeiden tyydyttäminen karjataloustuotteilla tulee tapahtumaan karjaluvun määrällisen kohottamisen ja laadullisen parantamisen kautta.

Paikallisen maatiaiskarjan parantamista varten on suunniteltu ristisiitosta jalostettujen rotujen kanssa. Rotuja, jotka ovat sopivimpia Karjalassa, ovat holmogorilainen ja itä-suomalainen karjarotu.

Piirit, joissa maatiaiskarja on parannettava holmogorilaisen rodun välityksellä, sijaitsevat pääasiallisesti Muurmannin rautatien varrella, johon on eniten keskitetty Karjalan teollisuuskeskuksia. Ollen erittäin hyvää maitokarjaa, korkealypsyistä ja kykenevää siirtämään arvokkaat ominaisuutensa maatiaiskarjalle, on holmogorilainen karjarotu erittäin arvokasta jalostusainesta. Sen maidon alempi rasvapitoisuus tulee korvatuksi maatiaiskarjan korkealla rasvapitoisuudella.

Puudosin, Soutjärven, Äänisen, Kontupohjan, Karhumäen, Sorokan, Kemin, Louhen ja Kantalahden piireissä on paikallinen karja jalostettava holmogorilaisella rodulla. Kaikissa muissa piireissä, jotka sijaitsevat huomattavan välimatkan päässä kaupungeista ja teollisuuskeskuksista, piireissä, joissa on kehitettävä voin- ja juuston valmistusta, on karjaa jalostettava itä-suomalaisella rodulla, jonka lypsykyky on alhaisempi, mutta maidon rasvapitoisuus paljon korkempi kuin holmogoreilla.

V. 1934 Karjalassa on 81 holmogorilaisrotuista ja 142 itä-suomalaista siitossonnia. Tänä vuonna on suoritettava ristisiitosta 4.800 päätä holmogorilaisrotuisten ja 8.500 päätä itä-suomalaisrotuisten kanssa.

V. 1935 holmogorilaisten sonnien lukumäärä tulee kohotetuksi 108:aan, joilla voidaan astuttaa 6.500 lehmää ja hiehoa; itä-suomalaisrotuisia sonneja tulee olemaan 160, joilla voidaan astuttaa 9.600 lehmää ja hiehoa.

Maatiaisrodun jalostamisen ohella on nykyään perustettu erikoistalouksia, joissa on puhdasrotuisia lehmiä, esim. neuvostotila N:o 2, jolla on 120 päätä itä-suomalaista karjaa, neuvostotilalla N:o 1 on 50 päätä. Tov. Molotovin ja tov. Kirovin maatalousarttelissa ja kollektiivitaloudessa Pohjan pojat on rotukarjaa 20 päätä kussakin, kommuunassa Säde on 30 päätä j.n.e.

Rotutalouksia, joissa on holmogorilaista karjaa, on perustettu Äänisen piiriin (kollektiivitaloudet *Demjan Bednyi* ja *Krasnyi Jalgubets*).

Parhaillaan Karjalassa suoritetaan maatiaiskarjan tarkastusta ja kantakirjojen laadintaa.

REHUPERUSTA

Rehuperustan muodostamisen päälähteinä Karjalan karjataloudella ovat tätänykyä luonnonniityt.

Rehukasvien peltoviljelyksen ominaispaino, vaikka se systemaattisesti kohoaakin, on kuitenkin rehubalanssissa vielä kovin rajoitettu.

Karjalan niittyaloilla — yli 220.000 ha — voitaisiin varustaa rehulla paljon suurempikin karja kuin mitä on tätänykyä, mutta niittyjen huono hoito ja se, että minkäänlaisia parannustöitä ei ole suoritettu, on saattanut Karjalan heinämaat kovin huonoon tilaan.

Niittyjen yleisestä määrästä on 27 % tulva- ja luhtaniittyjä, 43 % metsäniittyjä, 21 % suoniittyä ja ainoastaan 7% on kuivia niittymaita. Kun niityt ovat tämänlaatuisia, ovat ne kovin riippuvaisia sääsuhteista, joten sateisina ja kylminä kesinä jää Karjalassa suuret niittyalat korjaamatta, ollen ne veden peitossa, ja yleensä on heinäsato sellaisina vuosina alhainen.

Laajat alat metsä- ja suoniittyjä vaativat järjestelmällistä hoitoa ja jatkuvaa puhdistusta vesoista, vaativat pensaiden ja puiden hakkaamista. Tämän toimenpiteen tärkeydestä huolimatta ei sitä ole suoritettu aivan viimeaikoihin asti, joten suuret alat niittyjä on vain merkitty paperille, vaikka itseasiassa siellä on jo kohtalaista pensastoa ja nuorta metsää.

Huomioiden tämän, Karjalan TpKK:n VI istunto, KKN ja NKP(b):n aluekomitea velvoittivat kaikkia neuvosto-, puolue- ja maaelimiä suorittamaan kuluvana vuotena niittymaiden parannustöitä 44.000 ha alalla ja vuonna 1935 — 51.000 ha alalla.

Painorehusuunnitelmien täyttäminen on täysin taattu sillä raaka-aineella, jota saadaan erikoisista painorehukasveista ja muista lisälähteistä, kuten erilaisten kasvien naateista, apilan odelmasta, niittyjen toisesta sadosta, luhtaheinästä, kaisloista, y.m. joita tähän saakka on käytetty verraten vähässä määrin.

Karjalassa, varsinkin pohjoispiireissä, valmistetaan kovin vähän n.s. *surrogaattirehuja*. Tällaisten rehujen valmistussuunnitelmaan on v:lle 1934 merkitty 1.270 tonnia ja vuodelle 1935 — 1.400 tonnia.

Karjanhoidon aliarvioiminen on nähtävissä myöskin siinä, että rehunviljelyssuunnitelmat jäävät vuodesta vuoteen täyttämättä. Kun yleinen kylvösuunnitelma v. 1934 täytettiin 96 %:lla, niin rehukasvien viljelyssuunnitelma tuli täytetyksi vain 70 %:lla.

Rehukasvien viljelyssuunnitelma v. v. 1934—1935 on seuraava:

	v. 1934	v 1935
Yksivuotisia heinäkasveja	3 082 ha	3 400 ha
Monivuotisia heinäkasveja	1 714 „	1 800 „
Rehujuurikkaita . .	702 „	815 „
Painorehukasveja . .	136 „	400 „

Rehukasvien kylvöala v:lle 1935 ei ole paljoakaan suurempi kuin kuluvana vuonna. Se ei kovinkaan paljon vaikuta rehubalanssiin ja ehdottomasti tarvitaan tässä suhteessa laajempia toimenpiteitä. Tällaisina toimenpiteinä v. 1935 tulevat olemaan: apilan ja timotein kylväminen 2.000 ha:n alalle ja 4.000 ha:n rehukasvien viljelykselle ottaminen maanparannustöiden, soiden kuivauksen sekä suoperäisten niittyjen parantamisen kautta.

Kaikkien ylempänä mainittujen toimenpiteiden lisäksi on rehuperustan laajentamiseksi käytettävä sellaiset arvokkaat raaka-aineet kuin jätteet kala- ja lihateollisuudesta, jätteet teurastamoista, merikasvit y.m.s.

Ennakkolaskelmien mukaan voidaan Karjalassa saada kuivia kalanluu- ja lihajauhoja v. 1935 — 500 tonnia ja v. 1936 — yli 2.000 tonnia. NKP(b):n aluekomitea ja Karjalan KKN ovat velvoittaneet Varusteluasiain kansankomissariaattia kiireellisessä järjestyksessä käsittelemään tämän kysymyksen ja ryhtymään sitä realisoimaan käytännössä.

Ruskeita merileviä — ficus- ja asco-

fillum-kasveja, kuten Karjalan Tieteellisen tutkimusinstituutin kokeet osoittivat, voidaan menestyksellä käyttää karjan rehuna. On olemassa vissit normit, joiden rajoissa voidaan leväkasveja karjalle antaa, esim. sioille voidaan niitä antaa 4—7 kg tuoreina ja 1,5—2,5 kg kuivina.

Vienanmeren leväkasveja voidaan epäilemättä käyttää karjanrehuna 30—50 % yleisestä rehumäärästä. Tämä asettaa tehtäväksi vaikkapa pienemmän kombineeratun rehun valmistustehtaan rakentamisen Vienanmeren rannikolle.

ELÄINLÄÄKINTÄ- JA ZOOTEKNILLINEN TOIMINTA

Karjatalouden kohottamiseksi asetettujen tehtävien pohjalla on eläinlääkinnällinen ja zooteknillinen työ uusittava perinpohjin. Yliolkainen suhtautuminen kollektiivitalouksien tarpeisiin, satunnaiset tarkastajain vierailut ja epäsäännöllisyys ohjaustyössä sekä vastuuttomuus on viipymättä poistettava. Inspektorien käynnit ja omalaatuistensa aktien tekeminen huomattujen ja pikimmältä vilkaisulta nähtyjen epäkohtien poistamiseksi on vaihdettava syvälliseen eläinlääkinnällis-zooteknilliseen työhön, joka perustuisi laajaan organisatooriseen käytännölliseen joukkokasvatustyöhön.

Kyläneuvostojen karjataloussektioiden ja karjanhoitoprikaatien tuotannollisten neuvottelujen on muodostuttava zooteknikon ja eläinlääkärin työn tukikohdiksi.

Kun asia näin järjestetään, niin kollektivistien ja kollektivistinaisten lukuisa aktiivi tulee suunnitelmallisesti työskentelemään karjanhoidon alalla epäkohtien poistamiseksi, se tulee tarkasti valvomaan kaikkialla puolueen ja hallituksen päätösten täydellistä toteuttamista elämässä.

On jo aika ymmärtää, ettei kollektiivitalous tarvitse akteja, vaan avustusta ja neuvoa, ja tällainen avunanto tulee taatuksi, kun eläinlääkinnällinen ja zooteknillinen toiminta saadaan perusteelliseksi.

Karjalan maa-asiain kansankomissariaatti laati koko tasavaltaa varten yhtenäisen *zoo- ja eläinlääkintäminimin*, jonka toteuttamisella on tarkoitus mahdollisimman hyvin suojella eläimiä ja kaikin puolin edistää karjataloutta.

On itsestään selvää, ettei voida sallia zooteknikkojen käyttöä ei-ammattialallaan, jollaisia tapauksia on ollut olemassa. On enemmän pidettävä huolta spesialisteista, heidät on asetettava parempiin aineellisiin ja elinoloihin; seikka joka Karjalassa usein unohdetaan.

V. 1935 on karjanhoidon alalla suoritettava tavattoman vastuunalaiset tehtävät. Takeena näiden tehtävien täyttämisestä on ensi vuorossa v. 1934 suunnitelman täyttäminen.

On pantava merkille, ettei ole vielä tapahtunut puolueen ja hallituksen päätösten edellyttämää käännettä karjatalouden kehittämisen alalla. Useilla paikkakunnilla todellisen ja vakavan työn asemesta touhutaan paraatimaisessa puuhailussa, joka saattaa hyvin epäilyksen alaiseksi, voidaanko aikanaan suorittaa suunnitelmatehtävät.

Tärkein tehtävä, joka määrittelee v. 1935 perspektiivit, — astutuskamppailu — sujuu epätyydyttävästi, paitsi Seesjärven, Äänisentakaisen Aunuksen ja Puudoshin piiriä, joissa tämä kamppailu on käymässä täsmällisesti ja aikanaan.

Heinänkorjuu on viivästynyt pitkälle, hallituksen asettamat määräajat ovat jo ohi. Elokuun 1 päivään mennessä oli heinänkorjuu niittymailta suoritettu 70 %:lla. Erittäin kovasti jäävät jälkeen pohjoiset piirit.

Painorehu on unohduksissa melkein kaikissa piireissä. Elokuun 1 päivään mennessä oli yleisestä painorehusuunnitelmasta täytetty vasta 10 %.

Farmien sonnivasikoiden vaihtaminen lehmivasikkoihin kollektivisteilta ja yksityistalonpojilta käy kovin hitaasti. Useissa piireissä ei vielä tähän mennessä ole lehmättömille kollektivisteille luovutettu vasikoita. Karjanhoitoasiaan ei Karjalassa ole vielä kiinnitetty sellaista huomiota, jota puolue vaatii.

Karjalan karjatalous jää suuresti jälkeen kasvavista vaatimuksista. Aivan viivyttelemättä *„karjatalouden asia on koko puolueen otettava käsiinsä, kaikkien työntekijäimme, niin puolueen jäsenten kuin puolueettomien, ottaen huomioon, että karjatalousprobblemi on nyt yhtä ensivuoroinen tehtävä kuin oli eilispäivänä tuo nyt jo menestyksellä ratkaistu viljaproblemi“* (Stalin).

Fasismista Suomen maaseudulla

(Kansainvälisen Agraari-Instituutin materiaaleista)

Kirjoittanut

N. TÄHTI

1. FASISOITUMISEN KULKU YLEISPIIRTEIN JA FASISMIN PERUSVOIMAT

SE porvarillisen luokkavallan komento, joka muodostui Suomen työväen vallankumouksen jälkeen v. 1918 ja joka sisälsi sangen huomattavia fasistisia aineksia, nojautui pääasiassa suojeluskuntiin — porvariston aseelliseen luokka-järjestöön, joka oli ja on yhä kokoonpantu pääasiassa kaupungin ja maaseudun „luotettavista“ aineksista (miesluku noin 100 tuh. miestä). Tuollaisessa etupäässä agraarimaassa kuin on Suomi (melkein $^2/_3$ maanviljelysväestöä) suurimman ryhmän porvariston luokka-kaartissa muodostaa luonnollisesti maaseudun varakas yläkerros ja mukana joku määrä keskivarakkaita, jopa köyhempiäkin. Mutta johto on kokonaisuudessaan suurkapitalistien ja suurtilallisten käsissä. Ei kauan sitten julkaistiin sanomalehdistössä tietoja suojeluskuntien yhteiskunnallisesta kokoonpanosta. Osoittautui, että suojeluskuntien jäsenistä 57,28 % oli „elinkeinonharjoittajia“ ja näistä valtavasti suurimman osan eli 51,62 % kaikista suojeluskuntien jäsenistä muodostivat „maanviljelijät ja kalastajat“. Muista ryhmistä mainittakoon: „virkamiehet ja virkailijat“ — 14,99 %, „opiskelijat“ — 6,62 %, „palveluskunta“ — 5,9 %, „maatyöläiset“ — 4,75 %, „teollisuustyöväki“ — 4,9 % jne. Kuten näemme, vastaa tuon aseellisen luokkajärjestön kokoonpano tosiaankin porvariston kannalta sille asetettavia vaatimuksia.

Vuosien 1929—30 tapausten, s. o. fasistikumouksen aikana syntyi uusi fasistivoimien järjestö — Lapuanliike.

Yleisen talouspulan alussa Suomen porvaristolle onnistui kaiken pulan Suomen talouteen kohdistaman ankaran uhkan selittää kommunistisen puolueen, työväen vasemmistoliikkeen toiminnasta ja neuvostovallan olemassaolosta johtuviksi. Koko Suomen maaseutu on sangen huomattavassa määrässä riippuvainen puutavarakaupasta, mutta maanomistajat, mukana myöskin osittain keskivarakkaat (pohjoinen ja itäinen rajaseutu), hyvistä metsänhinnoista. Riistettävien kansankerrosten riippuvaisuus puutavarakaupasta on luonnollisesti kuitenkin toinen kuin riistäjien riippuvaisuus. Puutavaran hintojen voimakas lasku maailman markkinoilla talvesta 1927—28 saakka ja tavattoman itsepintainen ja yksimielinen liki vuoden kestänyt (1928—29) satamatyöläisten lakko, johon otti osaa noin 12.000 satamatyöläistä, yhdessä kaiken hädän kanssa, jonka Suomessa jo v. 1928 alkanut pula synnytti, antoivat porvaristolle mahdollisuuden kehittää laajan agitation kommunistista puoluetta, työväen poliittista vasemmistoliikettä ja sen johtamaa huomattavan voimakasta ammatillista liikettä, sekä myöskin Neuvostoliittoa vastaan, koska ne muka olivat maan kaikkien onnettomuuksien lähteenä. (Neuvostoliittoa vastaan — kilpailijana puutavaran viennissä maailmanmarkkinoille ja kommunistisen liikkeen perustukikoh-

tana). Tämän agitation avulla finanssipääoman perustuki maaseudulla, varakas talonpoikaisto, kulakkiaines, kykeni pulan alussa saamaan johtoonsa poliittisesti takapajuisten maalaiskerrosten kasvavan tyytymättömyyden ja suuntaamaan sen kärjen työväenjärjestöjä ja Neuvostoliittoa vastaan. Täten onnistui finanssipääoman johtamalle Lapuanliikkeelle pulan alussa ja liikkeen nousukautena — suunnilleen „Helsinkiin marssiin" saakka (kesällä 1930) — vetää perässään huomattavia joukkoja Suomen maaseudulla. Niinpä esim. „Helsinkiin marssiin" osallistui joku määrä renkimiehiäkin — epäilemättä kyllä täyttä palkkaa ja hyviä matkaeväitä vastaan, mutta sittenkin on todettava, että niitä oli.

Metsän ja puutavaran ensiluokkainen merkitys koko maan taloudessa, erittäinkin maaseudulla, selittää sen seikan, että Suomessa fasismi syntyi ja pääasiassa kehitti voimansa maaseudulla, ja että finanssipääoma siellä on tämän liikkeen todellinen isäntä ja välitön johtaja. Metsä- ja puutavaratalous muodostavat sen päätien, jota myöten kapitalismi yleensä ja erittäinkin finanssipääoma on tunkeutunut Suomen maaseudulle, sen maatalouteen, ja samalla se on se talousala, jossa kaikkein täydellisimmin on toteutunut teollisuus- ja finanssipääoman yhteenkasvaminen, yhteenpunoutuminen agraaripääoman kanssa. Metsä on ollut ja on kaikkein tärkein keinotteluobjekti Suomen maaseudulla. Puu- ja paperiteollisuuden tuotanto muodosti v. 1927 — 46 % koko teollisuustuotannosta, ja näiden kahden teollisuusalan tuotanto muodostaa miltei säännöllisesti 80—85 % koko maan viennistä (maataloustuotteet muodostavat vain 10—12 %). Samana v. 1927 maanomistajat saivat kantorahoina noin 2 miljaardia markkaa, josta summasta suurimman osan eli 1457 miljoonaa markkaa saivat yksityiset metsänomistajat. Näiden summien merkitys maan taloudessa on erinomaisen suuri. Tämä käy ilmi yksistään jo siitä seikasta, että v. 1927 koko maan vienti nousi 6324 milj. markkaan, joten siis melkein kolmannen osan tästä summasta saivat maanomistajat yleensä ja melkein neljännen osan — yksityiset metsänomistajat, s. o. melkein yksinomaan suurtilalliset, kulakit, varakkaat. Yksityisten metsänomistajien kantorahoina metsistään saamat summat vähenivät nopeasti vuodesta 1928 alkaen, saavuttaen v. 1931 niin alhaisen määrän kuin 280 milj. markkaa. — Työansioiden muodossa Suomen maaseutu, s. o. hyvin suureksi osaksi pikkutilalliset saivat v. 1927 noin miljaardin markkaa, mutta tämäkin summa aleni huimaavasti palkkojen suunnattoman alentamisen ja töiden liki puoleen vähentymisen kautta noin 300—350 miljoonaan markkaan, metsäseura *Tapion* laskelmien mukaan, joita voi pitää viimemainittuun summaan nähden suurenneltuina.

Talouspulaa, joka Suomessa alkoi jo v. 1928 ja johon puutavaraviennin supistumisella oli huomattava osuus, käytti suurpääoma hyväkseen erikoisesti ryöstääkseen maaseutua (teollisuuden monopolihinnat, samalla maataloustuotteiden hinnat huomattavasti alenivat, kantorahojen alentaminen ym). Tästä johtuvaa tyytymättömyyttä käytti suurpääoma hyväkseen, pannessaan toimeen fasistikumouksen v. 1930. Oli luonnollista, että fasismi Suomessa loi järjestönsä pääasiassa maaseudulle ja että varakas talonpoikaisto, kulakkiaines, on sen päätuki maassa. Sattuma ei ole myöskään se, että Etelä-Pohjanmaan varakas talonpoikaisto on fasismin etu- ja iskujoukko. Jo vv. 1917 ja 1918 porvaristo etupäässä Pohjanmaalla varusti ja järjesti voimiaan hyökkäystä varten kaupunkeja, työväenluokkaa vastaan, kansalaissotaa varten. Siellä on sen päätuki tälläkin hetkellä.

Selityksen tälle seikalle antavat seuraavat tosiasiat: v:n 1929 tilastotietojen mukaan koko Suomessa oli 51650 talonpoikaistaloutta peltoalaltaan 10—25 hehtaaria ja 25—50 hehtaaria peltoa omaavia 12219 taloutta, näistä oli yksistään Vaasan maakunnassa (yhdessä yhdeksästä), johon Etelä-Pohjanmaa kuuluu, — edellisiä talouksia

14399 eli 27 % ja toiseen mainitsemaamme suuruusluokkaan kuuluvia 2782 eli 22 %. Kaikista tämän maakunnan alueella olevista talouksista kuului edelliseen suuruusluokkaan 26,5 % ja toiseen 5,1 %, kun taas nämä samat suuruusluokat koko Suomen mittakaavassa muodostavat vain 18,1 % ja 4,3%. Sanalla sanoen, Etelä-Pohjanmaa on sangen voimakkaasti kehittyneen kulakkiasutuksen keskus. — Etelä-Pohjanmaan kulakkiaineksella on tämän lisäksi muitakin, niin sanoakseni „kulttuuri"-ominaisuuksia, jotka tekevät sen erityisen sopivaksi porvarillisen taantumuksen, fasismin etujoukoksi, Suomen Vendee'ksi. Juuri Pohjanmaalla on erikoisen voimakkaasti kehittynyt uskonnollinen kiivailu „herännäisyyden" muodossa, joka alkuaan oli jonkinlaista „oman" talonpoikaiskulttuurin puolustautumista maaseudulle tunkeutuvaa porvarillista ryöstökulttuuria vastaan. Pohjanmaa on samalla ollut myöskin alkuperäisen talonpoikaisraakuuden — „puukko-kulttuurin" — tyyssija.

Lapuanliikkeen yhteiskunnallisesta kokoonpanosta ei ole olemassa numerotietoja, mutta sanomalehtitiedoista voi tehdä sen johtopäätöksen, että liikkeen johtavan voiman muodostavat kaikkein aktiivisimmat taantumukselliset piirit suurpääomaa edustavassa kokoomuspuolueessa, maalaisliitossa ja ruotsalaisessa puolueessa. Mutta liikkeen päämassan muodostaa maaseudun kulakkikerros, jolle liikkeen nousukautena onnistui vetää mukaansa keskivarakkaita ja jopa köyhempiäkin niistä poliittisesti takapajuisista aineksista, jotka jo sitä ennen suurimmalta osalta kuuluivat suojeluskuntiin. Aktiiviset interventionisti- ja seikkailijapiirit sotilaspäällystössä yleisesikunnan päällikön kenraali Valleniuksen johdolla kannattivat mitä aktiivisimmin liikettä ja järjestivät sen avulla kokonaisen sarjan provokatioita Neuvostoliittoa vastaan. Agitaattoreja ja propagandisteja antoivat „Suomen suojelusliiton" („kansainvälisen internationaalen vastustusliiton" osasto) intelligenttipiirit ja taantumukselliset akateemiset piirit („Akateeminen Karjala-seura"). Liikkeeseen liittyi myöskin virkamiehiä sekä taloudelliseen rappioon joutuneita ja pulan ankarasti ahdistamia kaupunkien pikkuporvareita. — Erityisesti merkittävä on, että Lapuanliikettä johtivat ja sitä rahastivat ja rahastavat tähän saakka puutavarateollisuuden huiput ja suuret pankit, Kansallis- ja Yhdyspankin finanssioligarkia, ja ovat näiden keskuudessa joutavana kaikkein taantumuksellisimmat ainekset.

Liikkeen organisatoorinen rakenne on yksinkertainen: paikallisosastot (kunnittain, asutuskeskuksittain) valitsevat edustajansa maakunnan edustajakokoukseen, ja nämä viimeksi mainitut valitsevat edustajansa liikkeen yleiseen edustajakokoukseen Lapualle. Tämä edustajakokous puolestaan valitsee „valtuutettunsa" liikkeen yleistä „johtoa" varten ja näiden keskuudesta valitaan „hallinto", s. o. „johtajat". Tällainen on liikkeen organisatoorisen rakenteen ja johdon demokraattinen ulkokuori. Todellinen johto on järjestetty ja toteutetaan toisella tavalla. Tapausten kulku jo alunperin osoitti aivan selvästi, että liikkeen maaseutujohtajat, kuten esim. „pääjohtaja", entinen rikkurivärvääjä (erittäinkin satamalakossa), lapualainen kulakki Vihtori Kosola, ja „toisen luokan johtajat", esim. rovasti Kares, ovat ainoastaan pelinappuloita suurkapitalistien käsissä. Tämän vahvistivat täydellisesti Mäntsälän kapinajutussa v. 1932 esiintuodut „paljastukset". Eräs liikkeen kaikkein aktiivisimpia osanottajia, josta myöhemmin tuli jonkinlainen oppositioneeri, tohtori Johansson kertoi, että todellisena johtajanaan on Lapuanliike koko ajan pitänyt tasavallan presidentti Svinhufvudia, ja että liike kaikissa tärkeissä kysymyksissä otti selvän hänen mielipiteestään, ottaen sen ohjeekseen, mutta liikkeen konkreettinen johto tapahtui Kokoomuksen aktiivikomitean kautta, jota johti hurjan kiivas taantumuksellinen tohtori Suolahti (joka yhdessä ärjytaantumuksellisen ryhmänsä kanssa syksyllä 1932 suoritti jonkinlaisen palatsivallankumouksen Kokoomus-puo-

lueessa, ottaen sen johtavat elimet haltuunsa). Tähän komiteaan kuului tunnettuja pankinjohtajia, sotilaspäällystöä j. n. e. Tästä näkyy siis, että liikkeen varsinainen johto on aivan välittömästi finanssipomojen ja sotaherrojen käsissä.

Suurimman laajuutensa, huippunsa saavutti liike „Helsinkiin marssin" (kesä 1930) ja Svinhufvudin presidenttivaalin (talvi 1931) välisenä aikana. Samalla tätä aikaa voidaan pitää fasistikomennon lujittamisen, sen lainsäädäntöön ankkuroimisen aikana. Tämän jälkeen esiintyy Lapuanliikkeessä hajaannusta, sen kokoonpanon muuttumista ja porvariston ponnistuksia vahvistaa liikettä, pitää sitä jännityksessä ja valmiina. Tämän perussyynä oli vissien talonpoikaiskerrosten tyytymättömyys, niiden alkava irtaantuminen Lapuanliikkeen välittömästä johdosta. Talonpoikaiston keskuudessa alkoi esiintyä erisuuntaisia ja yhteiskunnalliselta kokoonpanoltaan erilaisia „pulaliikkeitä", jotka kehittyivät sangen nopeasti ja laajalle talvesta 1931 alkaen. Ne ovat, karkeasti sanoen, eri talonpoikaiston kerrosten yrityksiä ryhtyä ratkaisemaan pulan johdosta heihin kipeästi kohdistuvia taloudellisia kysymyksiä (velat, korkea korkokanta, pakkohuutokaupat ym finanssipääoman keräämis- ja kiristyskeinot) ja toisaalta eri fasistipuolueiden enemmän tai vähemmän onnistuneita yrityksiä käyttää näitä liikkeitä fasistisen komennon vahvistamiseen. Yhtenä talonpoikaisen tyytymättömyyden ilmauksena oli kesällä v. 1932 näennäisesti pienestä alusta puhjennut n. s. Nivalan kapina, joka likvidoitiin kaikella valtiovallan ankaruudella.

Toisaalta taas yhä syvenevän ja laajenevan talouspulan vaikutuksesta itse Lapuanliikkeen sisällä vahvistuu seikkailusuunta, taipumus sotaisiin seikkailuihin ja pyrkimys pystyttää maassa sotilaallisesti järjestettyjen fasistijoukkioiden avulla ahtaamman henkilöpiirin alaston diktatuuri jonkun yksilön henkilödiktatuurin muodossa. Tämä suunta, joka itseasiassa ilmaisee porvariston pyrkimyksen vahvistaa, keskittää finanssipääoman diktatuuria, sai röyhkeimmän ilmaisunsa sarjassa provokatioyrityksiä Neuvostoliittoa vastaan (esim. työväen vasemmistoliikkeen toimihenkilöiden kyyditsemiset yli Neuvostoliiton rajan, samanlainen yritys ent. tasavallan presidentin Ståhlbergin suhteen, hyökkäykset liikkeisiin, jotka tekivät kauppaa Neuvostoliiton kanssa jne.) ja johti lopulta helmi-maaliskuussa 1932 Mäntsälässä mellakkaan, joka oli yritys mobilisoimalla fasistiset suojeluskuntajoukot saada aikaan alaston fasistidiktatuurin pystyttäminen ja provokatio Neuvostoliittoa vastaan (kenraali Valleniuksen tunnustus). Se oli kuitenkin kehnosti valmistettu ja nähtävästi puhkesi liian aikaisin sekä päättyi epäonnistumiseen. Tämän tapauksen yhteydessä suurporvaristoa huolestutti erittäinkin kaksi seikkaa. Ensiksikin tämä kapina osoitti porvaristolle sen fasististen iskujoukkojen perustan huomattavan kutistumisen, niiden voiman heikentymisen maassa yleensä ja erittäinkin maaseudulla. Lapualaisjohtajat kykenivät keräämään kaikkiaan 5—6000 asestettua suojeluskuntalaista lippujensa alle. Toiseksi suurporvaristoa pelästytti se ilmeinen into, jota varsinaisen sotaväen rivimiehet osoittivat valmistautuessaan lapualaisia vastaan. Tämän lisäksi, heti senjälkeen kun mellakka oli likvidoitu „valkoisissa hasikkaissa", esiintyi useissa suojeluskuntaosastoissa tapauksia, joissa rivimiehet ja alempi päällystö kieltäytyivät tottelemasta päälliköitä, jotka olivat ottaneet osaa Mäntsälän mellakkaan. Ilmeni selvä hajaantumisvaara suojeluskuntain ja armeijankin sisällä.

Tässä tilanteessa tarvittiin uutta, vaikuttavaa manööveriä ja demagogiaa. Porvariston avuksi riensivät sosialifasistiset johtajat. Ne kehittivät laajan demagoogisen kamppailun lapualaisten „laittomia toimia" vastaan, „laillisuuden" ja „laillisen hallituksen" puolesta. Siihen yhtyi talonpoikais- ja pikkuporvarillisten joukkoja pääasiassa muista puolueista, Kokoomus-Lapuaa lukuunottamatta. Tällä tavoin muodostui n. s. „laillisuusrintama", näennäi-

nen „demokraattisten" asiallisesti fasissisten puolueiden taistelu muka fasismia vastaan, laittomia hulinoimisia vastaan. Tähän epäilemättä sangen taitavasti suoritettuun demagoogiseen päämanööveriin liittyi kokonainen sarja muita vähemmänarvoisia manööverejä, kuten esim. uusien sosiaalisen demagogian puolueiden muodostaminen entisten viiden lisäksi (niiden joukossa kaksi erityisesti työtä varten pikkutalonpoikaiston keskuudessa), uuden nimen — „Isänmaallinen kansanliike" — omaksuminen Lapuanliikkeelle ja jyrkkien demagogisten fraasien käyttö sen lehdistössä, uuden fasistisen liikkeen — Kansanliike — kirkkaasti hitlertyyppisine demagogioineen — perustaminen kahden Lapuanliikkeen „oppositiomiehen" taholta, uusien räikeästi demagogisten ohjelmien hyväksyminen kaikkien puolueiden taholta vaalien yhteydessä valtiopäiville kesällä 1933, satoja demagoogisia alotteita eri puolueiden taholta valtiopäivien avattua jne. Tällä demagoogisella käänteellä oli vaaleissa vain hyvin kaino menestys, mutta kykeni se jokatapauksessa tällä kertaa verhoamaan, jopa vahvistamaankin fasistista hallituskomentoa. Vaaleissa Kokoomus-Lapua menetti 10 edustajapaikkaa (32 — 42:n sijasta), mutta sosialifasistit voittiviat 12 (78—66), maalaisliitto menetti 6 edustajapaikkaa (53—59) siitä huolimatta, että se otti osaa „laillisuusrintamaan", johtuen tämä menetys pitkänä hallituksessa oloaikana kerääntyneestä talonpoikain tyytymättömyydestä. Lisäksi voittivat kaksi „pikkutalonpoikapuoluetta" 4 edustajapaikkaa. Nämä tulokset ovat epäilemättä vissiä heijastusta todellisesta joukkojen siirtymisestä vasemmalle, mutta tapahtuu tämä liike vielä demokraattisten harhojen vallassa, demagogian harhaanjohtamana.

„Laillisuusrintaman" onnistui siis joksikin aikaa suojata fasistista komentoa. Tämä on vielä esiintynyt „kylmän", s. o. vissiä „laillisuuden" muotoja noudattavan hallitusjärjestelmän muodossa. Tämäntapainen hallitusmuoto on nykyisin voimassa vanhojen sosialidemokraattisten puolueiden vaikutuksesta Skandinavian maissa. „Kylmää" fasisoimista toteuttavat tätä nykyä Tanskassa ja Ruotsissa suurella ponnella ja hyvää vauhtia juuri sosialidemorkaattiset hallitukset. Mutta se ei suinkaan merkitse sitä, että Suomen suurpääomaa tyydyttäisi tällainen komento. Se epäilemättä pyrkii nopeassa tempossa kiristämään otteitaan.

Samanaikaisesti järjestetään, valmistetaan voimia finanssipääoman alastonta diktatuuria varten fasistiroistojen avulla. Lapuanliikkeen edustajakokouksen talvella 1933 tekemän päätöksen mukaisesti on suoritettu tämän liikkeen uudelleen järjestäminen sotilaalliseen tapaan, sotilaskurin alaisena. Uusi yhteiskunnallisella demagogialla kyllästetty fasistinen liike — „Kansanliike", — jonka johdossa on kaksi Lapuanliikkeen „oppositiomiestä" — Johansson ja Kalsta —, järjestyi heti alunperin, keväästä 1933, sotilaalliseen tyyliin. Tämä viimemainittu järjestö on asettanut päämääräkseen voittaa itselleen kannattajia, jäseniä työläisten ja pikkutalonpoikain keskuudesta. Se saattaa vississä oloissa muodostua vaaralliseksikin yhteiskunnallisen demagogiansa ja yhteyksiensä takia uuteen puolueeseen „Kansanpuolueeseen" —, jonka vaikutuspiiri on Pohjois-Suomen, erittäinkin P.-Pohjanmaan pikkutalonpoikaiston keskuudessa (sai kaksi edustajapaikkaa ja suunnittelee yhtymistä „Pienviljelijäin puolueen" kanssa). Suurempaa menestystä tällä fasistijärjestöllä ei tähän saakka ole ollut työläisten ja pikkutalonpoikien keskuudessa, mutta voi se saada kannatusta yhteiskunnallisen demagogiansa takia ja merkitsee se porvariston yritystä vetää sotilaallisesti järjestettyihin fasistijoukkoihin pulan johdosta huutavaan hätään joutuneita kaupungin ja maaseudun työtätekeviä, jotka jo olivat irtaantuneet Lapuanliikkeen välittömästä johdosta ja vaikutuksesta, ja alkoivat ilmeisen vihamielisesti suhtautua siihen.

Tämä viimemainittu kävi selvästi ilmi ei ainoastaan Mäntsälän ja Nivalan kapinoista ja niihin liittyvistä ta-

pauksista, vaan myöskin eräistä vähemmänarvoisista tapauksista viimeaikoina. Kurkijoella Suomen Karjalassa oli syyskuun lopussa hyvin vähällä syntyä yhteenotto lapualaisten ja paikkakunnan työtätekevien välillä. Ja Pohjanmaalla, Alajärvellä vei paikkakunnan työläisten ja pikkutalonpoikain suuttumus lokakuussa 1933 aseelliseen yhteenottoon. Lapualaisosasto ajettiin hajalle, ja se menetti kahakassa ei vain mustat fasistipaitansa vaan myöskin jonkun määrän verta. Itselleen uskollisena *Suomen sosialidemokraatti* kirjoittaa: „Ei olisi pitänyt tarttua aseisiin".

Näiden tapausten symptomaattinen merkitys on epäilemättä sangen suuri, mutta poliittinen merkitys on vielä varsin rajoitettu. Ne ovat olleet vaistovaraisia liikkeitä, tapauksia, joista on puuttunut kommunistisen puolueen järjestävä voima, johtuen tämä SKP:n järjestöllisestä heikkoudesta maaseudulla. Mutta nämä tapaukset osoittavat, että Suomen maaseudulla kiireesti kaivataan kommunistisen puolueen aatteellisesti selventävää ja taistelua järjestävää voimaa. Kuinka suuria vaikeuksia tässä suhteessa puolueella on, sitä kuvaa se, ettei esim. onnistuttu saamaan vallankumouksellisten työläisten listoja hyväksytyksi viime eduskuntavaaleissa. Porvariston luokkatietoisuus osoittautui kyllin herkäksi, se valvoi tarkasti etujaan, ja sosialifasismi teki „asiantuntemuksellaan" suuria palveluksia. Tällä ei kuitenkaan tahdota sanoa, että kommunistisen puolueen puolelta olisi tehty kaikki mahdollinen.

Syksystä 1932 saakka johtava asema hallituksessa on sangen pienellä „Edistysmielisellä puolueella" (11 edustajapaikkaa eduskunnassa), joka edustaa pääasiassa keskivirkamiehistöä ja intelligenssiä. Tämä hallitus toteuttaa ankaraa yleisfasistista politiikkaa, s. o. se toteuttaa kaikkein oleellisimman fasistijärjestelmässä, mutta muissa suhteissa taitavasti luovii eri fasistipuolueiden ja ryhmien välillä. Hallitusasiain hoidon järjestämisellä tähän tapaan on ollut se etu porvaristolle, että muut suuremmat puolueet voivat niin mukavasti demagoogisesti syljeskellä hallitusta vasten naamaa (sitä tosiaan tehdään hyvin ahkerasti), kannattaen sitä tosiasiassa sen toteuttaessa fasismin politiikkaa.

2. FASISTINEN AGRAARIPOLITIIKKA

Yhteiskunnallisen demagogian ohjelmaa ei vanhalla Lapuanliikkeellä ollut (liikkeen „johtajat" ovat jopa erityisellä mielihyvällä alleviivanneet, ettei heitä liikuta „porsaat ja pinokuutiometrit" ym.), ellei sellaisena pidetä lapualaisten kaikissa toiminnoissa esiintyvää lupausta: kun kommunismi ja kommunistit, työväen vasemmistoliike yhdessä ammatillisten järjestöjen kanssa ja Neuvostoliitto ovat lyödyt, hävitetyt, niin tulee kaikille hyvä olla ja taivas maanpäälle. Se on liike, joka käyttää aatteellisena perustanaan Suomen kansan vanhan taistelun traditioita tsarismia vastaan, se rakentuu vuoden 1918 kansalaissodan verisille traditioille. Kommunistit ja työväen vasemmistoliike ovat „vihollisen„ agentteja, jotka ovat muka valmiit myymään Suomen vapauden. Perusasenteesta — „kommunismin hävittäminen kaikissa sen ilmaisumuodoissa", (Neuvostoliitto luonnollisesti mukana, koska se on Suomen kaikkien onnettomuuksien alku ja juuri), — johtuu yksinkertainen kiihkokansallinen ohjelma ja vastaavat tunnuslauseet. Lapuanliike on taantumuksellinen, „isänmaallinen" (= shovinistinen) ja kommunisminvastainen liike — siinä sen sisältö. Shovinismin kannalta käsitellään kaikkia poliittisia ja taloudellisia kysymyksiä (esim. lakot — satamalakko — ovat järjestetyt muka vain Neuvostoliiton auttamista varten jne). Fasistisen järjestelmän pystyttämisen jälkeen vv. 1930—31 Lapuanliikkeen avulla täytyi eri fasististen puolueiden yhä yltyvän taloudellisen pulan ja talonpoikaiston pulaliikkeiden painostuksen alaisina ryhtyä käsittelemään agraarikysymyksiä, luonnollisestikin äärimmäisen demagoogisessa hengessä. Vieläpä Lapuanliikkeenkin, siitä

huolimatta että se talvella 1932 edustajakokouksessaan hylkäsi eräiden yhteiskunnallista demagogiaa sisältävien pykälien sisällyttämisen ohjelmaansa, täytyi vaalien yhteydessä ottaa sanomalehdistössään käytäntöön demagooginen äänilaji, laajalti käyttää karkeita demagoogisia sanontatapoja, jotka ovat muka suunnatut „rahavaltaa“ vastaan, ja sitten eduskunnassa jatkaa näitä demagoogisia esiintymisiä. Tässä suhteessa on erittäin merkittävä seuraavat tosiasiat. — Heti vaalien jälkeen lapualaiset edustajat vaativat, että valtiopäivät on heti kokoonkutsuttava hyväksyäkseen maatilojen pakkohuutokauppojen kiellon. Todellisuudessa valtiopäivät, jotka kokoontuivat määräaikana, eikä aikaisemmin, hylkäsivät hallituksen esittämän lain maatilojen pakkohuutokauppojen lykkäämisestä 1/2—1 vuoden ajaksi, — totta kyllä vaatien hallitukselta uutta perusteellisempaa lakiesitystä. Ja niin asia onnellisesti sillä kertaa haudattiin. — Kun sosialifasistit tekivät aloitteen minimipalkan säätämisestä metsä- ja uittotyöläisille, niin lapualaiset kiirehtivät tekemään aloitteen — alimman palkan määräämisestä kaikille muille työläisryhmille, paitsi maatyöläisille, „maatalouden erikoiseen tilaan katsoen“. — Poikkeuksetta kaikkien puolueiden ohjelmissa puhutaan enemmän tai vähemmän päättävässä äänilajissa korkokannan alentamisesta (se on suhteettoman korkea verrattuna maatalouden kannattavaisuuteen), mutta uuden „Kansanpuolueen“ tämänsuuntainen aloite hyljätään eduskunnassa ilman keskustelua.

Todellisista toimenpiteistä „maanviljelyksen kannattamiseksi“ nyt fasistisen järjestelmän aikana kaikkein huomattavin ja tärkein on epäilemättä viljatullien (ruis, vehnä, ohra, kaura) koroitus aina 100—150 prosenttiin niiden markkinahinnoista ja vientipalkkioiden käytäntöönotto voin, juuston, munain ja sianlihan maasta viennissä. Viljatulleista on etua pääasiassa vain 50 peltohehtaaria suuremmille tiloille, ja näitä on kaikkiaan 3,7 tuhatta eli 1,3 % talouksien luvusta koko maassa. Pikkutilalliset (köyhät ja keskivarakkaat, noin 205 tuh. taloutta eli noin 75 % kaikista talouksista), joilla on peltoa 10 hehtaariin saakka, ostavat viljaa, kuten osoitti virallinen tutkimus. Maan työtätekevien joukot, työtätekevät talonpojat mukaanluettuina, maksavat näinollen joko tulleina fasistiselle valtiolle taikka korotettujen hintojen muodossa suurtilallisille yhteensä — rukiista noin 130—150 milj. markkaa vuodessa. Vientipalkkiot, jotka ennakkolaskelmien mukaan nousivat v. 1933 noin 95 miljoonaan markkaan, menevät myöskin melkein kokonaan suurtilallisille ja varakkaille talouksille (yli 10—15 ha peltoa), sillä juuri ne tuottavat suurimman osan maan karjatalouden tavaratuotannosta. Vientipalkkio munista vuodeksi 1934 alennettiin puoleen, koska tästä palkkiosta osa tosiaankin meni pikkutuottajille. Voin palkkio korotettiin — päinvastaisesta syystä.

Sitäpaitsi on olemassa kokonainen sarja toimenpiteitä „pikkutalonpoikaisten tukemiseksi“, mutta niillä kaikilla on yksi yhteinen piirre: niistä sangen paljon puhutaan ja kirjoitetaan, mutta todellisuudessa ei niistä ole tuskin mitään konkreettista hyötyä pikkutilallisille. Parhaassa tapauksessa on se pisara meressä verrattuna siihen huutavaan hätään, mikä vallitsee erittäinkin köyhien kääpiötilallisten keskuudessa nyt pulan heitä muutamia vuosia runneltua. Tämäkin „apu“ tavallisesti menee „parempiin suihin“. Kuvaavaa tässä suhteessa on „paljastus“ Asutushallinnon toiminnassa. Kymmenen vuoden kuluessa on asutukseen käytetty yhteensä 457 miljoonaa markkaa, mutta kaiken kaikkiaan on valtion avulla syntynyt 8300 uutta taloutta. Tämä merkitsee sitä, että valtavasti suurin osa tuosta puolen miljaardin summasta on mennyt aparaatin, virkamiesten ylläpitoon ja muihin kuluihin. Ja kuitenkin tämä on kaikkein näkyvintä mistä työtätekevät ovat jotain saaneet.

On vielä kiinnitettävä huomiota kahden suurimman puolueen, joilla on kaikkein suurin vaikutus ja kannatus maaseudulla, ohjelmallisiin lupauksiin.

Ne ovat Sosialidemokraattinen puolue (eduskunnassa 78 edustajapaikkaa) ja Maalaisliitto (53 edustajapaikkaa 200:sta). Näiden puolueiden ohjelmissa me tapaamme sangen päättävään muotoon valettuja vaatimuksia maan hankkimisesta maattomille valtion asutusavustuksin, lisämaan hankkimisesta maan puutteesta kärsiville kääpiötilallisille, riittävästä ja halpakorkoisesta luotosta, korkokannan alentamisesta, pakkohuutokauppojen lopettamisesta, lyhytaikaisten velkojen vakiinnuttamisesta jne. Näiden vaatimusten täydellisen arvottomuuden työtätekeville todistaa yksin se seikka, että niitä ei ole toteutettu edes osittain siitä huolimatta, että tähän on olemassa täydellinen mahdollisuus ainakin muodollisesti, sillä näillä kahdella puolueella on ehdoton enemmistö eduskunnassa ja hallitusvalta oli yli puolentoista vuoden ajan Maalaisliiton käsissä, vieläpä nämä nytkin millä hetkellä tahansa voivat ottaa hallitusohjat käsiinsä ja „panna töpinäksi" —jos todellakin on halua auttaa ahdingosta maaseudun työtätekeviä. Hullu on se, joka tätä tosissaan odottaa, ja kuitenkin näitä puolueita äänestivät suuret harhaanjohdetut joukot maaseudulla.

Sosialidemokratian ja agraaripuolueiden tehtävänä maaseudun fasisoimisessa on ollut ja on erittäinkin nyt fasistisen etujoukon (Lapuanliikkeen) v. 1932 kärsittyä osittaisen tappion, fasistisen järjestelmän demagooginen verhoaminen (erittäinkin „laillisuusrintama"). Koska vanha kulakkien vallitsema Maalaisliitto pitkän aikaa hallituksessa oltuaan laajassa mitassa kantoi vastuun fasistisen järjestelmän toteuttamisesta, sen toimenpiteistä, kävi välttämättömäksi järjestää uusia puolueita joukkojen harhaanjohtamiseksi. Näin syntyi ja kehittyi viime vuosien aikana kaksi uutta puoluetta porvariston työtä varten pikkutalonpoikien keskuudessa (saivat yhteensä 5 edustajapaikkaa) ja sosialifasismi aktivisoi voimakkaasti työtään pikkutalonpoikain keskuudessa n. k. „Pienviljelijäin liiton" kautta. Se on muodoltaan ammatillinen järjestö, mutta todellisuudessa se on sosialifasismin poliittisen vaikutuksen välikappale maaseudulla. (Liiton jäsenluku on viimevuosina kasvanut huomattavasti ja oli 1933 noin 19000). Mainitut kaksi uutta puoluetta ovat pulan lapsia ohjelmineen, jotka sisältävät räikeää pulan synnyttämää demagogiaa. Päälääke niiden mielestä on inflatio, jota ne kuitenkin nimittävät siivommalla nimellä — reflatio ja ylistävät kaikissa mahdollisissa äänilajeissa. Samantapainen kohta on muuten olemassa myöskin Maalaisliiton ohjelmassa. Laaja inflatio olisi tänä ajankohtana sangen epäedullinen porvaristolle, finanssipääomalle ja sallii se sen vain äärimmäisessä tapauksessa. Fasisoimisen ja laillisen työväen vasemmistoliikkeen (ammatillisten järjestöjen) hävittämisen avulla onnistui porvariston vierittää pulan koko suunnaton taakka työtätekevien hartioille, s. o. sen onnistui fasistisesti rationalisoida taloutensa ja politiikkansa. Senvuoksi porvaristo tuntee itsensä sangen varmaksi pula-ajan kireässä kilpailussa, eikä nyt tarvitse voimakasta laajaa inflatiota sen markan kurssin alentamisen (noin 40—45 %) lisäksi, joka suoritettiin Englannin punnan kurssin alennuksen yhteydessä (syks. 1931), ja josta Suomen porvaristo vielä nytkin nauttii suurta etua kilpailussa.

Erityisen voimakkaan demagoogisen kamppailun agraaripuolueet kehittivät vaalien yhteydessä kesällä 1933 ja sitten eduskunnan istuntojen alkaessa syksyllä. Syntyi suoranainen edustaja-alotteiden ryöppy. Niitä kerääntyi noin 300 ja suurin osa koski maaseutua. Ensimmäisellä tilalla alotteiden tekijäin joukossa ovat sosialifasistit. Alotteista mainitsemme tässä muutamia: Minimipalkan säätämisestä metsä- ja uittotyöläisille, 100 miljoonan markan osoittamisesta asuntojen rakentamiseen maatyöläisille, viljatullien alentamisesta suunnilleen puoleen, rahamäärän lisäämisestä maassa (inflatio), kiinteistöjen ulosmittauksen kieltämisestä maaseudulla, joukko alotteita varojen osoittamisesta pikkutalonpoikain avustamiseksi jne. Näitä alotteita puolueet laajasti selostavat lehdistössään, — ja

sitten toiset puolueet tekevät sen suuren palveluksen, että hylkäävät ne.

Viime vuosien kuluessa (1930 jälkeen) ei edellämainittuja tapauksia Nivala ja Alajärvi) lukuunottamatta ole ollut avoimia yhteenottoja, ja taloudellinen taistelu lakkojen muodossa kutistui melkein olemattomiin. On todettava kommunistisen puolueen järjestöllinen heikkous maaseudulla, vieläpä yleensä työn heikkous maaseudulla. Vieläpä sellaisessakin erityisen otollisessa tapauksessa kuin Nivalan kapina ei kommunistinen puolue kyennyt vaikuttamaan paikan päällä vaikka se kyllä silloin sai aikaan mielenilmauksia työväen ja talonpoikain yhteisen taistelun hyväksi. Sen sijaan on huomautettava, että puolueen päätöslauselmissa, julistuksissa, kiertokirjeissäja maanalaisessa lehdistössä usein käsitellään maaseudun kysymyksiä pulan luomien olosuhteiden konkreettisella pohjalla. On myöskin todettava, että nämä puolueen konkreettiset kannanotot pikkutalonpoikaiston polttavissa pulakysymyksissä ovat löytäneet kaikupohjan Pohjois- ja Itä-Suomen pikkutalonpoikaiston itsenäisen pulaliikkeen päätöksissä, sen pulavaatimuksissa ja ohjelmissa. Tämän rajaseutujen köyhän talonpoikaiston tuleekin olla yhtenä kommunistisen puolueen maaseututyön päätuista. — Sangen heikkoa on erikoisesti työ maatyöväen keskuudessa. Tämä on sitäkin vaarallisempaa kun maatyöväen tulee olla kommunistisen puolueen päätuki maaseudulla. Todettava on kuitenkin, että puolue käsittää tästä heikkoudesta johtuvan suuren vaaran ja pyrkii parantamaan työtään, vahvistamaan yhteyksiään maaseudulla yleensä ja maatyöläisten keskuudessa erittäinkin.

3. AGRAARIPOLITIIKAN FASISOINTI SOTAVALMISTELUN TARKOITUKSESSA

Suomen tullipolitiikka erikoisesti maataloustullien alalla palvelee sodan valmistelua, sotavarustelua kahteen suuntaan. Ensiksikin tämä tullipolitiikka on keino, jolla kerätään varoja sotavarusteluja, asestuksen lisäämistä, vahvistamista varten. Täten saadaan esim. yksistään viljatulleista 200—300 miljoonaa markkaa vuodessa, ollenkaan puhumatta muista elin- ja kulutustarpeista (kahvi, tee, tupakka), joiden tulleilla kerätään paljon suurempia summia. — Toiseksi, agraaritullien avulla pyritään omavaraistalouteen koko maan mittakaavassa. Avoimesti tunnustetaankin, että tämä on tarpeellista erityisesti sodan varalta. Maan riippumattomuus tässä suhteessa, omavaraisuus on tosiaankin viime vuosien kuluessa jonkinverran lisääntynyt.

Tässä on huomautettava kahdesta seikasta sodan valmistelun alalla. — Ensiksikin Suomi täytti „viisivuotissuunnitelmansa“ merivarustelun alalla — kolmessa vuodessa ja muodostui sen kautta huomattavaksi voimaksi Itämeren olosuhteissa (uusin tekniikka suhteellisesti pienissä aluksissa). — Toiseksi, siitä huolimatta, että hallituksen ehdottaman tulo- ja menoarvion mukaan vuodella 1934 puhtaasti sotilaallisiin tarkoituksiin tullaan käyttämään puoli miljaardia markkaa (lisäksi toisten ministeriöiden kautta välillisesti noin 200—250 milj.) ja sotamäärärahat edelliseen vuoteen verraten kasvavat muutamilla kymmenillä miljoonilla, samalla kun määrärahoja monilla kulttuurielämän aloilla vähennetään, tämä ei kuitenkaan tyydyttänyt Maalaisliittoa, joka teki aloitteen erityisen sotaveron määräämisestä yli varsinaisen menoarvion. Täten ehdotetaan kerättäväksi 90 miljoonaa markkaa vuodessa aseistuksen nopeaa vahvistamista ja suurentamista varten. On selvää, että kaikki nämä sotavalmistelut ovat suunnatut Neuvostoliittoa vastaan, ja tunnustavatkin sen politikot usein esiintymisissään.

Organisatoorinen sodan valmistelu tapahtuu paitsi armeijassa, varsin aktiivisesti myöskin eri fasistisissa järjestöissä. Suomen armeijan uusi territoriaalijärjestely on katsottava valtavaksi askeleeksi eteenpäin sodan valmistelussa. Se merkitsee ennen kaikkea armeijan huomattavaa teknillistä

vahvistumista ja joukkojen sijoitusta melkein yksinomaan itäosiin maata. Kaikista hämäämisyrityksistä huolimatta on aiotun iskun suunta aivan selvä. — Suorastaan kuumeista on sodan valmistelu IKL:n ja „Kansanliikkeen" (Kalstalaisten) taholta. Päällikkökursseja, valmennuskursseja on niillä melkein herkeämättä, ja sotaisen uhmaavaa on koko meno. Suojeluskunta ja Lotta Svärd ottavat luonnollisesti kuten jo menoarviostakin näkyy, osaa tähän samaan valmisteluun.

Sosialidemokratian ja agraaripuolueiden erikoistehtävänä tässä sodanvalmistelussa on todellinen sodan valmistelun verhoaminen talonpoikais- ja maatyöläisjoukoilta ja niiden mukaan vetäminenkin „demokratian" varjolla. Vahvistaen kaikin keinoin työtätekevien demokraattisia harhoja ja synnyttäen harhakuvan muka demokratian taistelusta fasismia, sotakomentoa ja sotavalmisteluja vastaan, ne todellisuudessa mitä aktiivisimmin osallistuvat kaikkiin näihin valmisteluihin, vetäen mukaansa joukkoja. Tässä yhteydessä on syytä mainita esim. sosialifasistien pyrkimykset muodostaa suojeluskunnat armeijan reserviksi. Samaan luokkaan kuuluu maalaisliiton ehdotus erikoisen sotaveron säätämisestä varustelujen jouduttamiseksi. Merkille pantava on myöskin, että molemmat puolueet äänestivät 200 miehen vahvuisen „lentävän poliisiosaston" puolesta, jonka tehtävänä on taistelu „epäjärjestyksiä" vastaan.

4. KOMMUNISTISEN PUOLUEEN TEHTÄVÄT MAASEUDULLA

Vuonna 1931 alkanut ja yhä jatkuva työtätekevien ja erittäinkin talonpoikaiston joukkojen vasemmistuminen, fasistisiin puolueisiin nähden itsenäisen pulaliikkeen muodostuminen etupäässä maan pohjois- ja itäosien kaikkein ankarimmin pulasta kärsineiden pikkutalonpoikain keskuudessa ja yhä voimistuva maaseudun työtätekevien joukkojen vaistovarainen, alkuvoimainen viha fasistijoukkioita vastaan luovat sangen otollisen pohjan kommunistisen puolueen työn kehittämiselle, voimistuttamiselle maaseudulle. Maaseutu tarvitsee kipeästi työtätekevien joukkojen jokapäiväisistä tarpeista kasvavia vaatimuksia yhdistävää voimaa, joka antaa näille vaatimuksille teoreettisen selvyyden ja määrätietoisuuden. Kommunistisen puolueen järjestävä, luokkatietoinen voima on välttämätön, mutta se voi esiintyä ainoastaan sillä ehdolla, että puolueella on soluja ja yhteyksiä kaikkialla fasismia ja porvaristoa vastaan taisteluun nousevien maaseudun työtätekevien joukkojen keskuudessa. Tällä tiellä on epäilemättä olemassa suuria esteitä ankaran, järjestöllisesti ei todellakaan huonosti rakennetun ja suuren kokemuksen keränneen fasistisen komennon johdosta.

Erityisen vaikeuden aiheuttaa Suomen maaseudun „läpinäkyväisyys" (harva ja hajanainen asutus), maskeerauksen vaikeus. Tässä auttaa ainoastaan seuraava: Välitön osanotto työtätekevien joukkojen kaikkiin joukkoesiintymisiin, eteenpäin liikkuminen, nousu työtätekevien joukkojen jokapäiväisten tarpeiden ja vaatimusten perusteella ja niiden kautta. Vain tällä tavoin onnistutaan maskeeraamaan työ ja luomaan järjestöjen ympärille sellainen aktiivi, ettei ohrana pääse hermoihin kiinni. Vain täten onnistutaan pääsemään ulos hedelmättömästä, syvästä maanalaisuudesta, pääsemään joukkojen yhteyteen, vetämään niitä mukaan ja nousemaan niiden kanssa yhdessä yhä korkeammille taistelun asteille, aina avoimeen aseelliseen taisteluun saakka. — Toinen pääeste joukkojen valtaamisessa on se seikka, että porvariston onnistui fasistisessa agitatiossaan taitavasti käyttää hyväkseen Suomen kansan vanhoja traditioita sen taistelusta vapautensa puolesta tsarismia vastaan, „Venäjää ja venäläisiä" vastaan, ja julistaa vallankumoukselliset työläiset sekä vuoden 1918 työväen vallankumouksessa että myöskin Lapuanliikkeen nousukautena „maanpettureiksi", jotka ovat myyneet kansalliset edut, maan vapauden ja itsenäisyyden „ryssille". Tämän agitation

vaikutukset ovat epäilemättä syvät. Kuinka syvälle se on tunkeutunut talonpoikaiston keskuuteen ja kuinka voimakkaasti se on heihin vaikuttanut, siitä antavat elävän käsityksen pikkutalonpoikain huomautukset heidän keskuuteensa levitettyjen kommunististen lentolehtisten johdosta, jotka sisälsivät todella onnistuneita työtätekevän talonpoikaiston hädänalaiseen tilaan ja jokapäiväisiin tarpeisiin perustavia vaatimuksia. Nämä huomautukset saivat usein seuraavan sisällön: „Kaikkihan siinä on oikein ja hyvin sanottu, mutta allekirjoitus on vaarallinen". (Allekirjoitus oli kommunistisen puolueen).

Porvariston shovinistinen, kiihkokansallinen agitatio on ensityöksi ja päättävästi lyötävä maahan. Tässä auttaa ainoastaan, rinnan taistelun kanssa joukkojen jokapäiväisten vaatimusten puolesta, perusteellinen kommunistisen puolueen ja neuvostovallan kansallisen politiikan periaatteiden selvittäminen nojautuen koko Neuvostoliiton historiaan, sen perustuslakiin, horjumattomaan rauhanpolitiikkaan ja imperialismin orjuuttamien siirtomaa- ja puolisiirtomaakansojen taistelun kannattamispolitiikkaan. Erityisesti on kuitenkin tämän politiikan periaatteita selvitettävä osoittamalla kuinka Neuvosto-Karjala ja Inkerinmaa Neuvostoliiton noudattaman kansallispolitiikan turvin nopeasti edistyvät sekä taloudellisella sosiallistisen rakennustyön alalla että myöskin kansallisen kulttuurinsa kehittämisen ja vahvistamisen alalla. Tästä on lyhyt askel neuvosto-ohjelmaan yleensä sekä sen selvittämisen että luomisen mielessä.

Nimenomaan juuri Neuvostoliiton mahtava työtätekevä kansa on aina ollut ja on yhä Suomen työtätekevien suuri ystävä, mutta erittäinkin sen pikkutalonpoikien ystävä. Tällä alalla ei tosiaankaan ole puutetta todistusaineistosta. Puolue on tässä suhteessa ehdottomasti jäänyt jälkeen, se ei ole tähän työhön kiinnittänyt riittävää huomiota ja voimia, vaikkakin tämän työn välttämättömyyttä alleviivataan puolueen päätöslauselmissa yleensä ja varsinkin KK:n v. 1933 täysi-istunnon hyväksymässä päätöslauselmassa.

Erityisesti on vielä alleviivattava sitä, että juuri Suomen olosuhteissa on mahdollisuus yhdistää taistelu maaseudun työtätekevien konkreettisten jokapäiväisten vaatimusten puolesta taisteluun shovinismia, interventiota ja sotaa vastaan yleensä, Neuvosto-Karjalan, Neuvostoliiton koskemattomuuden puolesta. Näistä vaatimuksista, tästä taistelusta määrätyllä kehitysasteella luonnostaan seuraa taistelu suurmaanomistajien maiden konfiskoimisen puolesta, taistelu vallasta, työläis-talonpoikaishallituksen ja neuvostovallan puolesta, yhtymisen puolesta Neuvosto-Karjalaan ja Neuvostoliittoon.

Oikeisto-opportunismi, ollen päävaara puolueen maaseututyössä, ilmenee etupäässä liioiteltuna, liiaksi alleviivattuna illegaalisuutena, maanalaisuutena, joka on sangen usein ollut verhona, jonka taakse kätkeytyy tosiasiallinen aktiivisuuden puute, haluttomuus tehdä työtä. Tästä johtuvat sellaiset puheet kuin: „Nyt on mahdoton taistella", „ei siitä nyt mitään tule" j. n. e. Tämä on kaikkein vakavin vaara, johon puolueen KK täysi-istunnossaan v. 1933 kiinnitti vakavaa huomiota. Tämän oikeisto-opportunismin vaarallinen ilmenemismuoto on puolueen paljastettava ja lyötävä maahan. —KK:n täysi-istunnon päätöslauselmassa sanotaan: „On taisteltava ennen kaikkea *oikeisto-opportunistista* vaikeuksien edessä väistymistä, passiivisuutta, käytännön opportunismia, sekä samalla „vasemmistolaista" puoluetyöstä kieltäytymistä, muka voimien vallankumousta varten säästämisen varjolla, toimetonta „suuren rytinän" odottelua ja joukkojen vaistovaraisuuden yliarvioimista vastaan".

Taiteen sosialistinen kukoistus

Elokuun 17 p:nä kokoontui Moskovassa Neuvostokirjailijoiden liiton I edustajakokous. Tämän kulttuurihistoriallisen merkkitapauksen johdosta julkaisemme seuraavassa suomennoksen tov. O. ADAMOVITSHIN artikkelista, joka on kirjoitettu Neuvostokirjailijoiden liiton edustajakokouksen edellä ja omistettu sille.

KOMMUNISTEJA on syytetty... kulttuurin tuhoamisesta.

Porvarikirjailijat, juuri samat, jotka „kuvaavat mielellään marxilaisen sosialismin vanhaksi tsaarin kasarmiksi, missä kaikki on alistettu yhtäläisyyden periaatteen alaiseksi", [1]) vakuuttivat, että sosialismi on vihamielinen taiteelle.

Typerätä ja julkeata mystillisyyttä!

Mutta se oli verraten laajalti levinnyt taiteen alalla toimivan pikkuporvarillisen intelligenssin keskuudessa. Enemmänkin: sattui, että asian ottivat vakavalta kannalta nekin pikkuporvarilliset taiteilijat, jotka määrätyssä kehitysvaiheessaan olivat myötämielisiä proletariaatin vallankumoukselliselle käytännölle. Muistakaamme esimerkiksi viime vuosisadan suurinta saksalaista runoilijaa *Heinrich Heineä.* Tunnustaen, että kommunismi teki häneen „tenhoavan vaikutuksen" ja kiihkeästi huudahtaen: „Tapahtukoon oikeus! Musertukoon se maailma, jossa... ihminen riistää ihmistä", hän samalla kirjoitti kommunisteista:

„Kauhulla ja vavistuksella ajattelen aikaa, jolloin nämä synkät jumalanvastustajat saavuttavat valta-aseman. Karkeilla käsillään he säälimättä särkevät kaikki ihanat marmoriset kuvapatsaat, jotka ovat sydämelleni niin kalliita; he hävittivät kaikki ne mielikuvitukselliset taiteen leikkikalut, joita runoilija kovin rakasti ja — „Laulujen kirjastani" alkaa maustekauppias repiä lehtiä, valmistaa niistä kääröjä ja ripottaa niihin kahvia ja nuuskaa tulevaisuuden vanhoille akoille". [2])

Tämänlaiset vertauskuvat „synkistä jumalattomista", jotka „nälkäisten rottien" tavoin hävittävät kaiken kauniin, elivät kauan aikaa ja Lännen intelligenssin tietämättömimmissä piireissä, elävät vielä nykyäänkin ja pelottelevat heitä sosialismilla. Tästä johtuen eräillä pikkuporvarillisilla taiteilijoilla on (nykyään varsinkin Lännessä, samoinkuin meillä vallankumouksen alkuvuosina) ennakkoluuloja siitä, ett'ei muka voida sovittaa yhteen sosialistisen vallankumouksen poliittista tukemista taiteen kanssa, esiintyy omalaatuistansa „uhrautuvaisuutta".

„Katoaa jäljettömiin varmaankin
mi oli ainoastaan tunnettua meille,
mutt' teitä, jotka minut tuhoatte,
mä hymnein tervehtäen vastaanotan..."

Tämä runoilija *V. J. Brjusovin* huudahdus, jolla hän vastaanotti vallankumouksemme, on erittäin luonteenomainen. Vilpittömästi siirtyessään proletariaatin puolelle runoilija luuli, että tämä siirtyminen merkitsee hänelle luomistyöstä kieltäytymistä, kykyjensä hävittämistä.

Esimerkkejä tällaisesta traagillisesta erehtymisestä voitaisiin luetella paljon. Varsinkin, kun sosialismin vihamielisyyttä taiteelle koskevan porvarillisen mystifikation levittämistä edisti pikkuporvarillinen, radikaalinen vasemmistolaisfraasi, joka julisti yleisen tasapäistyttämisen, kaikkien samanlaiseksi tekemisen... sosialistisen vallankumouksen „korkeimmaksi laiksi".

On tunnettua, että tällainen fraasi oli käytännössä myöskin neuvostotaiteessa ja tuskin se lienee vielä nytkään lopullisesti poistettu. Riittää, kun muistamme *Proletkultin* sotaisan nihilismin („Huomispäivämme nimessä tänään poltamme Rafaelin") taikkapa aivan viime vuosina olleen *Litfrontin* kirjallisuuspoliittisen linjan, jonka mukaan piti publisistiikka asettaa taiteen tilalle, poistaa yksilötyypit; „vasem-

---

[1]) Stalin, Toimintaselostus XVII puoluekokouksessa, I suomenk. painos, s. 77.

[2]) Suomennettu tov. Adamovitshin venäjänkielisestä käännöksestä.

mistolaisen“ alhaisen ilon sen takia, että nyt muka „me höyhennämme yksilöjä samoinkuin ennen rääpistelimme tsaareja“ (??).

Esim. v. 1930 (jo ensimmäisen sosialistisen viisivuotissuunnitelman aikana!) julkaistiin N. Asejevin *Nerovastainen runoelma*, joka oli kirjoitettu ja tarkoitettu omalaatuisekseen manifestiksi kaikkia „individuumeja“ vastaan „muokkaamattoman sanan — kollektiivin“ puolesta. Ajatelkaamme vain, että neljä vuotta sitten tällä tuotteella oli omat puolustajansa, tällä runoelmalla, joka vaati: „Kasvakoon nuori polvemme tuntematta sankareita, valtijaita!“

Nykyään on runon tekijä itse kieltäytynyt tästä aatoksesta. Neuvostorunoilija nykyään juuri kirjoittaa konkreettisesta sankarista, sankarillisesta yksilöstä sankarillisessa, bolshevistisessa kollektiivissa. Mutta on kuitenkin hyödyllistä muistaa „antisosiaalisen“ filosofian syvästi taantumuksellinen olemus. Kas tassä:

„Jospa pyrstötähti
taivaalle lennähtää
maan yltä synkkyys
ei harveta voi.

Arkimedestä omaamme
ottaako alamme?
Kutsua, toivoako
omaa Faraday'tamme?
Ei.

Miljoonain tahdolla
sulamme
liekkihin tähän
ja miljoonavolteilla
uuden aikamme
valaisemme.

Älkää Leninistä
neroa tehkö,
satunnaista
järkipesäkettä:
ylistyslauluna hänelle
on elämä itse“.

Tällainen suorasukaisen avoimesti formuleerattu väittämä yksilöjen luomistyökasvun kieltämisestä muka sosialististen yhteiskunnallisten suhteiden „sääntönä“ on johdettava mieliin senkin takia, että tällaisia „nerovastaisia“ typeryyksiä joskus propagoitiin proletaarisenkin taiteen edustajain, eräitten bolshevikki-taiteilijain taholta. Niinpä esim. *A. Besymenski* runoelmassaan — Elomme päivä (tulkoon ohimennen mainituksi, että tämä ensi kertaa julkaistiin Asejevin *Nerovastaisen runoelman* kanssa vasemmistolaisessa kokoelmassa *Isku iskun jälkeen*) kysymykseen: „Ketä on meidän ylistettävä? Kenet on nimitettävä sankariksi?“... — vastasi „kainolla, mutta huolettomalla naurulla“:

„Te saitte minut nolostumaan noin
yksinkertaisella kysymyksellä.
Keitä on ylistettävä?
No sehän selvää on:
kaikkia...“

Kaikkia eikä ketään henkilökohtaisesti! — tämä julistettiin periaatteeksi.

Mutta toinen yhtä ansioitunut proletaarinen taiteilija, *Sementin* ja *Energian* kirjoittaja F. Gladkov novellissaan *Uusi maa* ylisti tasapäistyttämisperiaatetta, jollainen oli käytännössä maatalouskommuunassa.

Tarvinneeko todistelemista, että mainitut mielipiteet ovat perinpohjin ja koko olemukseltaan vihamielisiä marxilaiselle sosialismille? „Marxismi on vihamielinen tasajaolle... tasasuhtaisuus kulutuksen ja henkilöllisten elinolojen alalla on taantumuksellinen, pikkuporvarillinen tolkuttomuus, joka on jonkin muinaisen askeettien lahkon arvoinen, mutta ei sosialistisen yhteiskunnan, joka on järjestetty marxilaisesti“ (Stalin).

Mainitut mielipiteet kuuluvat primitiiviseen utopistiseen sosialismiin, jota *Marx*, *Engels* sekä *Lenin* nimittivät taantumukselliseksi sen harjoittaman „yleisen asketismin“ ja „karkean tasapäistyttämisen“ puolesta saarnailemisen vuoksi.

Marxilainen sosialismi, — kuten sen on sosialistisen vallankumouksen 17-vuotinen kokemus osoittanut maassamme, — ei ainoastaan ole hävittämättä taidetta, kuten se ei hävitä myöskään lahjakkuutta, vaan päinvastoin, omaksuen kaikki sille perinnöksi jääneet kulttuuriarvot, muodostaa taiteen kukoistukselle sellaiset olosuhteet, jollaisia ihmiskunta ei vielä milloinkaan ole tuntenut.

Proletaarinen, sosialistinen vallanku-

mous maassamme avasi taiteelle kehittymistiet ennenkaikkea siksi, että se *jatkuvasti ilmentää ja nostaa elämän pinnalle, elävään luomistyöhön kykyjä väestöjoukoista.* Taiteen kehittämiselle tämä on tavattoman tärkeä tekijä.

Johdamme mieliin *Lenin* suoranaisen ohjeen, että „taide kuuluu joukoille; syvillä juurillaan on sen tunkeuduttava väestön keskuuteen". Samoin *Marx* pitäen muinais-kreikkalaista taidetta korkeassa arvossa, korosti, että tämän suuren taiteen „perustana ja äidinhelmana" oli luonnon ja yhteiskunnan ilmiöiden taiteellinen muokkaus kansan mielikuvituksessa.

Työn riisto kapitalistisessa yhteiskunnassa, mitä syvimmät vastakohdat kaupungin ja maaseudun välillä, henkisen ja ruumiillisen työn välillä *saattoivat tyrehdyksiin kansan joukkojen luomistyön.* Sillä esteettinen maku ei ole biologisesti synnynnäinen (kuten porvarilliset tiedemiehet koettavat todistella); kehittyäkseen ja ilmaannuttuakseen täytyy sillä olla vastaavat yhteiskunnalliset olosuhteet. Marx, joka tutki ihmistunteiden muodostumista historiallisesti yhteiskunnallisen tuotannon luonteen mukaan, osoitti, että „tunteella, joka on karkean käytännöllisen tarpeen vankina, on ainoastaan *rajoitettu sisältö*". Niinpä „puutettakärsivässä, täynnä huolia olevassa ihmisessä ei kauneinkaan näytäntö saa aikaan vastaavaa mieltymystä".[1])

Kapitalistisessa yhteiskunnassa, jossa *miljoonat* työläiset ovat puhelahjalla varustetun kaluston asemassa, yksinkertaisena koneen lisänä, *miljoonat* talonpojat ovat tuomitut maaseudun idiotismin rajoittuneisuuteen, *miljoonat* pienet kansallisuudet pakoitetaan kieltäytymään historiallisesti muodostuneista kansallisista erikoisuuksistaan ja alistumaan suurvaltalaisen kolonisaattorin vallan alle, — esteettiset tunteet, kansan taidekyvyt eivät luonnollisesti saa tuskin minkäänlaista kehitysmahdollisuutta.

On tunnettua, että aineellisen tuotannon prosessissa ihminen luo uudestaan myöskin itsensä, rikastuttaa luonnettaan, käsitteitään ja tunteitaan. Mutta kapitalismi rajoittaa riistetyn ihmisen käsitepiiriä. Esinemaailma, jonka ihminen luo, jossa hänen olisi nähtävä oma olemuksensa näissä esineissä, kehittyäkseen ja luodakseen itsensä uudelleen, — se kapitalistisessa tuotannossa pysyy vieraana ihmiselle. „Työläisten aineellisen tuotannon henkiset potenssit ovat työläisille vastakohtaisia kuin vieras omaisuus ja orjuuttava voima" (*Marx*).

Tällainen on kapitalistisen edistyksen *huutava ristiriita.* Yhdeltä puolen „vain porvaristo osoitti, mitä ihmisen toiminta voi saada aikaan". Mutta porvaristo myöskin käänsi ihmisen suurimmat luomukset ihmisen tietoisuuden kasvua ja ihmistunteiden kehitystä vastaan.

Proletaarinen vallankumous perinpohjin *muuttaa* tällaisen tilanteen.

Lenin kirjoitti:

„Todellisen kommunismin kaavat eroavat röyhkeästä, juhlallisesta ja viekkaasta fraasimaisuudesta siinä, että ne lähentävät historiallisen kehityksen ratkaisevat probleemit työehtoihin."

Juuri tässä onkin näiden „kaavojen" voima ja totuus. Sillä hävitettyään kapitalistisen tuotantotavan, jolloin työ pakoitusmuodosta muuttui „kunnian, sankaruuden, uljuuden ja maineen asiaksi" (*Stalin*), jolloin ihmisen luoma esinemaailma, satoja vuosia oltuaan pakollisesti irroitettuna hänestä, palasi tuottajansa luo yhteiskunnallisena, sosialistisena omaisuutena, — maamme työtätekevät saivat realiset mahdollisuudet, ja mikä on erittäin tärkeätä, pysyvät kiihokkeet järkensä ja tunteittensa rikastuttamiseksi.

Niin, pysyvät kiihokkeet, jotka syntyvät itsessään tuotantoprosessissa! Jokainen meidän tehtaamme on nykyään omalaatuisensa kulttuurikombinaatti. Sosialistinen tuotantolaitos ei ole ainoastaan työpaikka; se myöskin sadoilla siteillä yhdistää työläiset kulttuuriin.

Ja todellakin. Mitä merkitsee esim. se tosiasia, että „kaikkein tärkeimpä-

[1]) Marxin filosofis-taloudellisista käsikirjoituksista v. 1844. Marxin ja Engelsin teosten akateeminen painos saksankielellä, III nide. Suomennettu Adamovitshin venäjänkielisen käännöksen mukaan.

nä". tov. Stalinin sanoja käyttäen teollisuutemme saavutuksena ensimmäisen viisivuotissuunnitelman ajalta on pidettävä sitä, että teollisuus on kyennyt

„kasvattamaan ja takomaan tuhansia uusia ihmisiä ja teollisuuden uusia johtajia, uusien insinöörien ja teknikkojen kokonaisia kerroksia, satoja tuhansia nuoria ammattitaitoisia työläisiä, jotka ovat perehtyneet uuteen tekniikkaan ja vieneet eteenpäin sosialistista teollisuuttamme".

Se merkitsee, että ovat muodostuneet oman, proletaarisen tuotannollis-teknillisen intelligenssin huomattavat kaaderit. Edelleen se merkitsee, että tuotannollis-teknillisen proletaarisen intelligenssin kasvu on *joukko-prosessi koko* työväenluokan kulttuurisuuden ja intelligenttisyyden nousua.

„Proletkultilaiset" aikanaan ihailivat työväenluokan psykologian „ihmeteltävää yleisyyttä": että se on muka kokonaan vailla henkilökohtaisia tunnusmerkkejä, että eri „proletaariyksiköt" voidaan nimen ja sukunimen asemesta merkitä kirjaimilla taikka matemaattisilla merkeillä: „kuten A, B, C, taikka kuten 325, 075, 0 jne". Proletkultilaiset ihailivat työläisen epänormaalista tilaa kapitalistisessa tuotantolaitoksessa, merkiten tämän tilan ehdottomaksi proletariaatin psyykilliseksi ominaisuudeksi. Koettaisivatpa he nykyään sijoittaa kirjaimen taikka matemaattisen merkin taakse työläisen kasvavan luovan yksilöllisyyden, viilarin, joka kehittyy insinööriksi, aputyöläisen, joka muuttuu viilariksi, kun varsinkin otamme huomioon, että viilarista kasvanut insinööri taikka sekatyöläisestä kohonnut viilari, päästyään kulttuurin „makuun", koettaa kaikin voimin, perehtyen omaan ammattialaansa, olla rajoittumatta siihen ja koettaa minkä enemmän ja minkä pikemmin päästä kuulemaan ja näkemään uutta tekniikassa, tieteessä ja taiteessa.

Minkä takia me puhumme tästä? Taiteen kukoistukseen on tällä *aivan välitön suhde.* „Epätäydellisen ihmisen" voittaminen, sosialistisen työläisen tunteiden ja käsitteiden rikastuttaminen — on oleellinen edellytys suurten, täysiarvoisten, syvästi optimististen ja sankarillisten taidekuvien luomiseksi sosialistisessa taiteessa.

Tällainen on prosessi, joka on käymässä kaupungeissa.

Entä maaseudulla? Sosialistinen vallankumous poistaa vastakohtaisuuden kaupungin ja maaseudun väliltä. Se merkitsee, että se tekee lopun „maaseutuelämän idiotismista" ja siirtää tietoisen ja suunnitelmallisen rakennustyön näyttämölle miljoonaiset talonpoikaisjoukot, joiden tietoisuus oli vuosisatojen aikana oman peltosaran ja oman kyläkujan kahleissa.

„Yksityisomaisuuden hävittäminen on koko ihmiskunnan tunteiden ja kaikkien ihmisominaisuuksien täydellistä omaksumista", — kirjoitti Marx.

Nykyään, kollektiivitalouksien järjestelmän voittojen perustalla, olemme me tämän kaikkien ihmistunteiden ja ominaisuuksien täydellisen omaksumisen myrskyisän alun silminnäkijöinä.

On tullut loppu työtätekevän talonpoikaiston yhtäläistyttämisestä, jota kapitalismi harjoitti siinä määrin, että entisaikojen suurimmistakin kirjailijoista tuntui siltä, että talonpoika kulkee „yhtenäisenä kalaparvena, aivan samoin kuin särki". Näistä „särkiparvista" pääsivät tunkeutumaan kuuluisiksi ihmisiksi vain harvat riistäjäyksiköt. „Nyt ovat tunnettua väkeä kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen, koulujen ja klubien työntekijät, vanhimmat traktoristit ja kombaineristit, peltotyö- ja karjanhoitoprikatiirit, kollektiivitalouksien peltojen parhaat iskurit ja iskurinaiset..." *(Stalin)*

Kollektivisoituneessa kylässä kasvaa joukkoliike kulttuurin puolesta. Ja mikä erittäin luonteenomaista, — tämä liike ei ahtaudu kapeisiin puitteisiin, se koskee, voidaan sanoa, elinolojen *perusalojen* uudestimuokkausta ja tietenkin, synnyttäen pyrkimystä taiteeseen, jouduttaa uusien taidekykyjen kehitystä maaseudulla.

Entä kansallisissa tasavalloissa? Usbekkien, syrjäänien, tshuvashien, kirgiisien keskuudessa, joista puhuessaan, korkeasti ja hienosti ylistellen suurvaltalaista sikamaisuutta, aatelisten runonikkari Fet jolloinkin kirjoitti:

„Puuttuupi erämaalta Helikon,
ei jäillä laakerit voi nousta kukkaan,
ei tietty tshuktsheilta Anakreon,
syrjäänein luo ei Tjutshev astu
koskaan."

Proletaarinen vallankumous kehittää muodoltaan kansallista ja sisällöltään sosialistista kulttuuria. *Anakreon* — tämä kaukaisen muinaisuuden huolettomien juominkijuhlien runoilija — on tshuktshien ja syrjäänien keskuudessa todellakin huonosti tunnettu, mutta *Marx, Engels, Lenin, Stalin, Heine, Gogol, Pushkin* — kaikki ihmiskunnan suurimmat nerot jo siirtyvät majoihin, telttoihin ja pohjoiskansojen kotaan omalla, kansallisella kielellä, synnyttäen siellä uusien kykyjen taholta vastaliikettä.

Eri kansallisuuksien työläisten ja kollektivistien kulttuurisen kasvun tuloksena, kasvun, jota tukee *koko neuvostollinen sosialistinen järjestelmä*, meillä, — kuten oikein huomautti *A.M. Gorjkij*, — uusien kykyjen kasvu on voimakkaampi, kuin „missään ennen, energian suurimpinakin jännityskausina, esim. renessanssi-ajallakin".

Tällä pohjalla on maamme taiteen ja kirjallisuuden eteen jo nyt asetettu niin *valtavat* tehtävät, kuin *luokan historian*, tehtaiden historian, kansalaissodan historian kirjoittaminen, ja nykyään myöskin—kollektiivitalouksien historian kirjoittaminen. Eri taiteilijat yksitellen eivät kykene tällaisia tehtäviä täyttämään, mutta kansan joukkomittaisella luomistyöllä me täytämme ne *ehdottomasti*.

Niin on proletaarinen sosialistinen vallankumous luonut ensimmäisen ja huomattavimman ehdon taiteen todelliselle kukoistukselle; se ilmentää kykyjä, „joita kansan keskuudessa on ehtymättömät lähteet ja joita kapitalismi murskasi, painoi, tukahdutti tuhansittain ja miljoonittain" (*Lenin*).

Proletaarinen sosialistinen vallankumous maassamme avasi taiteelle valtavat kukoistusmahdollisuudet myöskin sentakia, että *sosialistiset yhteiskunnalliset suhteet, historiallisen kehityksen sosialistisen lainmukaisuuden luonne, maassamme vallitseva Marxin-Leninin-Stalinin puolueen maailmankatsomus edellyttävät ja vaativat taiteelta totuutta, luonnon ja yhteiskunnan ilmiöiden totuuden mukaista ilmentämistä. Tarvitseeko todistella, että taiteen totuudenmukaisuus on sen suuruuden välttämätön ehto?*

Satojen vuosien kuluessa on realismille taiteessa asetettu esteitä. Satojen vuosien aikana on taiteilija, jonka luomiskyky on niin suuri, että hän kykenee näkemään paremmin ja kauemmas, tuntemaan syvällisemmin kuin aikalaisensa, joutunut traagillisten ristiriitojen tuskiin, joita ovat aiheuttaneet hänen luomiskykynsä ja lahjakkuutensa tielle asetetut esteet.

Miksi *Goethe* „on joskus valtavan suuri, toisinaan taas pikkumainen; milloin hän on koko maailmaa ivaava nero, milloin taas varovainen, kaikkeen tyytyväinen, ahdasmielinen filisteri?"[1])

Minkä takia *Gogol* entisajan suuri realisti, itse, omin käsin, tukahdutti realistista lahjakkuuttaan, poltti nerokkaita tuotteitaan?

Goethessa on käymässä alituinen „taistelu nerokkaan runoilijan, johon ympäristön alhaisuus, ja surkeus teki vastenmielisen vaikutuksen, ja frankfurtilaisen patriisin varovaisen pojan välillä, tai Weimarin salaneuvoksen välillä, joka katsoo itsensä pakotetuksi solmiamaan välirauhan yhteiskunnan kanssa".[2])

Gogolissa on samanlainen ja vieläkin traagillisempi, keskeytymätön taistelu nerokkaan taiteilija-realistin, joka näki itsevaltalaisen Venäjän "irvinaamojen" surkuteltavuuden, ja taantumuksellisen pientilallisen välillä, joka puhuu: „siunaa voimassaolevaa järjestystä"... Gogol loi unohtumattoman sarjan mitä inhottavimpia tilanomistaja-poliisi-byrokraattisen järjestelman tyyppejä ja itsekin säikähti luomuksiensa totuudenmukaisuutta, syöksähti sivuun totuudesta — elämän kiillottamiseen, mielikuvituksiin, mystillisyyteen, taantumuksellisiin „Kirjeisiin tilanomistajalle", joissa kehoitti vähemmän opettamaan ja enemmän lyömään maaorjuudessa

[1]—[2]) K. Marx ja F. Engels. Teosten V nide, GIS, siv. 133 — 156.

olevia talonpoikia. Maassa vallitseva ja taiteilijan itsensä kannattama taantumuksellisen aateliston maailmankatsomus pääsi voitolle taiteilija-realistista; aatelismies raivokkaana repi ja poltti realistisen taiteen suurteoksia.

Nämä syvästi traagilliset yhdistelmät paljastavat sen tosiasian, että riistokysymyksissä taiteilijan realismi rajoittui vallassaolevaan maailmankatsomukseen. Ja se onkin ymmärrettävää. Riistojärjestelmä, varsinkin kapitalismi, ei siedä totuutta. Se on kiinnostettu siitä, että jatkuvasti kehitettäisiin mystillisyyttä ja petosta, jotka verhoavat tuotannon riistomuodon ja antagonististen yhteiskunnallisten suhteiden, luokkataistelusuhteiden, todellisen luonteen.

Sosialismin kaudella, kirjoitti *Marx*, „jolloin ihmisten käytännöllisen jokapäiväisen elämän suhteet tulevat esiintymään selvinä ja järkiperäisinä siteinä heidän itsensä ja luonnon välillä, yhteiskunnallisen, elinprosessin järjestelmä, s. o. tuotannon aineellisen prosessin järjestelmä poistaa yltään mystillisen sumuverhon".

Tämän verhon on poistanut proletaarinen, sosialistinen vallankumous.

Meidän maassamme ei yhteiskunnallinen järjestelmä enää ole ulkonaisena voimana, joka hallitsisi ihmiskunnan historiaa. Yhteiskunnallisen järjestelmän luovat työtätekevät ihmiset itse ja se pysyy heidän yhtämittaisen kontrollinsa alaisena. Historiallinen prosessi yhä enemmän muuttuu miljoonien tietoiseksi asiaksi.

Tällä perustalla meidän maassamme on käymässä prosessi, joka yhä tarkemmin poistaa elämästä fetishismin. Asia, jonka Marx nerokkaasti pani alulle vallankumousteoriassa, kehittyy meillä välittömässä vallankumouksellisessa käytännössä.

Sieltä, missä porvarilliset tiedemiehet näkivät esineiden suhteet, Marx, poistaen mystillisen markkinaverhon, paljasti ne ihmisten välisiksi suhteiksi. Se oli vallankumouksellisen teorian mitä suurin ansio, teorian, joka on vihamielinen kaikelle todellisuuden mystilliseksi muuttamiselle, se ei rajoitu ilmiöiden pintaan, vaan syventymällä olemukseen, paljastaa luonnon ja yhteiskunnan ilmiöiden ei näennäisen, vaan todellisen sisällön.

Tämä *vallankumouksellisen maailmaan suhtautumisen* ominaisuus on vallitsevana koko neuvostoelämässämme, sosialistisessa käytännössämme.

Proletaarinen vallankumous särki (ja nykyään joukkomittaisessa kollektivisointiliikkeessä on särkenyt *sielläkin*, missä se oli erittäin elinvoimainen) itse tavarafetishismin pohjan ja perustan — yksityisomistuksen.

„Sosialistinen järjestelmä on jakamattomasti vallitsevana ja ainoana määräävänä voimana koko kansantaloudessa" (*Stalin*).

Tällä perustalla me lopullisesti hävitämme esteet, jotka satojen vuosien aikana ovat olleet realismin, totuudenmukaisen taiteen tiellä. Taiteellinen realismi ei ainoastaan ole rajoittumatta kommunistiseen maailmankatsomukseen, vaan päinvastoin saa siitä kiihoketta. Sosialismi vaatii totuudenmukaista, realistista taidetta. *Sosialistisen realismin* nimitti puolueemme johtaja neuvostotaiteen tyyliksi ja metoodiksi.

Taiteilijan kyky nähdä paremmin ja kauemmaksi, tuntea syvällisemmin kuin aikalaisensa, saa täyden kehitysmahdollisuuden; se kehittyy sitä huomattavammin, minkä enemmän taiteilija oppii proletariaatin vallankumouksellisesta teoriasta ja elämästä, sosialismin käytännöstä, jonka kehitys jatkuvasti osoittaa teoriamme, kommunistisen maailmankatsomuksen perusasenteiden totuudenmukaisuutta. Sosialistisen realismin tuotteiden tehtävänä on todellisuuden ilmentäminen ennenkuulumattomassa väririkkaudessa ja vaikutelmien monipuolisuudessa; tyypillistäen ja yleistäen todellisuuden ilmiöitä on niiden saavutettava tarkoituksensa mahdollisimman täydellisesti, että historiallisen kehityksen lainmukaisuutta noudattaen, jatkuvasti nähtäisiin eteenpäin, tänään nähtäisiin huomispäivä, nykyisyydessä — tulevaisuuden näköalat.

Proletaarinen sosialistinen vallankumous maassamme avasi taiteelle kehitystiet myöskin siksi, *että kapitalismin oloissa toimivien eri ideologisten muotojen keskipakoisten eristäytymispyrki-*

mysten tilalle se asetti yhteiskunnallisen elämän ideologisten muotojen, myöskin sellaisten kuin tieteen ja taiteen yhteensovittamisen ja yhdistämisen keskihakuisen pyrkimyksen.

Taide *ajattelu kuvina* kohoaa täten paljon korkeammalle asteelle. Varsinkin siksi, kun tieteellinen metodimme — materialistisen dialektiikan metodi — luo erikoiset olosuhteet kokeilun ja havaintojen perusteella saadun aineiston systematisointia ja yleistämistä varten. Esimerkiksi tällä hetkellä neuvostokirjallisuus alkaa rynnistyksen tieteeseen. Se saa osakseen neuvostotieteen työntekijäin taholta herkkää myötätuntoa, koska hekin yhä vähemmän enää muistuttavat entisiä skolastisia kabinettityyppejä, vaan elävät kaikkine harrastuksineen ja pyrkimyksineen mukana merkillisen aikakautemme yhteisissä kysymyksissä ja tällöin heitä tietenkin kiinnostaa myöskin taide. Tuo kirjallisuuden rynnistys tieteeseen, pyrkimys liittää mahdollisimman lähelle toisiaan tiede ja taide — se on merkillepantava ilmiö.

Ja loppujen lopuksi, proletaarinen, sosialistinen vallankumous maassamme on avannut taiteelle kukoistuksen näköalat siksi että se *on kohottannut kapitalismin häpäisemän taiteilija-arvon sellaiselle tasolle, jollaisella se ei vielä ennemmin milloinkaan ollut.*

Yhteiskunnassa, joka perustuu yksityisomaisuuteen, on taitelijan pakko työskennellä tilauksesta, tuottaa tavaroita markkinoille, luoda lisäarvoa työnantajalle. Se merkitsee, että taiteeseen, missä ei voida sietää kytkemistä ja pakkoa, missä tarvitaan vilpittömyyttä, sisäisen innostuksen vapaata voimaa, tänne tunkeutuvat markkinakaupan ja ulkoatulevan tilauksen kylmät laskelmat. Se merkitsee, edelleen, että taiteilijan vapaus kapitalistisen tuotannon oloissa on vain näköhäiriötä ja kaikki puheet siitä ovat "pelkkää ulkokullaisuutta", kuten Lenin mainiosti todisti historiallisessa artikkelissaan *Puoluejärjestö ja puoluekirjallisuus*, jossa hän, tuntien porvari-intelligentin ominaisuudet, joka on irrallaan sekä aineellisesta tuotannosta että voittojen saannista, ominaisuudet luoda mielikuvia muka omasta "riippumattomasta" asemastaan, erikoisen painokkaasti ja terävästi kysyy:

„Oletteko te vapaa porvarillisesta kustantajastanne, herra kirjailija? Porvarillisesta lukijakunnastanne, joka vaati, teiltä pornografiaa kehyksissä ja kuvissa prostitutiota "liitteen" muodossa "pyhään näyttämötaiteeseen?"

„Porvarikirjailijan, taiteilijan, näyttelijän vapaus, — kirjoitti Lenin, — on vain naamioitua (taikka ulkokullaisesti naamioitavaa) riippuvaisuutta rahapussista, lahjuksista, ylläpidosta."

Lenin todisti, että vapautuakseen "porvarillisenkin yhteiskunnan puitteista porvariston orjuudesta", on taiteilijoilla olemassa vain yksi tie — "yhtyä etumaisen ja loppuun asti vallankumouksellisen luokan liikkeeseen". "Teennäisesti vapaan, mutta itseasiassa porvaristoon sidotun kirjallisuuden" tilalle Leninin puolue asettaa "todellisesti vapaan, avoimesti proletariaattiin yhdistetyn kirjallisuuden".

Silloin, v. 1905, Leninin kirjoitusta vastaan esiintyivät ei ainoastaan tunnetut viholliset, vaan myöskin monet porvarilliset, pikkuporvarilliset intelligentti-taiteilijat, jotka yhdeltä puolen sokeasti uskoivat "vapauden" saavutusmahdollisuuteen porvarillisen yhteiskunnan oloissa ja toiselta puolen — satuun siitä, että sosialismi on vihamielinen taiteelle.

„Hänen sanoissaan on kaikkein vähiten todellista rakkautta vapauteen" — kirjoitti, hyökäten Leniniä vastaan, *V. Brjusov*, venäläisen symbolismin silloinen huomattava edustaja (aikakauslehti V e s y, N : o 1 l, v. 1905). Hän ylpeästi kysyi: „Suurestiko eroavat sosialidemokraattisen puolueen ehdottamat uudet sensuurisäännöt vanhoista sensuurisäännöistä, jotka olivat vallalla viime aikoihin asti?" ja vakuutti: "...tietenkin", jos toteutuisi sosiaalisen „luokkien ulkopuolisen", tavallaan „todellisen ja vapaan" yhteiskunnan elämä, niin „me osoittautuisimme siinä samanlaisiksi hyljätyiksi kuin porvariyhteiskunnassakin".

Mitä sitten on osoittanut historiallinen tarkistus?

Proletaarisen sosialistisen vallankumouksen käytäntö maassamme osoitti Brjusovillekin (joka siirryttyään leiriimme oli elämänsä loppuun asti kommunistisen puolueen jäsenenä) ja yhdessa Brjusovin kanssa sadoille pikkuporvarillisille ja porvari-intelligenteille, että astuttuaan meidän puolellemme barrikaadeja he eivät tule kykyinä syrjäytetyiksi, vaan päinvastoin saavat ennennäkemättömät edellytykset luovan yksilöllisyytensä täydelliseen ilmentämiseen.

Neuvostomaan taiteilijat on vapautettu markkinaoston ja -myynnin proosallisista oloista. Ja ei vielä milloinkaan, missään maassa maailmassa kirjailijoiden tuotteita ole julkaistu sellaisina painoksina, kuin julkaistaan nykyään meillä.

Yksinkertainen numerotieto.

Tsaarin Venäjä kolmessakymmenessä vuodessa (v:sta 1887 v:een 1916) julkaisi 2 miljaardia kirjaa; Neuvostoliitossa kaksi kertaa lyhyemmässä ajassa julkaistiin 15 miljaardia kirjaa. Täten siis on kirjatuotanto vallankumousvuosina kohonnut 15-kertaisesti.

Tämä on vieläkin ihmeteltävämpää, kun tiedämme että neuvostomaan kustannustoiminta alkoi sodanjälkeisen hajaannuskauden oloissa. V. 1917-1921 kirjatuotanto laski kaiken aikaa, niin tuotteiden määrään kuin myöskin tuotantotekniikkaan nähden. Kirjoja painettiin käärepaperille.

Mutta jo kymmenen vuotta sitten Neuvostoliitto saavutti ja sivuutti tsaarinaikaisen Venäjän kirjatuotannon ja kuusi vuotta sitten sivuutimme Saksan. Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman loppuun mennessä kirjatuotantomme ylitti Englannin, Saksan ja Ranskan kustantamat tuotteet yhteenlaskettuina.

Kaunokirjallisuuden miljoonapainokset ovat jo tavanmukaisia ilmiöitä. V. 1929—1933 Maksim Gorjkin teoksia julaistiin 18 miljoonaa 963 tuh. kappaletta; Sholohovin — 2 milj. 106 tuh. kpl; Novikov-Priboin — 1 milj. 977 tuh. kpl; Panferovin — 1 milj. 291 tuh. kpl; Gladkovin — 1 milj. 289 tuh. kpl; A.N. Tolstoin — 902 tuh. kpl. Sadoissa tuhansissa kappaleissa ovat ilmestynet Vs. Ivanovin, Leonovin, Fedinin, V. Katajevin kirjat.

Tällaiselta näyttävät „sosialidemokraattiset sensuurisäännöt" käytännössä. Vakuuttavat numerotiedot, eikö olekin?

Mutta kysymys ei sisälly ainoastaan näihin numeroihin.

Taiteilijan arvon kasvu käytännössä todistetaan myöskin sillä, miten on kasvanut *yhteys taiteilijan ja lukijan välillä.*

Kapitalistinen tuotanto irroitti taitelijan lukijoista. Heidän välilleen muodostui *markkinasekamelskan* muuri ja ainoastaan kysynnän vaihtelu markkinoilla antoi mahdollisuuden likipitäin määritellä taiteilijan vaikutusasteen lukijajoukkoihin.

Kirjailija kirjoitti yksinään. „Minun, kirjoittajan ja sinun", — puhui *Leonid Andrejev* kirjoituksessaan tuntemattomalle lukijalleen, — "välillä ei ole minkäänlaista yhteyttä. Kas tässä minä kirjoitin artikkelin, ehkä minä kärsin sitä kirjoittaessani, se ladottiin, painettiin ja... se syöksyi kuin pohjattomaan syvyyteen." Muuten sanoen, Leonid Andrejevilla oli erikoisia syitä valitella yksinäisyyttään; ensimmäisen vallankumouksen kauden joukkolukija tuli tuntemaan hänessä rajoittuneen pikkuporvarillisen individualistin ja käänsi hänelle selkänsä.

Mutta samanlainen yksinäisyyden tunne oli hänen aikansa etumaisillakin kirjailijoilla, joilla oli kaikki perusteet nähdä edessään laaja kuulijakunta. „Kansanjoukoille ovat meidän etumme vieraita, käsittämättömiä ovat kärsimyksemme, huvimme ja riemumme", — surkutellen tunnusti *Dobroljubov.*

Proletaarinen sosialistinen vallankumous tekee lopun tästä historiallisesta kuilusta taiteilijan ja „joukon", kirjailijan ja lukijan välillä. Meidän maassamme taiteilija on jatkuvassa yhteydessä kulttuurisesti kasvaneen lukijan kanssa.

Todellinen, yhteiskunnalliselta sisällöltään suuri taidetuote muuttuu viipymättä työtätekevien kollektiivisen käytännön *toimivaksi voimaksi.*

Riittää, kun muistamme esimerkkinä

M. Sholohovin Raivatun uutismaan, nykyisen sosialistisen neuvostokirjallisuutemme huomattavimman tuotteen kadehdittavan kohtalon. Mitä lyhimmässä ajassa astui romaani työläisten ja kollektivisten käytännölliseen toimintaan ja muuttuipa vielä joukkojen puoluejohdon aseeksikin. *Raivatun uutismaan* kohtaukset ja taidekuvat ovat kaikuneet puoluepleenumien ja neuvottelujen puhujalavoilta kirkkaina, yleistävinä puolueen poliittisten ohjeiden osoittimina luokkataistelun erikoisuuksista uudessa vaiheessa.

„Minä näin, miten prikaatissa luettiin „Raivattua uutismaata". Raskaan päivätyön jälkeen kollektivistit kokoontuivat nuotioitten ääreen taikka "yölepakko"-systeemisen lyhdyn ympärille ja aamunkoittoon saakka lukivat „Raivattua uutismaata". Ja toruivat niitä, jotka pitivät ääntä mielenliikutuksesta ja samoin niitä, jotka muuten häritsivät. Ja päivän koittaessa, kun hevoset rauskuttelevat ja hiljaisuus on täynnä öisiä ääniä, joku kollektivistinainen mielenliikutuksissaan puhuu: — Meidän kollektiivitaloudessa on olemassa Jakov Lukitsh Ostrovnov, kulakki, joka tunkeutui yhteista'outeen ja tekee tuhoa."

Näin kertoo kirjailija *V. Stavskij* huomattavan neuvostokirjailijan yhteydestä lukijajoukkojen käytännölliseen elämään ja työhön.

Hän on oikeassa huudahtaessaan: "Voidaanko vielä jotain toivoa kirjailija *Sholohoville*. On mitä suurin onni, kun kirjailija *voi havaita oman tuotteensa toiminnan tuloksia!*

Mutta *Raivatun uutismaan* kohtalo ei ole poikkeuksena säännöstä; se on jokaisen lahjakkaan taidetuotteen *tyypillinen kohtalo*, tuotteen, joka on tähdätty historiallisen kehityksen lainmukaisuuden tutkimiseen ja proletaariatin taistelun aktiiviseen avustamiseen.

Samanlainen on Gladkovin *Energian*, tov. Novikov-Priboin *Zusiman*, L. Sobolevin *Täyskorjauksen*. A. Tolstoin *Pietari ensimmäisen* ja kaikkien muiden todella ansiokkaiden neuvostokirjallisuuden tuotteiden kohtalo.

Tällaiset ovat taiteen sosialistisen kukoistuksen reaaliset olosuhteet, jotka on luotu maassamme; me olemme velvolliset ne täydelleen hyväksikäyttämään todella suuren sosialismin taiteen luomiseksi.

(*Jatkuu.*)

KATSAUKSIA

HEINÄKUUN 25 p:nä panivat kansallissosialistit toimeen vallankaappausyrityksen Itävallassa. Wienissä he saivat lyhyeksi aikaa haltuunsa radioaseman ja pääministerin talon. Dollfuss joutui heidän käsiinsä ja tuli murhatuksi. Muillakin paikkakunnilla Itävallassa tapahtui kapinayrityksiä. Hallituksen joukot pääsivät kuitenkin pian kaikkialla tilanteen herraksi ja kapinayritykset tulivat kukistetuiksi. Dollfussin tilalle tuli pääministeriksi Schuschnigg, joka muodosti uuden hallituksen.

Kapinayrityksen epäonnistuttua Saksan hallitus kiirehti ilmoittamaan, ettei se ole ollut missään tekemisissä vallankaappaajain kanssa. Kuitenkin maailman lehdistö on todennut, että kapinayritykseen osallistuneilla ja Saksan fasisteilla on ollut varsin kiinteä yhteys ja että kapina oli suunniteltu ja valmisteltu viimemainittujen tieten ja tukemana.

Kapina oli valmistettu huolellisesti. Sitä edeltänyt pitkäaikainen valmistelutyö — kansallissosialistien keskeytymättömät terroriteot Itävallassa ja Dollfuss-vastainen agitatio Saksassa — osoittavat, että kapinoitsijoilla oli määrätty tarkoitus: Dollfussin kukistaminen. Dollfuss oli raivattava pois tieltä, koska hän taisteli Itävallan Saksaan yhdistämistä vastaan. Kapinoitsijat itse kiiruhtivat tiedottamaan tästä kaikelle maailmalle Wienin radioaseman välityksellä, silloin kun kansallissosialistien joukko-osastot saivat sen lyhyeksi aikaa haltuunsa.

Kapinoitsijoilla oli voimia mitättömän vähän, kansainvälisen lehdistön tietojen mukaan vain 300—400 miestä. Kuitenkin he uskaltautuivat käymään näinkin vähäisillä voimilla aseelliseen esiintymiseen Dollfussin hallitusta vastaan, sentähden että he tiesivät itse hallituksen aseman tavattoman heikoksi ja että hallituskoneistossa oli paljon heidän kannattajiaan ja suosijoitaan. Kuitenkin heidän laskelmansa pettivät. Kansallissosialistit kärsivät tappion.

Itävallan tapauksilla on suuri kansainvälinen merkitys. Itävallan kansallissosialistit ovat loppukädessä Saksan fasismin agentteja ja pyrkivät Itävallan yhdistämiseen Saksaan. Dollfussin hallituksen kukistaminen ja kansallissosialistien valtaannousu Wienissä olisi itse asiassa merkinnyt Itävallan Saksaan yhdistämisen toteuttamista. Mutta tuota yhdistymistä vastaan ovat, kuten tiedetään, kaikki keski- ja kaakkois-Euroopan kapitalistiset valtiot, jotka eivät mitenkään halua nähdä Saksan aseman Euroopan mantereella tällä tavoin voimistuvan. Niiden edustajain taholta on monasti avoimesti selitetty, että tämä yhdistyminen merkitsee sotaa. Niinpä kansallissosialistien kapinayritys kärjistikin tilannetta tavattomasti. Italiassa alettiin siirtää joukkoja Itävallan rajalle ja myöskin Tshekko-Slovakiassa ja Jugo-Slaviassa vallitsi suuri levottomuus. Heinäk. 25 p:n tapausten valossa kävi selväksi, että imperialististen ristiriitojen kärjistyminen on muuttanut Itävallan, tuon pienen maan, Euroopan Balkaniksi.

Roomassa nähtävästi oltiin ennakolta selvillä Wienissä toimeenpantavasta vallankaappausyrityksestä. Juuri heinäk. 25 p:n edellä Italian lehdistö alkoi tehdä kiivaita hyökkäyksiä niiden terrorististen tekojen johdosta, joita saksalaisten fasistien toimesta on Itävallassa järjestetty. Italian lehdistö ei salaa, että kansallissosialistien seikkailu oli välittömästi tähdätty ei vain Ranskaa ja Pikku Ententeä, vaan myös Italiaa vastaan. Dollfuss tuli murhatuksi juuri sen päivän aattona, jolloin hänen piti tavata Mussoliini ja keskustella hänen kanssaan kansallissosialistien terrorin hillitsemisestä.

Toisaalta Wienin vallankaappausyritys synnytti tavattoman levottomuuden Ranskassa. Kansallissosialistien mellakka on rikollinen seikkailu, joka mitä suurimmassa määrin vaarantaa Euroopan rauhan.

Kesäk. 30 p:n tapaukset Saksassa ovat myöskin Itävallassa vaikuttaneet pikkuporvariston ja talonpoikaiston joukoissa vieroittavasti kansallissosialisteihin nähden. Itävallan työtätekevät tietävät, että fasismi on aina heidän vihollisensa, pukeutukoon se minkälaiseen kaapuun tahansa. He eivät taistele "mustaa" fasismia vastaan suinkaan siksi, että sen tilalle ottaisivat rasitukseksi "ruskean" fasismin ikeen.

Kansallissosialistien seikkailu päättyi tappioon, mutta todellisuudessa ei Dollfussin klerikalis-fasistinen järjestelmäkään voittanut. Heinäk. 25 p:n tapaukset Itävallassa osoittivat, kuinka heikko ja huojuva on helmikuun taistelijain luille rakennetun järjestyksen perusta.

Kansallissosialistien vallankaappausyrityksen torjuminen ei tietenkään ratkaise Itävallan kysymystä. Fasistisella järjestyksellä Itävallassa ei ole joukkopohjaa. Se on saanut osakseen työväenluokan ja työtätekevien syvän vihan. Sen on entiseen tapaan nojauduttava vain maaseudun kulakkikerroksiin, poliisin, armeijan ja heimwehrjärjestön ("kodinturvan") pistimiin.

Kansallissosialistien mellakan epäonnistuminen ei pysähdytä sisäisen kriisin kehitystä Itävallassa. Sota fasistisen porvariston leirissä tulee jatkumaan, jouduttaen Itävallan sankarillisen työväenluokan vallankumouksellisten voimien kypsymistä.

Itävalta jää heinäkuun tapausten jälkeenkin yhdeksi Euroopan sodan ahjoista, Schuschniggin nimittäminen uuden hallituksen pääministeriksi ja useat muut seikat osoittavat, että Itävallan porvariston johdossa ovat voimistuneet ne elementit, jotka pyrkivät Habsburgin monarkian palauttamiseen. Tähän pyrkii suurporvaristo, suurtilalliset, katolinen kirkko, entinen virkamieskunta ja upseeristo.

Kuitenkin ei vain Itävallan Saksaan yhdistäminen, vaan myös Habsburgien hallitsijasuvun palauttamisyritykset uhkaavat vakavilla selkkauksilla kaakkois-Euroopassa. Tshekko-Slovakia ja Jugo-Slavia katsoivat Habsburgien monarkian palauttamisen itselleen vielä vaarallisemmaksi kuin Itävallan Saksaan yhdistämisen. Näiden maiden valtiomiehet eivät salaa, että he vastaavat jokaiseen tämäntapaiseen yritykseen yleisellä mobilisatiolla.

Italian, Saksan ja Ranskan välinen taistelu vallasta ja vaikutuksesta Itävallassa epäilemättä johtaa yhä kärjistyviin selkkauksiin.

Itävallan tapausten päämerkitys on siinä, että ne jälleen kerran ovat paljastaneet maailmalle "kansallissosialismin" olemuksen ja sen seuraajain metoodit. Me olemme tekemisissä vaarallisten seikkailijain kanssa, jotka eilen ampuivat omia läheisiä puoluelaisiaan, tänään "aatteellisten työtovereittensa" käsillä tappavat ulkomaisen valtion päämiehen ja huomenna voivat heittää sytyttävän kipinän Euroopan ruutitynnyriin.

* *
*

MANDSHOU-GON ARMEIJASSA on varsinkin viimeaikoina sattunut tapauksia, jotka erittäinkin partisaaniliikkeen jatkuvan voimistumisen yhteydessä ovat herättäneet japanilaisissa vallanpitäjissä suurta levottomuutta. Mainittu armeija, joka on kokoonpantu 18 jalkaväkiprikaatista, 12 ratsuprikaatista ja 4 opetuskomennuskunnasta ja johon kuuluu 120 tuhatta sotilasta, on japanilaisten muodostama ja on sen tarkoituksena olla heidän apuvoimanaan Mandshurian valloittamisessa ja heidän asemiensa lujittamisessa siellä.

Kasvava imperialisminvastainen liike vaikuttaa kuitenkin erittäin vallankumouksellistavasti armeijaan. Näin sitäkin suuremmalla syyllä, kun maaperä tähän on riittävästi valmistettu. Japanilaisten valtaajien terrorihallituksen aiheuttaman kiihtymyksen ohella aiheuttavat tyytymättömyyttä armeijassa aineelliset elinolot ja mandshurialaisen sotilaan poliittis-moraalinen mieliala. Vähäisen palkkauksen alituiset pidättelemiset, kehno ravinto ja vaatetus sekä mandshurialaisten "liittolaistensa" katsastajina toimivien japanilaisten upseerien ja sotilaiden törkeä mielivaltaisuus johtaa siihen, että sotilasjoukoissa kasvaa kuohunta, joka saa niin vakavat muodot ja laajuuden, että japanilaisten sotilashallinnon on ryhdyttävä erikoisiin toimenpiteisiin säilyttääkseen käsissään kontrollin mandshurialaiseen armeijaan nähden.

Siitä, missä määrin Mandshou-Gon armeija on epäluotettava isännilleen japanilaisille imperialisteille, ovat osoittimena kokonaisten mandshurialaisen armeijan osastojen joukkosiirtymiset partisaanien puolelle ja japanilaisiin valtaajiin kohdistuneet mandshurialaisten sotilaiden monilukuiset kapinat ja levottomuudet.

Mandshurian armeijasta Japani on saanut todellakin kehnon liittolaisen. Jo v. 1932 siirtyi japanilaisvastaisten voimien puolelle

kokonaisia rykmenttejä ja prikaateja mandshurialaisista joukoista, usein koko päällystönsä johtamana. Viime vuonna näillä siirtymisillä oli jonkinverran pienempi laajuus sen johdosta, että mandshurialaisten joukkojen komentajisto, peläten toisaalta agraarivallankumouksen kasvua ja partisaanien kostoa ja toisaalta japanilaisten kostotoimenpiteitä, kävi jossakin määrin uskollisemmaksi valtaajille. Mutta koska tämä uskollisuus ei suinkaan johdu "omastatunnosta", vaan "pelosta", voi se olosuhteiden muuttuessa nopeasti kadota. Hyvin oireellinen on "Dagunbao"-lehteen pujahtanut uutinen, että enemmistö tsitsikarilaisten joukkojen upseereista, jotka komennettiin neuvostorajoille, pyysi lomaa esittäen verukkeeksi sairauden, koska oli levitetty huhuja, että heidät lähetetään sinne SNTL:n kanssa käytävän sodan varalta. Tärkeintä ei kuitenkaan tietysti ole komentajiston mielipide, vaan mandshurialaisen armeijan laajojen sotilasjoukkojen mieliala.

Siitä, millainen on tämä mieliala, ovat kaunopuheisena todistuksena mandshurialaisten sotilaiden joukkokarkaukset ja heidän siirtymisensä partisaanien puolelle. Niinpä jo viime vuoden kesällä karkasi ensimäisestä mandshurialaisesta prikaatista 600 sotilasta, toisesta prikaatista yli 100 sotilasta, seitsemännestä prikaatista 400 sotilasta ja kahdeksannesta prikaatista joitakin satoja. Karkaamisen yhteydessä sotilaat surmasivat prikaatin esikuntaan kuuluvan japanilaisen neuvonantajan.

Erikoisen laajuuden on karkuruus saanut tänä vuonna talvella ja keväällä. Huolimatta siitä, että japanilainen sensuuri yrittää huolellisesti salata sen todellisen laajuuden, valvoen ankarasti, etteivät sitä koskevat tiedot pääsisi sanomalehtiin, kertoo japanilais-mandshurialainen lehdistö niistä tuon tuostakin, ja näistä erillisistä, hajanaisista tiedotuksista voidaan varmasti määritellä karkuruuden jatkuvasti kasvavan ja karkulaisten siirtyvän partisaanien puolelle. Niinpä esim. sai karkuruus suuren laajuuden kenraali Tun mandshurialaisessa prikaatissa. Siinä se kehittyi aina kapinaan saakka, mikä aiheutui siitä, että sotilaat kieltäytyivät alistumasta japanilaisten upseerien käskyihin. Helmikuun 26 pnä mandshurialaiset lehdet tiedottivat kapinasta ja neljänsadan sotilaan lähdöstä vuorille Bolin kaupungin varuskunnasta. Partisaanien luo vuorille lähti 100 sotilasta myöskin Girinskin maakunnassa sijaitsevan Tapintshukan kaupungin varuskunnasta. Huhtikuun 30 pnä nousi kapinaan Ashihen aseman (Itä-Kiinan rautatien läntisellä radalla) mandshurialainen varuskunta, joka japanilaisten kanssa käymänsä taistelun jälkeen otti aseet mukaansa ja siirtyi kapinallisten leiriin.

Mandshurialaisten sotilaiden siirtymiset partisaanien puolelle alkavat usein suoranaisilla hyökkäyksillä japanilaisia osastoja vastaan. Niinpä esim. Taijanin rynnäkön aikana Pu Binsanin kapinoitsevia osastoja vastaan alkoi Sanin komennuksen alainen mandshurialainen rykmentti kapinan itse Taijanissa ja hyökkäsi japanilaisia vastaan. Tämänluontoisista monilukuisista kapinoista on erikoisesti mainittava suuret kapinat Holikunin ja Sansinin piireissä.

Holikunissa kapina alusta alkaen kohdistui japanilaisiin upseereihin. He seurasivat levottomina kasvavaa vallankumouksellista kuohuntaa sotilaiden keskuudessa paikallisessa mandshurialaisessa 4 rykmentissä ja käskivät mandshurialaisen komentajiston laatimaan luettelon kaikista "epäluotettavista" sotilaista, että nämä myöhemmin vangittaisiin ja ammuttaisiin. Tämä tuli kuitenkin sotilaiden tietoon ja kun japanilaiset ja mandshurialaiset upseerit kokoontuivat neuvottelukokoukseen, hyökkäsivät sotilaat odottamatta heidän päällensä, surmaten syntyneessä laukaustenvaihdossa 17 japanilaista upseeria. Sen jälkeen kapinalliset ottivat haltuunsa kaikki aseet ja, muodostaen osaston Vu Tshun-hon johdolla, suuntasivat toisten kapinallisten sotilasosastojen kanssa matkansa pohjoiseen, missä yhdistyivät partisaaneihin.

Sansinissa puhkesi kuluvan vuoden maaliskuun alkupuoliskolla kapina, johon huhujen mukaan osallistui lähes 25 tuhatta mandshurialaista sotilasta. Se alkoi siten, että maaliskuun 9 päivän yönä erään Sansinissa olevan mandshurialaisen rykmentin sotilaat hyökkäsivät japanilaista varuskuntaa vastaan ja tappoivat joitakin satoja japanilaisia sotilaita ja yli 20 upseeria. Tämän jälkeen kapinallinen rykmentti siirtyi Hulinin piiriin ja yhdistyi siellä Se Vindunin johtamiin partisaanijoukkoihin, joiden kanssa

osallistui japanilaista rankaisuretkikuntaa vastaan käytyihin taisteluihin.

Seurauksena tällaisista tapauksista on, että japanilainen päällystö voi yhä vähemmän luottaa mandshurialaisiin osastoihin ja suurimmat rasitukset taistelussa kasvavaa partisaaniliikettä vastaan joutuvat todellisuudessa japanilaisille joukoille. Käytäntö on osoittanut, että taistelussa partisaaniliikettä vastaan eivät Mandshou-Gon joukot ensinkään vastaa niitä toiveita, joita japanilainen päällystö on niihin asettanut. Japanilaisiin rankaisuretkikuntiin myöhemmin siirretyt mandshurialaiset osastot eivät tavallisesti käy ensinkään todellista taistelua partisaaneja vastaan, vaan selviytyvät tekaistuilla "voittotiedotuksillaan", joissa ilmoittavat muka saamistaan menestyksistä.

Viime aikoina on suhde mandshurialaisten osastojen ja japanilaisten valtausjoukkojen välillä kärjistynyt siinä määrin, että "imperaattori" Pu-I on katsonut tarpeelliseksi aseellisille joukoille antamassaan kehoituksessa, jossa hän ilmoitti ottavansa itselleen Mandshou-Gon armeijan ja laivaston pääkomentajan viran, erikoisesti korostaa ystävälisten suhteiden välttämättömyyttä mandshurialaisten ja japanilaisten välillä. Julistus kehoittaa erikoisesti Mandshou-Gon aseellisia voimia "suhtautumaan rakkaudella ja kunnioituksella japanilaisiin sotilaihin ja upseereihin". Samanaikaisesti annettiin käsky, jolla määrättiin vastedes nimittämään japanilaisia joukkoja "ystävällisiksi sotajoukoiksi".

Mutta on ymmärrettävää, että kaikki nämä kehoitukset jäävät huutavan ääneksi korvessa. Mandshurialainen armeija käy yhä epäluotettavammaksi japanilaisille vallottajille ja nämä pyrkivät itsepintaisesti ja järkähtämättömästi vapautumaan muodostuneesta vaikeasta tilanteesta. Japanilainen päällystö yritti taistella mandshurialaisten sotilaiden partisaanien puolelle siirtymistä vastaan siten, että sijoitti samoihin paikkoihin sekä japanilaisia että mandshurialaisia osastoja. Tämä toimenpide johti kuitenkin asiallisesti vain siihen, että japanilaiset pitivät silmällä mandshurialaisia, etteivät nämä karkaisi, ja mandshurialaiset puolestaan väijyivät tilaisuutta, milloin voisivat siirtyä loitommalle "rakkaista" liittolaisistaan tai milloin olisi sopiva hetki hyökätä näiden kimppuun.

Japanilainen päällystö käyttää myös Mandshou-Gon armeijan osastojen muodostamisessa uutta menetelmää, sitä nimittäin, että useissa joukko-osastoissa kaikki upseerit aina alimpaan päällystöön saakka ovat japanilaisia, mutta rivimiehet kiinalaisia. On ilmoitettu, että Japanista lähetetään 400 upseeria, pääasiallisesti reservissä olevia, ja että Mandshou-Gon armeijaan liitetään huomattava määrä sotilaita, jotka on siirretty reserviin Mandshuriassa olevista japanilaisista divisioista. Nämä sotilaat käyvät ennakolta 2-kuukautisen opintokurssin erikoisissa armeijan "opetus"-osastoissa, jonka jälkeen heidät komennetaan "komentamispraktiikalle" Mukdenin sotakouluun, jossa he suorittavat valmennuksen nuoremmiksi komentajiksi. Kaikkiaan laskettiin Mandshou-Gon armeijassa tämän vuoden toukokuussa olleen 7—8 tuhatta japanilaista neuvonantajaa, instruktoria, kääntäjää, spesialisteja ja rivisotilaita, ja on niistä noin 3 tuhatta upseereja ja aliupseereja. Huomattavan prosentin muodostavat myöskin reserviupseerit ja reservialiupseerit.

Muodostamalla tuollaisia japanilaiskerroksia mandshurialaisiin osastoihin ja kyllästämällä ne japanilaisella komentajistolla yrittää japanilainen päällystö lujittaa vaikutustaan Mandshou-Gon armeijassa. Kiinalaisten lehtien tietojen mukaan on Mandshou-Gon armeijasta eroitettu erikoinen partisaaneja vastaan taistelua käypä osasto, "rauhoitusarmeija". Se on muodostettu kahdesta jalkaväkirykmentistä, yhdestä ratsudivisiasta, yhdestä tykistöosastosta ja sen yleislukumäärä on 5.000 sotilasta. Koko sen komennuskunta on japanilaisia upseereita ja aliupseereita. "Armeijassa" on paljon japanilaisia sotilaita. Kiinalainen osa on koottu erikoisen luotetuista ja koetelluista aineksista. Se on varustettu hyvin kaikilla tarpeellisilla välineillä ja siihen kohdistetaan erikoinen huomio hallituksen ja Mandshou-Gon japanilaisten komentajien taholta. Sen tehtävillä on miltei yksinomaan poliisi- ja rankaisuretkiluonne ja mandshurialaisten lehtien tietojen mukaan tämä "armeija" suojelee menestyksellä "järjestystä" Mukdenin maakunnassa.

Tähän tapaan tulee japanilainen komen-

tajisto järjestämään uudelleen loputkin mandshurialaisesta sotajoukosta. Mutta se on "tulevaisuuden musiikkia". Toistaiseksi, kun asiat eivät odota ja kun kapinat Mandshou-Gon sotajoukoissa toistuvat usein, ovat japanilaiset päättäneet ryhtyä toisiin toimenpiteisiin. Toinen niistä on mandshurialaisessa sotajoukossa palvelevien palkkojen korottaminen ja toinen, paljon tehokkaampi, Mandshou-Gon sotajoukon lukumäärän vähentäminen supistamalla jokaisen prikaatin mandshurialaisessa sotajoukossa kahteen pataljoonaan ja lisäämällä samanaikaisesti Mandshuriaan majoitettujen japanilaisten joukkojen lukumäärää[1]).

Radikaalisin toimenpide olisi luonnollisesti koko mandshurialaisen sotajoukon hajoittaminen ja sen korvaaminen täysin japanilaisella. Tällä toimenpiteellä on voimakkaita puolustajia japanilaisten imperialistien keskuudessa. Siihen viittaavat esim. äskettäin Mandshou-Gon virkamiespiireihin levinneet huhut siitä, että Japani aikoo likvidoida Mandshou-Gon ja muuttaa Mandshurian tavalliseksi japanilaiseksi siirtomaaksi Korean malliin. Tästä tiedottaneen "Asiatik"-tietotoimiston[2]) kertoman mukaan olisi ensi askeleena tähän suuntaan Kwantungin armeijan esikunnan järjestäminen uudelleen, varakuninkuusarvon muodostaminen, jolloin muka ensimmäiseksi varakuninkaaksi tulisi nimitetyksi entinen Japanin sotaministeri, kenraali Araki. Varakuninkaalle olisi annettava täydellinen kontrolli kaikkiin Mandshurian sotilaallisiin, diplomaattisiin ja taloudellisiin asioihin, rajoittamalla senmukaisesti Mandshou-Gon hallituksen osuutta ja kieltämällä sitä julkaisemasta lakeja. Missä määrin nämä huhut ovat todenmukaisia, on tällä hetkellä vaikea ratkaista. Joka tapauksessa välttävät japanilaiset toistaiseksi sellaista toimenpidettä, sillä he tietävät, että mandshurialaisten joukkojen hajoitus ja vain japanilaisten joukkojen jälellejäänti täydellisesti paljastaisivat Mandshou-Gon Japanin apuvaltioksi, ja sen vuoksi eivät japanilaiset sitä tällä hetkellä luultavasti pane täytäntöön. Japanilaiset imperialistit peittävät apuvaltionsa muodollisesti "riippumattoman" Mandshou-Gon olemassaololla.

Kun japanilaisten sotilaiden pistimien varassa pysytteleminen on poliittisesti epätarkoituksenmukaista ja käytännöllisesti mahdotontakin, sillä vaatisihan se suunnattomia menoja ja japanilaisen valtausarmeijan sotilasmäärän suunnatonta lisäämistä, japanilaisen päällystön on pakko säilyttää epäluotettava mandshurialainen armeija, vakuuttautuen edelläkuvatuilla puolinaisilla toimenpiteillä.

On kuitenkin täysin käsitettävää, että näin ei voi kauan jatkua, varsinkin kun mandshurialaisessa armeijassa itsessään vallankumouksellinen kuohunta käy yhä voimakkaammaksi.

Vielä näihin saakka tällä kuohunnalla on ollut luonnonvoimainen, järjestymätön luonne, mutta nyt se saa, tosin hitaasti, yhä järjestyneemmän luonteen merkittävästi työtään parantaneen Kiinan kommunistisen puolueen (sen Mandshurian komitean) vaikutuksesta.

Kommunistisen puolueen työ Mandshou-Gon armeijassa alkoi kehittyä menestyksellisesti jo v. 1933, kun puolue Mandshurian maakuntakomitean uudelleen järjestelyn jälkeen ryhtyi vakavaan käänteeseen puoluetyössä. Merkiten kommunistisen toiminnan voimistumisen Mandshuriassa, ilmoitti Mandshou-Gon poliisin etsivän osaston päällikkö Go Matsudani silloin, että "varsin valitettavasti Mandshuriassa kehkeytyi kommunistinen liike samana hetkenä, jolloin Japani uhreja säälimättä alkoi Mandshurian valtion muodostamisen".

Selvänä esimerkkinä kommunistien työn vilkastumisesta mandshurialaisessa armeijassa on esim. yhdeksän puoluesolun muodostaminen erääseen Mandshurian suurimpaan kaupunkiin ja kolmen japanilaisvastaisen liigan solun muodostaminen välittömästi Mandshou-Gon sotilasosastoihin jo v. 1932 lopussa ja v. 1933 alussa. Tämän jälkeen on puoluesoluja muodostettu mandshurialaisten sotilaiden keskuuteen useilla muilla paikoilla.

Nykyisin punapartisaanien liikkeen kasvun ja Kiinan kommunistisen puolueen toiminnan vilkastumisen yhteydessä Mandshuriassa on odotettava kommunistien edelleenkin voimistavan toimintaansa Mandshou-Gon

[1]) Kiinan porvarillisen lehden "Shunbaon" tiedon mukaan 26 päivältä toukokuuta v. 1934.

[2]) Toukok. 28 päivältä v. 1934.

armeijassa. Se on sitäkin välttämättömämpää, kun propaganda- ja agitatiotyötä mandshurialaisten joukkojen keskuudessa on kehitetty sangen riittämättömästi. Eräs kaikkein suurimmista puutteista on myöskin suhteellisen riittämätön yhteys mandshurialaisten sotajoukkojen vallankumouksellisen liikkeen ja Mandshuriaan majoitettujen japanilaisten joukkojen vallankumouksellisen liikkeen välillä. Niin niukkoja kuin tiedot ovatkin japanilaisen armeijan vallankumouksellisesta liikkeestä, niin on kuitenkin täysin ilmeistä sen epäilemätön kasvu. Niinpä esim. aivan äskettäin eräässä japanilaisessa osastossa, joka oli siirretty Pohjois-Mandshuriaan, tapahtui vakavia levottomuuksia. Järjestettäessä joukkoja esheloonniksi Mukdenin asemalla yritti 20 japanilaista sotilasta ja upseeria järjestää kapinan. Tämä yritys päättyi epäonnistumiseen, siihen osallistujia syytettiin kommunismista ja heidät lähetettiin Japaniin oikeuteen jätettäväksi. On täysin ymmärrettävää, että mitä kiinteämmäksi tulee yhteys japanilaisten ja mandshurialaisten vallankumouksellisten sotilaiden välillä, sitä varmemmin tulee taatuksi sen asian voitto, jonka vuoksi he käyvät sellaista järkähtämätöntä, sankarillista taistelua.

Maa japanilaisten valtaajien jalkojen alla polttaa Mandshuriassa ja käy yhä kuumemmaksi. Vallankumouksellinen liike mandshurialaisessa armeijassa on tässä mielessä eräs oleellisimpia tekijöitä, sillä se heikontaa japanilaisten valtaajien voimia, joiden on kestettävä taisteluita ja käytävä keskeytymätöntä sotaa lisääntyvää partisaaniliikettä vastaan.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. . Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Toimituskollegion sihteeri P. Notko

Отв. редактор И. К. Лехтинен. Техн. ред.: Ф. Перхо

Кирья 93 Jätetty kirjapainoon 11/VIII kirj. painettavaksi 22/VIII –34
Ленгорлит № 23275. 3 п. л. Кол. зн. 181.500 ф.б. 82 x 110. Тираж 1.470 экз. Заказ № 2116

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская, 9.

Hinta 75 kop.

Финский журнал „КОММУНИСТИ“

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАД 1934